

KÜRT SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ

AB'de değil, oligarşik düzende değil,
ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesinde değil

emperyalizmin
ve oligarşinin
çitlerini
yıkarak

için
ortak
örgütlenme,
ortak mücadele,
birlikte kurtuluş!

SOSYALİZMEDİR!

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 124 / Tarih: 19 Eylül 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

Savcılar, hakimler!

Polisin,
MIT'in
pis
işlerine
ortak
olmayın!

Yargıtay Başkanı'nın
sonundan
ders çıkartın!

Sahte
belgelerle
tutuklanan
82 kişi
hala
tutsak!

Ekmek ve **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Avukatlar, savcılar, hakimler, barolar, hukuk dernekleri, öğretim üyeleri TÜM HUKUKÇULAR!

HUKUKÇULARIN SUSTUĞU, SİNDİĞİ YERDE, HUKUKU KATLEDENLER DAHA DA PERVASIZLAŞIR!

Mussolini'nin zihniyetini bugüne taşıyan Türk Ceza Kanunu hazırlanıyor, TBMM'ye geliyor, yasalaşiyor; hukukçular suskun.

Sahte belgelerle dernekler kapatılıyor, 82 kişi tutuklanıyor, aylardır mahkemeye çıkarılmadan F tiplerinin hücrelerinde tutuluyorlar, hukukçular suskun.

Evet, iktidar, hukukçuların görüşlerini almıyor.

Evet, iktidar halkın, muhalefetin sesine kulak vermiyor.

Ama bunların hiçbiri suskunluğun mazereti değildir. Bunların hiçbiri, hukuku, adaleti savunmanın önünde engel değildir.

Hukukçu olmak, sadece "hukuk"tan para kazanmak mıdır?

Özellikle de, düzenle bütünleşmemiş, düzenin ku-

rumlarında yeralmayan AVUKATLAR, nasıl açıklayacaklar bu suskunluklarını?

Bakın bu ülkenin mahkemelerinde süren davalara.

Devrimcilerin yargılandığı davalarda az sayıda avukat görürsünüz. İşten atılan işçilerin, toprağını savunan köylülerin, en meşru haklarını kullandıkları için yargı önüne çıkarılan memurların, örgütlendikleri, hak istedikleri için atılan, tutuklanan öğrencilerin davalarında yine sınırlı sayıda bir avukat grubu görülür her yerde.

Peki öteki avukatlar için bu davaların hiç mi önemi yoktur. Hukuku savunmak, onlar için sadece "para getiren" davalardan mı ibarettir?

Tüm hukukçular, hukukçu olmak misyonuna sahip çıkmak durumundadırlar.

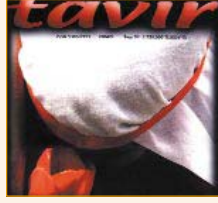
Bu suskunluk ve sinmişlik sürdüğünde, yarın onlara da ihtiyaç kalmayacaktır. Faşizm, zapt-u rapt altına aldığı mahkeme salonlarında "adalet" in sözünü bile duymak istemeyecektir.

Hukukçu, adaleti savunandır.

Faşizmin hukuku, halka karşı zulme dönüştürdüğü bir yerde, adalet ayaklar altında çiğneniyor demektir. Adaleti savunmayanların sırtındaki cüppe, hukuku, adaleti temsil edemez.

ÇAĞIRI DUYURU

YAYIN

Eylül 2004 sayısı çıktı

ADRES-TLF

İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

Adres: Abide-i Hürriyet Cad. No: 233/3 Zafer Apt. ŞİŞLİ/İST.

Tel: (0212) 296 35 15

Faks: (0212) 296 35 13

Mail: ist_temelhaklar@hotmail.com

Davalar

Çanakkale

19 Aralık

Katliamı Davası

21 Eylül 2004

Saat 10: 00

Çanakkale ACM

KONSER

"Adalet için Türkü Söylüyoruz"

Konserleri

YORUM SOKAKLARDA!

- 19 Eylül 2004 - Armutlu Güz Şenliği
- 20 Eylül 2004, saat: 20:00 - Kartal Meydanı
- 21 Eylül 2004 - Alibeyköy
- 22 Eylül 2004, saat: 20:00 - Gebze Meydanı
- 23 Eylül 2004 - Okmeydanı
- 25 Eylül 2004 - VİYANA
- 26 Eylül 2004 - Gülsuyu Toprak Saha
- 28 Eylül 2004 - Çağlayan
- 29 Eylül 2004, saat: 20:00 - Sarıgazi Meydanı

ŞENLİK

Armutlu Güz Şenliği
19 Eylül 2004,
Saat: 12.00-20.00

Yer: Pirsultan Abdal Kültür
Derneği Sarıyer Şubesi
Tel: 0212 229 93 77

Pankartlar, kuşlamalar, gösteriler, paneller...

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" Kampanyası sürüyor...

kahramanlar Ölmez

18 Eylül - 24 Eylül Şehitlerimiz

Turan KILIÇ

İzmir Kınık ilçesi Taştepe Köyü'ndendir. 1958 doğumlu, iki çocuk babası bir emekçiydi. Bir çok genç insana devrimci öğretmenlik yaptı. Taştepe köylülerinin önderiydi. devrimci hareketin verdiği irili ufaklı bütün görevlere koştu.

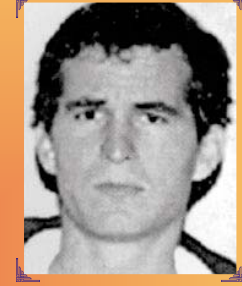
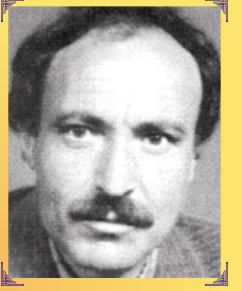
Yusuf BAĞ

Kayseri Pınarbaşı 1970 doğumludur. Çerkez milliyetindendir. 1980 sonrası İzmir'in ilk DEV-GENÇ'lilerinden biri olarak uzun süre DEV-GENÇ içinde faaliyet yürüttü. Eylül 1993'de tutsak düştü.

Uğur SARIASLAN

1971 Kayseri doğumluydu. İzmir'de bir süre Liseli DEV-GENÇ saflarında görev aldı. Daha sonra farklı görevler üstlendi. Birlikte çalıştığı yoldaşlarından öğrenerek, onlara öğretmek, tüm yoldaşlarının yaşamında silinmez izler bıraktı.

Turan KILIÇ
Yusuf BAĞ
Uğur SARIASLAN
21 Eylül 1995

Buca Hapishanesi'ndeki saldırıda barikatlarda direnen şehit düştüler.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

İbrahim Erler (DHKP-C)
19 Eylül 2001

kendimize yapılmış kabul edecek ve cevap vereceğiz" diye.

Sözlerinin eriydiler. Küçükarmutlu'ya saldırıldığını öğrendiklerinde bedenini tutuşturan üç tutsaktan biri de Tekirdağ F Tipi'ndeki 4. Ölüm Orucu Ekibi direnişçilerinden İbrahim Erler'di.

İbrahim Erler, 1972 İstanbul Kasımpaşa doğumludur. Ailesi aslen Ordu'ludur. Liseyi İçerenköy-Bostancı'da okur. Okulun son dönemlerinde 1989'da tanışır devrimci mücadeleyle. 1990'da örgütlü bir devrimci olur. 1992'de 16-17 Nisan şehitlerinin cenaze töreninde gözaltına alınıp tutuklandı. Bir süre Bayrampaşa Hapishanesi'nde tutsak kaldı. Kısa süreli tutsaklıklar, mücadele içinde çeşitli görevler birbirini izledi.

1997'de milis komutanı oldu. Bu görevini sürdürürken tutsak düştü ve şehit düşünceye kadar bir özgür tutsak olarak, zindanlarda, hücrelerde mücadelesini sürdürdü. Armutlu'daki saldırı gündeme geldiğinde, özgür tutsaklar adına, barikatlara kendi bedenini koymak için bir adım daha öne fırlayarak ölümsüzleşti.

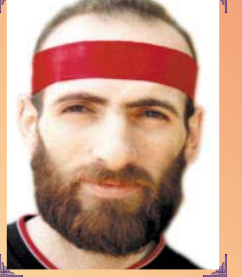
Abdülbari Yusifoğlu (TAYAD)
20 Eylül 2001

21 yaşında bir gencimizdi Abdülbari. 15 Ekim 1980'de Mardin'in Nusaybin ilçesinde doğmuştu. Kürt'tü. Ortaokulun bir kısmını Nusaybin'de okudu, zorunlu göç sonucu İzmir'de devam etmek zorunda kaldı.

Ortaokul yıllarından itibaren devrimcilere sempati duydu. 1997'de DLMK'lılarla tanışarak 98 sonlarına kadar DLMK içinde mücadele etti. Daha sonra, Afyon Üniversitesi Meslek Yüksek Okulu'na girince, TÖDEF içinde yeraldı. İktidarın F tiplerini gündeme getirmesi üzerine, kendini tümüyle tutukluların, tutuklu yakınlarının mücadelesine verdi.

İzmir'de hücrelere karşı mücadelenin emekçisi oldu; Ege TAYAD Bülteni'nin temsilciliğini üstlendi.

Hücrelere karşı, aylarca koştuğuktan sonra, bu mücadelenin en ön cephesinde yer almaya karar verdi ve İzmir'de ölüm orucuna başladı. Daha sonra ölüm orucunu Küçükarmutlu'da sürdürerek 137. gününde direniş evinde ölümsüzleşti.

EkmeK Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

EkmeK ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Serkan Uymaz
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54
Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayınevi Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. Örnekler Apt. No:5 Kat:5
Tel-faks: 0 322 363 32 09
Ankara: GMK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6
Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Sakarya mah. Uluöl cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2
Daire: 2 Osmangazi/Bursa
Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-faks: 0 466 351 42 08
İzmir: Milli-İ Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi
Konak/İzmir Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gakkı Kervan Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51
Malatya: Dabakhane Mah. Bakıröler Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı NO:24
Kat:2 Daire:9 Tel-faks:
Trabzon: Kemerhane Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak
Pustular İşhanı Zemin Kat No:4
Tel-faks: 0462 321 14 80

- 3... *Hukuk adamlığı ve faşizmin hukuku*
- 5... *Adalet isteyen pankartlar*
- 8... *Grup Yorum sokaklarda, meydanlarda*
- 9... *Dreyfus davası*
- 12... *1 Nisan operasyonu sürüyor*
- 13... *Memurlar TopluGörüşme masasında*
- 16... *78 yıllık TCK kaldırılıyor; yeni TCK yasalaşıyor*
- 18... *Abdi İpekçi direnişinde birinci yıl*
- 19... *TCK'nın tutsaklara yönelik maddeleri de tartışılmadı*
- 20... *Türkiye'de işkence ve adalet*
- 23... *Burası Türkiye; burada insanın değeri yok!*
- 24... *AKP zengini sever*
- 25... *Demokratik mücadelede çarpıklıklar*
- 26... *PKK'da stratejik tıkanma!*
- 30... *AKP Talafer katliamının suç ortağıdır*
- 32... *Irak'ta yaralanan şoför İsmet Karğıyla görüştük*
- 33... *Irak direnişi ve devrimci tavır-4*
- 36... *Buca zulmünde ve direnşte bir 'dönemeç'ti*
- 37... *KATLIAMLAR ÜLKESİ'nde Ümraniye Katliamı davası*
- 38... *12 Eylül bugündür*
- 40... *Devrimci bir merkez ihtiyacı*
- 42... *2. intifada 5. yılında intifada kazanacak*
- 43... *"Sürekli kabus görüyorum"*
- 45... *Samur Kürk'ü kim giyecek?*
- 48... *Sudan'da emperyalist oyun*

Hukuk Adamlığı ve Faşizmin Hukuku

1 Nisan devlet teröründen bu yana sık sık şu soruyu sorduk: "Türkiye'de hukuk var mı?" Bir soru daha ekleyelim: "Türkiye'de HUKUKÇU var mı?" Bir çok şehirde görülmekte olan 1 Nisan Davalarının savcılar ve hakimleri! Bu sorunun cevabını verecekler arasında siz de varsınız. Bu davada vereceğiniz kararlarla, polisin, MİT'in talimatlarını yerine getiren basit birer emireri mi, yoksa, en azından önündeki yasaları uygulamaya çalışan bir hukukçu mu olduğunuzu göstereceksiniz. Bu ülkede mahkeme kararlarının nasıl alındığını herkes bilir; cunta generalle-ri, sıkıyönetim komutanları emir vermiş, mahkemeler o emirleri "Türk milleti adına karardır" diye açıklamışlardır. Bu işleyiş yalnız "askeri" dönemlerle sınırlı değildir. Normal işleyişte de polisin, MİT'in fezlekele-riyle belirlenmiştir kararlar. Yazılı hukukun ne dediği değil, polisin, MİT'in ne istediği önemli olmuştur.

Bu mekanizma içinde savcılar, hakimler, oligarşinin baskı ve terörüne hukuk kılıfı giydirmekle görevli birer kukla durumundadırlar. Bunun sonucunu olarak bu ülkenin savcılar, hakimleri, üzerlerinde taşıdıkları cüppenin ADALET'i temsil ettiğini unutup işkencecilerden, infazcılardan farksızlaşmış, "vicdanımızla cüzdanımız arasında sıkıştık" diyecek kadar kişiliksizleşmişlerdir. Kültürel, ahlaki, ekonomik, siyasi her anlamda çürümenin merkezindedirler. Bu çürümenin içinde hukuku, adaleti savunabilecek bir tek savcı, hakim çıkacak mı göreceğiz!

Yarın pişman olacağınız, "halk düşmanı" olarak lanetleneneceğiniz, halka hesap vermek durumunda kalacağınız şeyler yapmayın. Yargıtay Başkanı'nın durumundan ders alın. Düzene on yıllarca sadakatla hizmet etmiş, MİT'in, polisin, Genelkurmay'ın istediği her kararı alıp onayla-mış bir Yargıtay Başkanı, bir günde ayağa düşmüştür. Faşist mafyacı Çakıcı bile ona ders veriyor. Bu duruma düşmeyin. Yarın hukuksuzluk-larınız, komplolara ortak olmanız açığa çıktığında, kimse sizi savun-mayacaktır. Hatta size de daha öncekilerde olduğu gibi "teşkilatımız içindeki çürük elmalar" diyeceklerdir. Düzen her türlü işini yaptırır, kendini aklamayı gerektiğinde de kullandıklarına "çürük elma" mu-amelesi yapar. Onurunuzu kaybetmiş, vicdanınızı çiğnemiş, adaletin ırzına geçmiş "çürük elmalar" olmanın alternatifi, hukuku, adaleti sa-vunup uygulamanızdır.

1 Nisan Davası'nda 82 kişiyi F tiplerine gönderen, derneklerin basılıp ka-patılmasına gerekçe yapılan disketlerin nasıl hazırlandığı artık ortada-dır. Polis komploda o kadar pervasızdır ki, disketleri prosedür gereği mahkemeye bile teslim etmemiş, üzerinde oynamaya, mahkemenin elinde olması gereken disketlerle komplosuna yeni komplolar ekleme-ye devam etmektedir. Buna sessiz kalan, bunu sineye çeken ve böyle bir sahtekarlık yokmuş gibi, "yargılamaya" devam eden, 82 kişinin tu-tukluluğunun devamına karar veren bir hakim, hukuktan nasibini al-mamış işkenceci, komplocu polisten farksızdır.

Hukukçuların hukuku savunmadığı, tam tersine hukuksuzluğun ortakları olduğu bir ülkede, devletin hukuksuzluğu, keyfiliği, terörü kol gezer. 82 insan sahte belgelerle tutuklanıyor, savcılar, hakimler, bu komplonun ortağı oluyor, barolar susuyor, hukuk fakülteleri susuyor... Yalnız 82 kişinin tutuklanmasında mı? Hayır! İşte hak ve özgürlükleri kullanma-yı cezalandıran faşist bir Türk Ceza Kanunu çıkarılıyor; hukukçular cephesinde yine aynı sessizlik.

Hukuk için, adalet için mücadele, hukukçular da içinde olmak üzere, tüm halkın sorunudur. Demokrasiden yana herkesin sorunudur. Hukukun

uygulanmasını, demokrasinin yerleşmesini AB'den bekleme dönemi, artık her kesim için sona ermelidir. Hani defalarca "hukukta devrim" yapılmıştı, hani AB'ye uyum yasalarıyla hak ve özgürlüklerin önündeki engeller kaldırılmıştı, peki bu TCK nereden çıktı?.. Tam Ecevit ABD'ye koltuğunun altında demokratikleşme paketi götürürken Ulucanlar katliamı nereden çıkmışsa, AB'ye uyum yolunda hızla ilerlenirken 19 Aralık katliamı nereden çıkmışsa, TCK da oradan çıktı. Oligarşi ve emperyalizm, **faşizmi tahkim etmekten** hiç vazgeçmemiştir. Bütün bu manevraların gerçek bir burjuva demokrasisi getireceğini bekleyenlerin anlayamadığı sistemin niteliği ve bu sisteme emperyalizmin tam desteği idi. AB'nin gündeminde F tipleri yoktur, AB'nin gündeminde 82 kişinin sahte belgelerle tutuklanması yoktur ve AB'nin gündeminde faşist, baskıcı TCK da yoktur. Olmayacaktır. Bunlar emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin demokratikleşme manevralarının değil, halkın demokrasi mücadelesinin gündemidir. Gündemimize sahip çıkalım. Birtan Altunbaş Davası'nda işkencecileri ödüllendiren... 82 kişiyi sahte belgelerle tutuklayan... TCK'da her türlü muhalefeti cezalandıran... **OLİGARŞİNİN HUKUKUNDA HALK İÇİN ADALET YOKTUR!** Oligarşinin hukukunda kendi hukukunu uygulamak bile yoktur. Anayasası, TCK'sı yetmediği yerde, onu da çiğnemekten geri durmaz. 1 Nisan terörü, bunun açık örneğidir. İşte bu yüzden, düzen içinde, düzenin yasaları çerçevesinde bile hukuka sahip çıkmak, bazen bir cesaret işidir. Savcılara, hakimlere çağrımız bunun içindir.

Tarihte örnekleri vardır; ırkçılığın resmi devlet politikası olduğu ülkelerde, bir hakim çıkar, ırkçılığı mahkum eden bir karar verir, o hukuku, adaleti savunmasıyla geçer tarihe. Bir hakim "yukarıdan" gelen emirleri değil, yasaların emrettiğini uygulayarak, tarih onu "hukukun sesi" olarak kaydeder. Komploculuğu resmi politika haline getiren oligarşinin hukuksuzluğuna ortak olmamaya çağırıyoruz bu ülkenin savcılarını ve hakimlerini. En azından öğrenim gördüğünüz hukuka saygılı olun diyoruz. Tarihte adaletin yerini bulmadığı görülmemiştir. Haklılar

İşkencecilerin, katliamcılarının emrindeki "hukukçu"ların yeri tarihin çöp sepetidir. Halkların laneti onların üzerindedir.

Faşizmin hukuksuzluğunun aleti olan savcılar, hakimler, aynaya baktıklarında bir HUKUKÇU değil, cüppeli bir CELLAT göreceklerdir karşılarında.

Kullanılıp bir kenara atıldıklarında, yalnız, çaresiz bir cellat olarak halk düşmanlıklarıyla ve halka verilecek bir hesapla başbaşa kalacaklardır.

ve haksızlar er geç yerini bulur. İşte bu yüzden engizisyon hakimlerinin, Hitler faşizminin hakimlerinin adını kimse hatırlamaz ama o hakimlerin "mahkum" ettiklerinin adı tarihten silinmez. İşkencecilerin, katliamcılarının emrindeki "hukukçu"ların yeri tarihin çöp sepetidir. Halkların laneti onların üzerindedir.

Türk Ceza Kanunu, hukuki ölçülere göre, adaletin yerine getirilmesi kaygısıyla mı hazırlandı? Hayır? Zaten böyle olmadığını için bırakın halkın, demokratik kitle örgütlerinin düşüncelerini, hukukçuların öneri ve itirazları dahi dinlenmedi. Cemil Çiçek, AKP Grubunda TCK'ya yönelik eleştirilere karşı "tasarının istedikleri şekilde olmadığını ancak siyasetin gereğini yerine getirdiklerini" söylüyor. Bunun Türkçesi şudur; **devletin gereğini** yerine getiriyoruz. TCK'nın temel mantığı budur. AKP içinde bazı milletvekilleri böylesine faşist, baskıcı bir TCK çıkarılması karşısında **MHP'ileşiyormuz, ANAP'laşıyor muyuz diye soruyorlar.** Doğru bir sorudur. Oligarşik düzende her iktidar **MHP'ileşmek, ANAP'laşmak** zorundadır. Bu ülke hep böyle yönetilmiştir. Parti programları değil, Kırmızı kitaplar, MGK talimatları, MİT-Polis fevlekeleri belirleyicidir. MİT-Yarıtay görüşmeleri üzerine yazmıştık; "Bu aynı zamanda bu devletin nasıl yönetildiğinin resmi. **Parlamentonun, yasaların hükmü yoktur.** Halkın yönetilmesine ilişkin hemen her konuda kararı devlet şemasında gösterilen kurumlar değil, MİT, polis, JİTEM verir... Bu devlet 'yasalar üzerine oturan' bir devlet değildir. Susurluk bunun en somut kanıtıydı. Devletin kendisi yasaların dışında 'gizli bir yapılanma'ya dönüşmüş, 'gizli-yasadışı' bir işleyişe sahiptir. Dolayısıyla 'Hukuk devleti' söyleminin ardında da bir **hukuksuzluk devleti vardır.**" (Ekmek ve Adalet, sayı: 122)

Hukuksuzluk devletin kullandığı basit bir kukla olmak, mevki kazandırsa da kimseye onur kazandırmaz, ondan geriye temiz bir isim kalmaz. Polisin, MİT'in as dediğini asan, kes dediğini kesen bir savcının, hakimnin sıradan bir cellattan ne farkı kalır? Tek farkı olsa olsa, cüppeli bir cellat oluşudur. Hiçbir cellat, mesleğini her yerde uluorta söyleyemez. Hiçbir cellat çocuklarına temiz bir isim bırakamaz. Faşizmin hukuksuzluğunun aleti olan savcılar, hakimler, aynaya baktıklarında bir HUKUKÇU değil, cüppeli bir CELLAT göreceklerdir karşılarında. Yarın kullanılıp bir kenara atıldıklarında, kimse savunmayacak, korumayacaktır onları. Yalnız, çaresiz bir cellat olarak halk düşmanlıklarıyla ve halka verilecek bir hesapla başbaşa kalacaklardır.

**sahte
belgelerle
tutuklananlar
serbest
bırakılsın**

Adalet İsteyen Pankartlar

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin 1 Nisan hukuksuzluk operasyonunda tutuklanan 82 kişinin serbest bırakılması talebiyle başlattığı "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" kampanyası, Türkiye'nin bir çok kentinde asılan pankartlar, meydanları, sokakları dolduran el ilanları ile sürüyor.

10 Milyon El İlanı Türkiye'de Hukukun Olmadığını Halka Ulaştırıyor

Üzerinde kampanya sloganının yazılı bulunduğu el ilanları (kuşlama) Türkiye'nin bir çok kentinde, adliye önlerinde, merkezi cadde ve meydanlarda yaygın şekilde yapılıyor. İstanbul'da; Okmeydanı, Gazi, Armutlu, 1 Mayıs, Sarıgazi, Bağcılar, Yenibosna, Esenler, Esenyurt ve daha bir çok gecekondu mahallesinin sokakları el ilanları ile doldurulurken, merkezi yerlerden; Şişli Adliye önü ve devam eden cadde, Mecidiyeköy, Beşiktaş, Taksim İstiklal Caddesi, Tarla-
başı Caddesi, Eyüp Adliyesi çevresi, Kadıköy, Üsküdar gibi merkezi yerlerde de yoğun olarak

yapıldı. Bu bölgelerde yaşayan binlerce insan bu ülkede sahte belgelerle insanların tutuklandığını öğrendi.

Dersim'den İstanbul'a; HÖC Pankartları Cemil Çiçek'e Cevap Veriyor; Evet Adalet Arıyoruz!

Adaletsizliğini mazur göstermek isteyen oligarşinin has adamı Cemil Çiçek, "Bu toplum adalet aramıyor" diyordu. Aylardır süren hukuksuzluğun en tepesinde yer alan Çiçek'in yüz-süz-lüğü bir yana, Türkiye'nin medyanlarında, adliye binalarında asılan pankartlar haykırıyor; "Adalet istiyoruz... Sahte belgelerle tutukladığınız 82 insanın esaretini daha ne kadar sürdüreceksiniz" diye.

13 ve 14 Eylül günlerinde İstanbul'un gecekondu mahalleleri ve merkezi yerlerinde, Anadolu'nun Hatay'dan Dersim'e kadar bir çok kentinde Haklar ve Özgürlükler Cephesi imzalı, 8x2 ve 6x10 ebatlarında pankartlar asıldı. Elimize ulaşan bilgilere göre kampanyada asılan pankartlar şöyle:

Sayı 124

5

19 Eylül
2004

Beşiktaş Meydanı

Beşiktaş/Akaretler Durağı

Üsküdar

Eyüp Meydanı

★ İstanbul'da pankart asılan yerler:

Taksim-otobüs durakları Gezi Parkı reklam tabelasına sabah 07:30 civarında "Adalet İstiyoruz, Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" yazılı HÖC imzalı bir pankart asıldı. Pankart 2 metreye 8 metre boyutunda.

Sabah saatlerinde **Çağlayan** çevre yolu üzerindeki binaya, aynı sloganların yer aldığı 10 metreye 6 metre ebadında pankart yaklaşık 1 saat kaldı.

Beşiktaş'ta pankart asılan yer ise, Akaretler Durağı karşı ve Beşiktaş Meydanı yanı üst araç geçidi olmak üzere iki ayrı noktaydı.

Saraçhane'de Pertevniyal Lisesi'ne asılan pankartta da aynı slogan Türkiye gerçeğini anlatıyordu.

Bir başka pankart da **Eyüp Meydanı** üst geçideydi. Eyüp Kaymakamlığı'nın yakınına asılan bu pankartın dışında, 14 Eylül günü de Eyüp Hastanesi'nin yan tarafındaki inşaata bir pankart daha asıldı.

Kasımpaşa-Dolapdere Köprüsü'ne asılan pankart bir saat asılı kaldı.

14 Eylül sabahı kampanya sloganının yazılı olduğu pankart **Topkapı Surları**'ndaydı. 6X4 büyüklüğündeki pankart bir saate yakın asılı kaldıktan sonra polisler tarafından indirildi.

Anfilerinde bu ülkenin hukuk devleti olduğu yalanı öğretilen üniversite gençliğinin de haberi olmalıydı bu hukuksuzluktan. 13 Eylül günü okula gelen gençlik, **İstanbul Üniversitesi** Fen-Edebiyat Fakültesi'nin Laleli'ye bakan kapısında, 9x5 boyundaki pankartta, "ADALET İSTİ-

YORUZ, SAHTE BELGELERLE TUTUKLANANLAR SERBEST BIRAKILSIN/HÖC" yazılarını okudu. Pankart yaklaşık yarım saate yakın asılı kaldı.

Üsküdar'da Kaymakamlık binasının karşısında, Kadıköy Boğa Meydanı'nda, Kartal'da, Gebze'de, Sarıgazi'de, Paşabahçe'de, Basın Sitesi'nde asılan pankartlar da İstanbul'un Anadolu yakasında yaşayan halka "SAHTE BELGELERLE TUTUKLANANLAR SERBEST BIRAKILSIN" talebini ulaştırdı.

İstanbul'un Avrupa yakasının gecekondu mahallelerinde de halkın görebileceği bir çok noktada HÖC imzalı "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" yazılı pankartlar asıldı. 13 Eylül tarihinde Gazimahallesi Sudeposu mevkiinde Mustafa Gürbüz Köprüsüne; 14 Eylülde Esenler Çiğir Deresi Caddesi'ndeki top sahasının tel örgülerine; 13 Eylül günü Sarıgazi Mahallesi'nde bulunan 4 katlı bir binanın 3. katına; 13 Eylül günü Okmeydanı AKP çaprazına 10x5 ebadında; "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" pankartları halkı selamladı. Ayrıca, 14 Eylül günü Bağcılar Halk Eğitim Merkezi'nin bahçe duvarına sabah asılan pankart akşam saatlerine kadar asılı kaldı.

★ Dersim'de 1 Nisan hukuksuzluğunu halka teşir eden pankart, 13 Eylül sabahı saat 08:30'da şehir merkezinde Moğultay Mahallesi'nde bir inşaatın 3. katına asıldı. "SAHTE BELGELERLE TUTUKLANANLAR SERBEST BIRAKILSIN-HÖC" imzalı pankart yarım saat kaldı. Pankartın asıldığı sırada çevreden halkın da en iyi görülecek pozisyon için yardımcı olduğu

Sayı 124

6

19 Eylül
2004

Kartal

Antakya

Adana

Sarıgazi

Gazi Mahallesi

İstanbul Üniversitesi

gözlendi. Yarım saat sonra pankarttan haberi olan polis, hukuksuzluğunun üzerini örtmek istercesine alalacele pankartı indirdi.

★ 13 Eylül'de Erzincan'da Cumhuriyet Meydanı'nda Vakıflar İşhanı üstünde de bir pankart asılıydı. Öğle saatlerinde asılan HÖC imzalı, "ADALET İSTİYORUZ, SAHTE BELGELERLE TUTUKLANANLAR SERBEST BIRAKILSIN" yazılı pankart binada saatlerce asılı kaldı.

★ Başkent Ankara'da sabah saatlerinde "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" yazılı pankartlar, Yüksek İhtisas Hastanesi çatısı ve kolej çok katlı otoparka asıldı. Yaklaşık birer saat asılı kalan pankartların 2x8, ebatlarında olduğu öğrenildi.

★ İzmir'de pankart yerleri ise hukuksuzluğun merkezleriydi. 13 Eylül günü HÖC imzalı "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" yazılı ve 5x4 ebadındaki pankartlar Bayraklı Adliyesi, İzmir Bornova Emniyet Müdürlüğü ve Bornova Adliyesi önüne asıldı. İzmir HÖC yaptığı açıklamada, "Türkiye'de Hukuk Yok Mu? Hakimler, savcılar; sahte belgelerle 82 insanı 6 aydır F tiplerine, ölüm hücrelerine attınız, daha kaç insanı polis ile işbirliği yapıp tutuklayacaksınız?" denildi.

★ Malatya'da Paşaköşkü Mahallesi'nde asılan pankart yarım saat asılı kaldı.

★ Samsun Adliyesi önüne asılan 8x10 boyutundaki pankartlar, "adalet kurumu"na seslendi. Samsun Adliyesi'ndeki savcı, hakimler ve "adalet aramaya" gelen halk, "Sahte Belgelerle Tu-

tuklananlar Serbest Bırakılsın" ifadelerini okurken, aynı sloganların yer aldığı bir başka pankart da, Lise Caddesi Kavşağı'ndaki bir binaya asıldı.

★ Adana'da Celal Bayar yolu üzerinde, TEKEL Üstgeçidine asılan pankart bir süre asılı kaldıktan sonra polis tarafından indirildi. Ayrıca 13 Eylül'de 7x4,5 ebatındaki bir pankart da Adana merkezde 8 katlı bir binaya asıldı ve 3.5 saat asılı kaldı.

★ Devletin sahte belgeler düzenleyerek 82 insanı tutuklanmasına karşı bir teşhir pankartı da Antakya Gündüz Caddesinde asıldı. 10 metre eninde 8 metre boyundaki bu pankart iki saat asılı kalırken, 14 Eylül günü öğle saatlerinde de Hatay'a bağlı Samandağ'da asıldı. Atatürk Meydanı'nda bir binanın üzerine asılan pankart bir süre asılı kaldıktan sonra terörist polis tarafından indirildi.

★ HÖC'ün başlattığı kampanyaya Elazığ'dan da ses geldi. Yıldızbağları Mahallesi'nde Kanaüstü'ndeki bir duvara akşam üzeri asılan pankart ertesi günü sabaha kadar asılı kaldı. Bir pankartın dile getirdiği hukuksuzluğunun teşhir olmasına dahi tahammül edemeyen polis mahallede terör estirdi ve pankartın başında silahlı nöbet tuttu. Fünne ile patlatarak herhangi bir bomba düzeneği bulunmayan pankart aracılığıyla halkı teröriste etmeye çalışması da, kimlerin bu ülkede hukuksuzluğu, komploculuğu ilke edindiğini gösterir nitelikteydi. 9 Eylül'de asılan bu pankartın dışında, ayrıca 14 Eylül sabahı da Elazığ Adliye binasının karşısındaki bir duvara aynı sloganların yer aldığı bir pankart asıldı.

Sayı 124

7

19 Eylül
2004

Bursa

Gebze

Erzincan

onuncu konserin adresi 13 Eylül günü Altınşehir'di. **Bayramtepe Parkı'nda** gerçekleşen ve yaklaşık 400 kişinin katıldığı konserde Yorumcular'ın konuşmasının ardından 'Adalet İçin Türkü Söylüyoruz' pankartının altında yüzlerce kişi halaya durdu.

Bağlamalarını, gitarlarını, "Adalet için" türkülerini omuzlayarak sokakları adımlayan

Türkülerimiz Adalet İçin

GRUP YORUM SOKAKLARDA, MEYDANLARDA

Hukuksuzluğa karşı, sahte belgelerle tutuklananların serbest bırakılması için, tecrit hücrelerindeki Yorum elemanlarının sesini meydanlara taşımak için **"Adalet İçin Türkü Söylüyoruz"** kampanyası başlatan Grup Yorum meydanlarda, sokaklarda, gecekondu mahallelerinde konserlerini sürdürüyor.

Yorum, 9 Eylül günü Bahçelievler'deydi. Sanatçı Arzu'nun da Yorum'la dayanışma için katıldığı etkinlikte **Soğanlı Meydanı'nda** kitle türkülerle halaya durdu.

Aynı gün bir başka meydan yine Grup Yorum'un marşları ile inledi. **Yenibosna Taşyol Meydanı'nda** yapılan konserde alana 'Adalet İçin Türkü Söylüyoruz - Grup Yorum' yazılı pankart asıldı. Polisin kitlenin katılımını engellemek için her türlü çabayı gösterdiği konserde coşkuyla engel olamadı. 100 kişilik büyük bir halayla konser sona erdi.

Esenler Terazidere Metro Durağı önünde 10 Eylül günü yapılan konserde ise 300 kişi vardı. Yorumcular tüm konserlerinde olduğu gibi, burada da sahte belgelerle tutuklamalar konusunda bir konuşma yaptılar. Daha sonra türküler ve marşlar adalet istiyoruz sloganlarıyla buluştu.

11 Eylül günü **Bağcılar Yeni Mahalle 9. Sokaktaki** konserde 600 kişi "Adalet İstiyoruz, Türküler Susmaz Halaylar Sürer" sloganlarıyla 1 Nisan hukuksuzluğunu protesto etti. Grup Yorum'un gecekondu halkıyla buluştuğu bu sokak konserinde de halaylar çekilirken, kitlenin türkülerle büyük bir coşkuyla katılımı, Yorum'un halkla bütünleşmesinin taklit edilemez örneklerinden biriydi.

Durmadı Grup Yorum. Sokaklar onları bekliyor, gecekondu mahallelerinde yapılan duyurularla emekçi halk kavganın sanatçılarının heyecanını yaşıyordu.

Kampanya başından bu yana yapılan

Yorumcular'ın yolunu İkitelli halkı da gözlüyordu. 14 Eylül günü **İkitelli PTT yanında** verilen konsere 2000 kişi katıldı. Halka açık bu konserlerin en coşkulularından biri olan İkitelli konserinde gecekondu emekçileri pazar tezgahlarından kurdukları sahneye çıkan Grup Yorum elemanlarını coşkulu sloganları ile selamladılar. Yorum'un konuşması sık sık öfkeli sloganlarla kesilirken, büyük bir coşkuyla başlayan konserde söylenen türkülerle 2000 kişi hep bir ağızdan eşlik etti.

Grup Yorum son olarak 17 Eylül günü Nurtepe Hüseyin Aksoy Parkı'nda saat 20:00'de bir konser vererek Nurtepe halkına seslendi. Konsere yaklaşık 500 kişi katıldı.

GERÇEK KAZANACAK, EMİNİZ

Dreyfus Davası

ve namuslu bir aydın olarak Emile Zola

BEN GERÇEĞİ BİLİYORUM

TEK BAŞIMA BİLE OLSAM

HERKESE ANLATACAĞIM

GERÇEĞE GÜVENEREK ZAFERİ BEKLİYORUZ.

GERÇEK KAZANACAK EMİNİM BUNDAN

Emile Zola

Dreyfus Davası; 1894'de Fransa'da gerici-kralcı askerler tarafından Fransız Genelkurmayı'nda bir Yahudi subay olan Dreyfus'a karşı tertip edilen bir davadır, kelimenin tam anlamı ile bir tertiptir.

Alfred Dreyfus, zengin bir Yahudi dokuma fabrikatörünün oğludur. Deniz subayı olarak orduya girer, yüzbaşı olur.

Sahte belgelere dayanılarak casusluk ve vatan ihanesiyle suçlanan Dreyfus, dava sonucu ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı ve Fransız Guyanası açıklarındaki Şeytan Adası'na gönderildi. Cezanın yeniden gözden geçirilmesi için yapılan geniş kampanya, cumhuriyetçilerle kralcılar arasında zorlu bir mücadeleye neden oldu. Dreyfus 1906'da delillerin sahte olduğu ortaya çıkınca Fransız Yüksek Mahkemesi tarafından beraat ettirildi ve Orduya dönerek şeref madalyası aldı.

Bizim burada anlatmak istediğimiz bir yazar, bir aydın olarak Emile Zola ve yaptıklarıdır.

Dreyfus Davası ilericilerle gericiler arasında bir savaşa dönüşüyor. Zola bir Fransız romancıdır, krallık rejimine karşı çıkar. Germinal romanından sonra daha çok sosyalist teorinin etkisinde kalır. Bilime güvendi, insanların eğitilmesi ve toplumun gelişmesi üzerine ortaya konulan açılımlarını inceledi.

Dreyfus, Yahudi olduğundan, kamuoyu Dreyfus'un suçluluğunu kabul etme eğilimindeydi. Verilen cezayı kaldırmak için, başta sadece ailesi uğraştı.

1896'da Esterhazy adlı bir yüzbaşının suçlu olduğu yolunda kanıtlar ortaya çıktı. 1898'de

Esterhazy'nin askeri mahkemede beraat etmesi üzerine, yazar Emile Zola, devlet başkanına Dreyfus'un suçsuzluğunu ispatlamak için ve onu suçlayanların oyunlarını, sahte belgelerini ortaya koyan 'Suçluyorum' başlıklı açık bir mektup yazdı.

Bu mektubunda Zola, orduyu eleştiriyor, askeri mahkemeyi suçlu olduğunu bildiği halde Esterhazy'i beraat ettirmekle suçluyordu. Bütün bu olaylar boyunca ülke, Dreyfus'u savunanlar ve ona karşı olanlar olarak ikiye ayrıldı. Dreyfuscular'a karşı çıkanlar monarşi yanlısı muhafazakarlardı.

Emile Zola, "...suikastlar, hükümet düşüşleri, düellolar, intiharlar, darbe planları ve girişimleri sizin işinizdir, bu kirli işlerinize Dreyfus'u alet ediyorsunuz, Yahudiye casusdur, casussa pekala devletler arası savaş çıkartmaya çalışan bir terörist olabilir. Vs, vs... anlatıyorsunuz. Doğru değil.

Bizim bayrağımız neden bütün Avrupa başkentlerinin yolunu ezbere bilir, neden sadece Fransa'da kalmaz? Bu bayrak işgale giderken hep Dreyfus mu vardı?.. Yok! Almanya ile yüzyıldır savaşıyorsunuz, ikiyüz dönümlük üzerinde mısır püskülü bile yetiştirecek bir tarla için mi bu savaş sizce? Bahane aramayın..." diyerek, ayrıntıları değerlendirmeye devam eder.

Toplam yedi açık mektup yazar. Zola'nın bu çabası, yıllarca hukukçuları bir sürü davada çokça meşgul ediyor ve sadece Fransız kamuoyunu ikiye bölmüyor. Tüm Avrupayı etkiliyor ve bunun ötesinde meslektaşları, arkadaşları, aileleri bölüyordu.

Evet, para karşılığı Fransa'nın ezeli düşmanı Almanya'ya casusluk yapan Esterhazy idi, üstelik Yahudi de değildi, saf tarafından Fransızdı. Ama davanın yeniden görülmesine, ordunun prestijini sarsacağı gerekçesiyle karşı çıkıyorlardı.

Bir dava nezdinde anlamını bulan **BAYDIN kavramı**. Dreyfuscular, evrensel düşünceleri ve idealleri devletin iradesinin üstünde tutmaya hakları olduğunu savunmaktaydılar. Dreyfus'u savunurken devleti eleştiriyorlar ve evrensel değerlerin olması gerektiğini savunuyorlardı.

İlerici aydınlar ve Yahudilerden oluşan Dreyfuscular orduyu cumhuriyetçi bir anlayışla par-

Emile Zola

"...suikastler, hükümet düşüşleri, düellolar, intiharlar, darbe palanları ve girişimleri sizin işinizdir, bu kirli işlerinize Dreyfus'u alet ediyorsunuz.."

Sayı 124

10

19 Eylül
2004

malıdır. Tüm dünyaya açık olmalıdır.

Gerçeğin ve adaletin ne olduğunu tespit etmek sadece devletin tekelinde değildir. Düşünen herkes gerçeği ve adaleti arayabilir ve savunabilir, tartışabilir, sorgulayabilir.

Yalanlardan ya da yarı doğrulardan medet ummayın! Taktik söylemlerden çıkın.

Gerçek ve sahte delillerin ayrıştırılmasını istiyoruz. Zaten bir çok şeyi gizli tutuyorsunuz, bildiğimiz kadarının ayrıştırılmasını istiyoruz bu bize yeter."

Bedel ödemeyi göze alarak gerçeğin savaşını veren aydın, yüzyıl öncesinden sesleniyor: **GERÇEĞE GÜVENE-REK ZAFERİ BEKLİYORUZ!** Zola devam ediyordu:

"Ben gerçeği biliyorum"

"Biliyor musun Fransa; önce kimi yendin? Kiliseyi. Şimdi de orduya mı yenileceksin? Geçmişe düşünüyorsun, teokrasinin zamanına, ki ona karşı senin çocukların savaştı ve bütün fikirlerini, düşlerini ve kanlarını ve canlarını verdi.

BU KARARI VERENLER CELLATTIR, FRANSA'YI CELLADIN ÇIRAĞI YAPMANIZA İZİN VERMEYECEĞİZ.

Fransa, sakın onaylama, reddet, karşı çık,

lamentonun denetimine sokmak istiyorlardı. Dreyfus olayı 12 yıl boyunca Fransız toplumunu derinden etkiledi. O güne kadar çok az kullanılan "aydın" kavramı genel bir yaygınlık kazandı ve Dreyfuscular'ı nitelemek için kullanıldı.

Emile Zola "İTHAM EDİYORUM (SUÇLUYORUM)" isimli bildirisinde şöyle diyor:

"Fransa, sağduyulu ol-

soru sor, araştı, gerçeği ara!

Sen cellat değilsin Fransa.

Demek zehirin kaynağını buldunuz, Dreyfus öyle mi?

Fransız halkını celladın çırağı yapmanıza izin vermeyeceğiz.

Fransız halkı yeterince cesaretin var, buna inan. O zorlu bir mücadele ile elde ettiğin haklarına sahip çık Fransa!

DAHA ÇOK BÜYÜK HEDEFLER UĞRUNA VERİLEN MÜCADELEDE BİZİM KAZANCIMIZ İÇ DİNAMİĞİMİZDİR, BUNU KİMSE YENEMEZ.

GERÇEĞE GÜVENEK ZAFERİ BEKLİYORUZ."

Emile Zola yayınladığı bu bildiri -açık mektup- nedeniyle bir yıl hapis ve 3 bin franklık para cezasına çarptırıldı.

Dreyfuscular'ın söylemleri "bağımsız yargıya müdahale" olarak değerlendirildi. Toplumun, devletin ve ordunun bütünlüğüne bir saldırı olarak görüldü.

Emile Zola İngiltere sürgününden sonra Fransa'ya döndüğünde, vicdanlara seslenen sosyalist, vicdanlara yön veren sosyalist olarak Fransız toplumuna mal oldu.

Kutsal olanın devlet değil EMEK, GERÇEK ve ADALET olduğunu söyledi ve bu isimlerle kitaplar yayınladı.

O siyasi-hukuki-toplumsal olarak faaliyete geçmemiz gerekir demiş ve karar verdikten sonra herkesi doğru davranmaya çağırmış ve en başta da KENDİNİ ORTAYA KOYARAK desteklemişti Dreyfus'u.

Tarihçiler ve sosyal bilimciler tarafından, Dreyfus Davası vesilesiyle yaşanan cumhuriyetçiler ve kralcılar arasındaki mücadele, Fransız Cumhuriyeti'nin sol restorasyonu olarak değerlendirilir. Dreyfus'un tahliyesi, affı ve belgelerin sahteliğinin ortaya çıkması 12 yıl almıştır. Sadece Fransa'da değil bir çok ülkede tartışılmıştır. Bu 12 yıl boyunca;

- Sosyalizm tartışılmıştır
- Vicdan tartışılmıştır
- Sağduyu tartışılmıştır
- Kirli iktidar ilişkileri ve sömürgecilik tartışılmıştır
- Yahudilik tartışılmıştır
- Almanya-Fransa arasındaki savaş tartışılmıştır
- Halkın kullanılan ulusal duyguları tartışılmıştır...

Ve tek başına bir adam çıkmış ve İKTİDARI SUÇLAMIS, Cumhurbaşkanı'na hitaben açık mektup yazmış, SUÇLUYORUM sizi demiştir.

"Her şeyi biliyorsunuz; tüm deliller sahte, bilmiyorsanız öğrenin, tüm deliller sahte. Evet o kafeye gitmiştir Dreyfus, bu doğru. Ama o kafe- de o gün o saatte 19 insan, 14'ü asker olan 19 insan daha vardır. O zaman hepsi suçludur...

Ve devam etmiştir.

Soru sorun ve gerçeği arayın, tek başınıza da olsanız sorun! 82 insa- nın tutuklu olduğu davada gerçekler çok çıplak- tır.

- Deliller sahtedir, belgeler sahtedir. Bu dis- ket sadece, bu yazıların bilgisayarla yazılabilir olduğu gösterir.

Tıpkı ARADAN ON ÜÇ YIL GEÇTİKTE SONRA, atom bombasının mimarı Morrison'un, Rosenberglar Davası'nda *"mahkemeye sunu- lan BOMBA NASIL YAPILIR planının, çok kötü bir karikatür olduğunu ve bu taslağın ele vere- ceği tek sırın, SADECE böyle bir bombanın YA- PILABİLİR OLDUĞUNU"* açıkladığı gibi... Bu da zaten Hiroşima'da 1945 yılında kanıtlanmıştı. Yani bilirkişiler mahkeme herkes yalan söyledi. Evet bir plan vardı ama bu plan sadece bir atom bombasının nasıl yapılacağını anlatıyordu ve bu bomba zaten 1945'den beri biliniyordu, yeni bir şey yoktu yani.

Evet böyle bir disket yazılabilir, herkes yaza- bilir.

Aynı anda dünyanın beş ülkesinde yapılan operasyonlarda, altı kişiyi tutuklamayı redde- den BURSA CUMHURİYET SAVCISI sanıkların ifadelerini ayrıntılı almaya bile gerek görmemiş- tir. Karşısına çıkarılan insanlara şöyle demiştir:

"Evet bunları internetten herkes alabilir-ve- rebilir, herkes dijital ortamda alıp-verebilir ve yazabilir, bu deliller sizi tutuklamak için yeterli değil".

Ama 82 insanı tutuklayan hakimler ve tutuk- lama talep eden savcılar da var.

- Daha bir çok çelişki, yalan sahte delil var bu davada. Gerçekleri arayın, soru sorun. Tek başınıza da olsanız sorun.

Çünkü antenler yalan söylüyor, rotatifler ya- lan söylüyor, büyülü cam yalan söylüyor. Ve bi- zim doğruyu öğrenebilme araçlarımız sınırlı.

Soru sorun ve gerçeği arayın. Düz basit sade sorular sorun. Gerçeği göreceksiniz, gerçeği bulacaksınız.

İnsanlarım,

ah benim insanlarım
yalanla besliyorlar sizi

Halbuki açsınız

etle ekmekle beslenmeye

muhtaçsınız

İnsanlarım, ah benim insanlarım

antenler yalan söylüyorsa,

yalan söylüyorsa rotatifler

kitaplar yalan söylüyorsa

duvarda afiş sütunda ilan

yalan söylüyorsa

Beyaz perdede yalan söylüyorsa,

çıplak baldırları kızların

dua yalan söylüyorsa

ninni yalan söylüyorsa

ellerinizden başka her şey

herkes yalan söylüyorsa

elleriniz balçık gibi itaatli

elleriniz karanlık gibi kör

elleriniz çoban köpekleri

gibi

aptal olsun

elleriniz isyan etmesin

diyedir

Ve zaten

bu kadar az misafir

kaldığımız

bu ölümlü,

bu yaşanası

dünyada

bu bezirgan

saltanatı,

bu zülüm

bitmesin diyedir

Nazım Hikmet

Sayı 124

11

19 Eylül
2004

1 Nisan hukuksuzluk operasyonu sürüyor

SALDIRILARIN HEDEFİ: TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ

“Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın” yazılı her pankart, bu sloganın yazılı olduğu her el ilanı, polisin hukuksuzlunu teşhir ediyor. Polis teşhir oldukça, suçüstü yakalanmış olmanın tahammülsüzlüğüyle daha da saldırı-ganlaşmıştır. Bunun sonucunda geçen hafta, özellikle Temel Haklar’a yönelik peşpeşe gözaltı saldırıları gerçekleştirildi.

✳ **İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Yönetim Kurulu üyesi Fatih Özgür Aydın** ve üye Nihat Bilir, 13 Eylül sabahı Ünkapanı’nda yürümekte iken gözaltına alındılar.

✳ **İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Nazmiye Kaya**, 14 Eylül sabah saat 06:30 sıralarında evi Terörle Mücadele Timleri tarafından basılarak gözaltına alındı.

✳ **Bahçelievler Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Ayhan Talay**, 14 Eylül sabahı saat 06:30’da evi basılarak gözaltına alındı.

✳ **Bahçelievler Temel Halklar üyesi Şenel Akşen** de aynı gün sabah saat 02-03 arası evi basılarak gözaltına alındı.

1 Nisan hukuksuzluk operasyonu sürüyor.

Komplolar ve sahte belgelerle adam kaçırmalar ve tutuklamalar devam ediyor.

Nazmiye Kaya, hergün dernek binasında bulunan biriydi. Defalarca bürokratik işlemler için Emniyet Müdürlüğü’ne gidip gelmiştir. Ama bütün bunları yok sayan İstanbul polisi, ortaya bir ifade çıkarıyor, aranıyorsun diyor ve evine polis baskını düzenliyor.

İstanbul Temel Haklar tarafından yöneticilerinin ve üyelerinin gözaltına alınması üzerine yapılan açıklamada şöyle deniliyordu:

“Derneğimizin kuruluş sürecinde Emniyet Müdürlüğü ve çeşitli kamu kuruluşlarına girip çıkan Nazmiye Kaya her ne hikmetse şimdi tutuklama kararın var denilerek evi basılmıştır.

Biz bu senaryoları 1 Nisan’dan sonra bolca yaşadık. İnsanlar, sahte belgelerle bir gecede terör örgütü üyesi ilan edildiler. Ama mücadelemizi engelleyemediler ve engelleyemeyecekler. Hukuksuzluk ve adaletsizliğe karşı mücadelemiz her zaman ve her yerde, bedeller ödemek pahasına devam edecek. Bunu herkes aklının

bir köşesine iyice yazmalıdır.”

✳ **Mersin’de gözaltı ve tutuklama**; 13 Eylül’de Mersin’de, Mersin Gençlik Derneği üyesi Cihan Güler, dergimizin Mersin bürosu muhabiri Mehmet Taş ve Levent Eker gözaltına alındı.

Demirtaş Mahallesi’nde saat 07:00 civarında yolda yürürken gözaltına alınan üç kişiden Mehmet Taş ve yaşı 18’in altında olan Levent Eker serbest bırakılırken, Cihan Güler 2004 1 Mayıs’ında tek tip giydiği iddiası ve Antakya’daki demokratik bir eyleme katılması gerekçe gösterilerek tutuklandı.

Suçluyoruz!

Disketleri yakaladığını iddia eden İstanbul Emniyet Müdürü!

Sahte belge düzenlemekten, demokratik kurumlara, devrimci ve demokrat insanlara komplolar kurmaktan suçlusunuz.

İstanbul polisinin keyfi gözaltılara yeniden hız vermesinin nedeni ülkenin her yerinde komploculuğunun teşhir edilmesidir. Nasıl sahte belge düzenleyip insan tutuklattığının açığa çıkarılmasıdır. Türkiye’de hukuk yok mu? sorusunun yarattığı yankıdır.

Suçunuzu, yeni suç işleyerek örtbas etmeye çalışıyorsunuz.

Sahte belgelerle önlerine getirilen herkesi tutuklayan savcılar!

Suçlusunuz.

Adaletin değil, polis talimatlarının yerine getiricisi olmaktan suçlusunuz.

Hukuka değil, polis fezlekelerine bakarak karar vermekten suçlusunuz.

İçişleri ve Adalet Bakanları!

Suçlusunuz.

Emrinizdeki işkenceciler teşkilatının ve Susurluk hukukçularının işlediği tüm suçlar, sizin emir ve talimatlarınızla gerçekleşmektedir.

1 Nisan operasyonu, başından sonuna AKP iktidarının ve İstanbul polisinin sahtekarlığının kanıtıdır. Bu operasyonun her aşaması, haksız, gayri-meşru, ve yasadışıdır.

Suçlular, kurdukları komplo boğulacaklar.

Memurlar Toplugörüşme Masasında 'IMF Programına Uyun' Dayatması

KESK, Kamu-Sen ve Memur-Sen ile hükümet arasında 1,5 milyon sendikalı 10 milyon memuru ilgilendiren toplugörüşmeler 15 Eylül günü başladı. İlk toplantı sonucunda memurların geçmiş yıllara ait reel kayıplarının araştırılması için bir komisyon kurulmasına karar verilirken, görüşmeler gelecek hafta Perşembe günü sürdürülecek.

'Ne Verirsek Razi Olacaksınız'

Memur sendikaları en düşük memur maaşının 870 milyon, zam oranının yüzde 17 olmasını isterken, hükümet memurlarını yüzde 8'lik zam ile IMF programına tabii olmayı dayatıyor.

Hükümet adına görüşmeler katılan Mehmet Ali Şahin'in, klasik "memurumuzu enflasyona ezdirmeyeceğiz" yalanını bir yana bırakırsak, "ülkenin içinde bulunduğu durum, IMF programından taviz vermeme" gibi söylemlerin başka bir anlamı yoktur. IMF tüm halka yoksulluk dayatırken, memuru en düşük zamlarla, mümkünse hiç zam vermeden susturmayı hedefliyor ve bunu açıkça da dile getiriyor. AKP'nin % 8'lik zam önerisi de esasta IMF programının gereğidir. Borsalar, piyasalar zıplayıp, azınlık bir kesimin kasaları dolarken, iktidar memurlara klasik "kemer sıkma" masalını anlatıyor. AKP için bu toplu görüşmeler de bir üsülden ibarettir. AKP memur sendikaları ile görüşme oyunu oynuyor ve oyunun senaryosuna uyulmasını istiyor. Sami Evren'in IMF'yi hedefleyen, direnmekten sözeden konuşmasından Şahin'in rahatsızlık duyma nedeni de bundandır.

Birlikte Hareket Edilecek

KESK, Kamu-Sen ve Memur-Sen, toplugörüşme masasına oturmadan önce ortak taleplerle ve güçbirliği içinde hareket edeceklerini açıkladılar. Yapılan basın toplantısında memurların toplu sözleşmeli grevli sendika hakkının altı çizilirken, Sami Evren, "birlikte başarabileceğimize inanıyoruz" dedi.

Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız da hükümetin geçen yıl, konfederasyonlar arasında rekabet var havası yaratarak sorunları çözmemenin gerekçesi yaptığını hatırlatarak, "şimdi bu bahaneleri olmayacak" dedi.

Toplantıda, üzerinde ortaklaşan talepler de kamuoyuna açıklandı.

Birlik ve KESK'in Tavrı

KESK, önceki toplu görüşmelerin deneyimini unutmamalıdır. AKP'nin (ve IMF'nin) ne verip vermeyeceği belli, memur hareketi direnmeye hazır mı? Evren, "AKP Hükümeti, ya halka dönecek ya da koltuğunu sallayacağız" diyor, sık sık "emekçilerin, yoksulların IMF'ye karşı birlikte direnişinden" söz ediyor. En genel anlamda ifade edilen IMF gerçeği, direnişin gerekliliği konusunda herkesin katılabileceği sözlerdir. Pratiğe geçirilmesi için hangi adımlar atılıyor, atılması planlanıyor? Koltuk nasıl bir direnişle sallanacak? Tüm bu sorular KESK'in sermayenin iktidarı ve yoksul kitleler, devrimci demokrat kesimler nezdindeki ciddiyetinin de cevaplarıdır. KESK tabanı bu dinamiği taşımaktadır, KESK yönetimi hazır mı?

KESK Eylemlerinden..

Kapatma davası düştü: Tüzüğünde "Anadilde eğitim hakkına" yer verdiği gerekçesiyle, Genelkurmay'ın yazısıyla gündeme gelen Eğitim-Sen'in kapatılması davası reddedildi. 15 Eylül günü Ankara 2. İş Mahkemesi'nde görülen davaya, Eğitim-Sen üyeleri ile çeşitli sendika ve DKÖ'ler katıldı. Davanın görüldüğü gün de Siirt, Kocaeli, Mardin, Batman, Urfa, Erzincan gibi illerde "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganlarıyla gösteriler düzenlendi.

Eğitim-Sen ülke genelinde eylemde: Kapatma davasıyla ilgili olarak 11 Eylül günü ülke genelinde onlarca kentte ağızlara "siyah bantlar" takılarak oturma eylemleri, basın açıklamaları gerçekleştirildi. Eylemlerde yeni öğretim yılı ile ilgili talepler de dile getirildi.

KESK temsilcileri Ankara'ya yürüdü: KESK üyeleri hükümetle toplu görüşme öncesi, 13 Eylül günü İstanbul'dan Ankara'ya yürüdü. 50 KESK'li 2 gün boyunca kent merkezlerinde basın açıklamaları yaptı. 'Sistem çürüyor KESK yürüyor' sloganıyla uğurlanan KESK'li, 15 Eylül günü Ankara'da "Kahrolsun IMF Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganlarıyla karşılandı.

Sayı 124

13

19 Eylül
2004

Bir diğer nokta; diğer konfederasyonlarla birlikte hareket "olumlu"dur, gereklidir. Ancak KESK, bu sendikaların yarıyolda bırakacağını da bilerek hareket etmek durumundadır.

Kamu-Sen ve Memur-Sen'in emekçilerin mücadelesi konusundaki tutumları, söylemde ne derlerse desinler hükümetle mevcut ilişkileri kimse için sır değildir. Bu anlayış ilk toplantı çıkışında yapılan açıklamalara dahi yansımıştır. Her iki sendika başkanının da konuşmasında temelde uzlaşmacılık vardır. Hatta Türkiye Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız ilk cümlesi, "memurlara zarar veren eylemlerden" söz etmek olmuştur. Kastedilen KESK'in bir kaç basın açıklaması ve Evren'in sözleri. Sendikacılığı, toplugörüşmeyi masada el sıkışma olarak gören bu anlayışı zorlayacak olan da KESK'in dinamizmidir. KESK bu dinamizmi gösterebilmelidir.

Hükümetin reva gördüğü ücret bir yana, memurların demokratik, sendikal talepleri AKP'nin gündeminde bile değildir, hatta gereksiz görmektedir bu tür hakları. Padişah ne verirse, tebaası onunla yetinmelidir. İktidarın, toplugörüşmeleri bir oyuna dönüştürmesi, usulen yapıp sonunda kendi isteğini dayatması planları da ancak direnişle bozulabilir.

Gerek AKP iktidarının bu oyununu bozmak, gerekse diğer konfederasyonların ne alırsak kârdır deyip hükümetle uzlaşmaya dünden razı tavrını boşa çıkarmak sıradan basın açıklamaları ile mümkün değildir. KESK bunu onlarca örnekte yaşayarak görmüş olmalıdır. KESK yakın tarihteki pratiğini tekrarlamayı değil, 1990'lardaki mücadelecı memur hareketini kendine örnek almalıdır.

Liseli Gençlik; 'Küçüklerin' Büyük Sorumluluğu

Ekmek ve Adalet'in geçen haftaki sayısında, ülkemizdeki toplam öğrenci sayısının 18.5 milyon olduğu belirtiliyordu. Bunun 4,5 milyonu ise liselerde okuyan gençlerimizden oluşuyor.

Liselerdeki sorunlara ilişkin bir çok şey tartışılabilir. Düzen zaten eğitim sisteminin özünü değil, biçimini gündeme getirir, "sorun" olarak araç-gereç yokluğu gibi daha tali örnekleri tartışır. Elbette bunlar da "sorun"dur, ama 4,5 milyon öğrenciye karşı düzenin en büyük tuzağı, onları apolitikleştirmektir. Bu başarıldığında sistemin hiçbir sorununa karşı sesini çıkarmayan bir gençlik yaratılır ki, oligarşinin istediği de budur.

En basit ifadeyle; "siz derslerinize bakın, başka şeyle ilgilenmeyin" diye özetlenebilecek bu yaklaşım, hem okul idareleri, hem de aileler tarafından empoze edilir. Okul idareleri polis-MİT ile de işbirliği yaparak, bu "nasihat"ı dinlemeyenleri susturmaya çalışır. Hak aramayı "terör" diye niteleyip gençlerimizin beyinlerini uyuşturmak için "terörü tanıtmaya" konferansları düzenlenir. İdareler faşist devletin temsilcisidir, baskıcı karakteri de buradan kaynaklanır. Ailelerin tavrı ise korumacı, feodal ve bencillikten beslenir. Bilinçsiz aileler içinde yaşadıkları kapitalist sistemin "her koyun kendi bacağından asılır" sözünü esas alarak çocuklarının robotlaştırılmasına, düşünmeyen, sorgulamayan kişiliklere dönüşmesine hizmet ederler.

Kurtuluş Savaşının Liselilerinden Bugüne...

Liseli gençliğin halkın kurtuluş kavgasındaki yerine ilişkin çok daha gerilere giderek bir başka örnek verelim.

Anadolu'nun işgal altında olduğu, emperyalizme karşı bağımsızlık savaşının verildiği yıllardır. Topraklarımız işgal altındadır, halk silahlı direniş içindedir. Anadolu'nun bir çok yerinde gençler vatani savunmak için cepheye giderken, Kayseri Lisesi de tek tek katılımların ötesinde farklı bir tavırla kurtuluş savaşında yerini alır. Bir grup öğrenci Kayseri'de toplanan Kuvayı Milliye'ye katılarak 1919 yılında Saimbeyli'de Fransızlara karşı savaşır. Sakarya Savaşı'na da gönüllü olarak katılır Kayseri Lisesi öğrencileri. Ve bir daha dönmezler. Kurtuluş savaşının liseli şehitleri olurlar, 60'dan fazla öğrencisinin şehit veren Kayseri lisesi, 1920-1921 yılında mezun vermez. Ve mezuniyet defterine şu ifadeler yazılır: "lise son sınıf talebeleri Sakarya Savaşı için cepheye gidip hepsi cepheye şehit düştüğünden bu öğrenim yılında okulumuz mezun verememiştir"...

12 Eylül cuntası öncesi halkın mücadelesinde, gençliğin mücadelesinde liseliler hem kitlesel hem militan mücadelenin ön saf-larındaydılar. Gecekonduarda emekçilerin yanında, Maraş katliamına karşı protestolarda, halkın bilinçlendirilmesinde hep onlar vardı. Liseli Dev-Gençliler bu tarihin ayrılmaz bir parçası haline geldiler.

Bu potansiyel yok edilmeliydi. 12 Eylül'ün en baş hedeflerinden biri oldular bu nedenle. Üniversitelerden sonra kuşatılan

yerlerin başında liseler geldi. Bağımsız, demokratik Türkiye mücadelesinde öne çıkan liselerin bahçeleri tank paletleri ile ezildi, gençlerimiz liselerden elleri bağlanarak çıkarıldı. Cuntanın apolitikleştirme, yozlaştırma politikaları liselilere yoğun olarak uygulanmıştır. Onların bağımsızlık için, demokratik Türkiye için mücadelenin içinde olmasını istemez düzen. Riyakarca Kurtuluş Savaşı'ndaki kahramanlıklarından söz eder, ama bugün bağımsız Türkiye için mücadelesini engellemek için her yola başvurur.

Liseli gençlik dinamizmi, düzenin pisliklerine henüz bulaşmamışlığı ile faşizm tarafından her zaman tehlike olarak görülmüştür. Eğitim sisteminden disiplini yönetmeliklerine, hayatın her alanındaki baskıcı uygulamalara, onları yozlaştıracak kültürel propagandalara başvurulur.

“Büyüklerin” sizi robotlaştırmasına, yozlaştırmasına izin vermeyin

Liseli gençlerimiz düzenin onları görmek istediği gibi, sorumsuzluğu, bencilliği reddetmelidir. Büyük sorumlulukları alacak güce ve dinamizme sahip olduğunu göstermelidir.

Gençlerimiz, “siz büyüklerinizin işine karışmayın” diyenleri dinlemeyin, “büyüklerin” sizi robotlaştırmasına, yozlaştırmasına izin vermeyin, ülkemizle, kendi geleceğinizle bağınızın koparılmasını, “kendini kurtarma” adına sistemin bütün pisliklerine, bencilliklerine, çıkarıcı ilişkilerine teslim olmayı reddedin. Unutmayın; size “özgürlük” diye sunulan düzenin pislikleri, yoz ilişkileri gerçek özgürlük değildir. Özgürlük mü-

cadele ile başlar ve kazanılır. Koşulsuz itaat isteyen düzeni sorgulayın. Beyinlerin özgürleşmesi, gerçek özgürlük mücadelesinin de başlangıcıdır.

Özgürlük mücadelesinin, bağımsız Türkiye kavgasının, demokratik bir lise mücadelesinin “terör” diye gösterilmesi beyinlerinizi teslim almak, sizi kapitalist sömürü çarklarının sesini çıkarmayan dişlileri haline dönüştürmek içindir. En büyük terör beyinlerin iğdiş edilmesi, gençlerin kendine, halkına ve ülkesine yabancılaştırılması, hakkını arayanın susturulması değil midir? Bu anlamda teröre boyun eğmeyin.

Kurtuluş Savaşı'nın kahraman liselilerden Liseli Dev-Genç'in büyük bir onuru temsil eden gençlerine kadar, tarihinizi düşünün, bu tarihi araştırın, öğrenin. Bu tarihte genç omuzlardaki büyük sorumlulukları görerek, düzenin size nasihatlarına başkaldırın. Bu ülke sizin, bu ülkede yaşanan her şey sizi ilgilendirmelidir.

Dicle Gençlik Derneği'ne Hukuksuz Baskın SUSMAYACAGIZ!

Diyarbakır Dicle Gençlik Derneği 14 Eylül günü “Dernekler masası” adı altında onlarca sivil polis tarafından kapıları zorla kırılarak basıldı.

Uydurulan gerekçe bile böyle bir baskına gerekçe olamazdı. “İzin-siz bildiri bulundurma” gerekçesiyle bir gençlik derneğinin kapılarının kırılması, onlarca polisle baskın yapılması, gerçekte faşizmin gençliğe düşmanlığından, demokratik örgütlenmeye hazımsızlığından başka bir şeyin ifadesi olamaz. Elinde güya arama izni var, ama kapı ziline basma gere-

ği bile duymuyor; bildiri diye girmiş derneğin tüm eşyalarını talan ediyor, el koyuyor, dernek binasından bulunan yöneticilerden İlker BOĞA'yı resmen hareket ettirmeyecek şekilde bağlıyor... Polis terörünün nasıl pervasızca sürdüğünün daha açık kanıtları olabilir mi?

Aslında demokratikleşiyormuşuz da, uygulamada uyum sorunları varmış; eğitimsiz polislerin eğitilmesi, zihniyetin zamanla değişmesi gerekiyormuş... Ne uyumu, ne demokratikleşmesi! Sanmayın ki, bir emniyet müdürünün işgüzarlığıdır bu tür yıldırma baskınları. En tepeden verilen emirlerle, daha doğrusu bir politika sonucu

yaşanıyor tüm bunlar. 1 Nisan da bu politikanın ürünüydü.

Gençlik Dernekleri Federasyonu bu terörist baskına ilişkin bir açıklama yaparak, ortada keyfi ve hukuksuz bir uygulama söz konusu olduğunu dile getirdi. 1 Nisan operasyonlarını hatırlatan federasyon, “tüm bunlardaki amaç temel hak ve özgürlükler mücadelesinin önünü kesmek yükselen muhalif sesi susturmak sindirmektir.” dedi. Buna karşılık sinmeyeceklerini, susmayacaklarını dile getiren Gençlik Dernekleri Federasyonu gözahtına alınan arkadaşları İlker BOĞA'nın derhal serbest bırakılmasını istediler.

İlker Boğa aynı günün akşamı serbest bırakılmıştır.

78 yıllık TCK kaldırılıyor; yeni TCK yasalaşiyor Türkiye demokratikleşmiyor! Tersine, faşizm kurumsallaşıyor!

Yeni Türk Ceza Kanunu tasarısı, 15-16 Eylül'de TBMM gündemindeydi. Yüzlerce madde, kelimenin tam anlamıyla "jet hızıyla" kabul edilip geçildi. AKP'nin kendi iç çelişkilerinin sonucu olarak zina konusunda yeni bir önerge gündeme geldi, sonra vazgeçildi ve nihayet AKP tasarısı tümünden geri çekti. Ancak sonuçta bu tasarı, özü değişmeden yasalaşacaktır.

Peki "öz"ü nedir?

Aşağıda okuyacağınız Temel Haklar açıklamasında bu sorunun cevabını bulacaksınız.

Bu "öz"ü gizlemek için, "zina" meselesi öne çıkarıldı. Başka deyişle faşist TCK, zinanın arkasına saklandı.

"Zina"yı tartışanlar, düşünce özgürlüğünü, inanç özgürlüğünü, örgütlenmeye, eleştiriye getirilen engelleri tartışmıyor. **Burjuva medya, Avrupa Birliği "zina yasasının gericiiliği"**nden dem vuruyor. En

tehlikeli gericiilik bu mu? İşgal ortaklığı gericiilik değil mi? IMF'cilik gericiilik değil mi? Devrimci muhalefeti ezmeye, sindirmeye, yoketmeye yönelik maddeler gericiilik değil mi? Zina yasasına bu kadar muhalefet edenler, AKP'nin Amerikancılığına, IMF'ciliğine, AB'ciliğine, F tiplerindeki katliamına muhalefet etmiyor...

Çünkü tüm düzen güçleri, devrimci mücadeleyi ezmek amacıyla ve dolayısıyla buna hizmet edecek faşist bir TCK'da hemfikirdir.

Yeni TCK, eski TCK'dan daha ağırdır. **AB'ye uyum yasaları yeni TCK'yla etkisizleştirilmiştir.** Emperyalizmin ve oligarşinin, daha ağır cezalara ihtiyaç duyması, aynı zamanda onların güçsüzlüğünün ifadesidir.

Siyasi, ekonomik, ahlaki olarak o kadar güçsüzdürler ve halkın kendilerine düşmanlığından o kadar emindirler ki,

tek çareyi daha ağır cezalarda bulmuşlardır.

Faşist baskı yasalarının sadece devrimcileri hedefleyeceğini sananlar yine yanıldılar. Hedefte tüm muhalif güçler, tüm farklı düşünce ve inançlar vardır.

Tam bir yıl önce "TCK'da devrim gibi değişiklik" (Yeni Şafak, 13 Temmuz 2003) başlığını atan bir islamcı gazetesinin, bir süre sonra "Mussolini Tasarısı" diye yazmak zorunda kalması, bunun sonucudur. (11 Ağustos 2003, Yeni Şafak)

Oligarşiden ve emperyalizmden "demokratikleşme" bekleyenler yanılmaya devam edecek. Bu tür demokratikleşme manevraları karşısında *şurası iyi, burası kötü* türünden yaklaşımların önemi yoktur. İşlevini net olarak koymak gerekir. TCK'yı bu açıdan değerlendiren Temel Haklar'ın açıklamasını aşağıda sunuyoruz.

78 yıllık Türk Ceza Kanunu, yürürlükten kaldırılarak, 346 maddeden oluşan yeni bir TCK kabul ediliyor. Artık nakarata dönüşmüş, hiç bir gerçekliği ve inandırıcılığı olmayan "TCK'da devrim" sözleriyle sunulan bu yeni yasada "devrim" değil, ama "karşı-devrim" vardır.

Çünkü;

Bu yasa, faşizmi kurumsallaştırmak, 12 Eylül'ü sürdürmek ve pekiştirmek için yapılmıştır.

Bu yasayla, bütün halk, kendi dünyasında tecrit edilip, etkisizleştirilmek, sindirilmek, teslim alınmak isteniyor.

Bu yasa işte bundan dolayı tartışılmamıştır. Halkın, demokratik kitle örgütlerinin tartışmasına açılmamıştır. Hak ve özgürlükleri tırpanlamak için çıkarılan bir yasanın "demokra-

tik" bir biçimde hazırlanıp çıkarılması beklene mezdi elbette.

Yeni TCK'ya ilişkin halkın haberdar olduğu tek tartışma "zina" tartışması oldu. Bunun da göstermelik, halkı oyalamak için ortaya atılmış bir tartışma olduğu açığa çıktı.

Oligarşi, halk düşmanı her politikasında olduğu gibi, bu kez de gündemi çarpıtma, sapıtma yöntemini uygulamış ve TCK'yı halktan kaçırmıştır. Susurluk'u "bir kumarhanecinin öldürülmesine", Yargıtay-MİT ilişkilerini Yargıtay Başkanı'nın villasına indirgeyen oligarşi ve medyası, TCK'yı da zina maddesine indirgemişlerdir.

Bu yasayı halkın tartışmasına, demokratik kurumların eleştirisine açamazlardı.

Çünkü bu yasa **HALKA KARŞI** dır. İlk maddesinden son maddesine kadar TCK'ya hakim olan mantık, halkın denetim altına alınması, CEZA'ya korkutulup sindirilmesidir.

Bu yasa, **12 Eylül'ün sürdürülmesi için** yapılıyor. 12 Eylül AKP'yle sürüyor.

“Örgüt, örgütlenmek, mücadele, direniş, isyan, hak aramak, SUÇTUR, EN AĞIR BİÇİMDE CEZALANDIRILACAKTIR!”

Bu ifade, bir cunta bildirisinden alınmış olmayıp, TCK'nın özetidir.

İtalyan faşizminden alınmış olan eski ceza yasası, gerçekte en ağır cezaları vermeye müsait bir yasadır. 12 Eylül cuntası da bu nedenle TCK'da köklü bir değişiklik yapmamıştır. Nitekim, onyıllardır eski TCK'ya dayanarak yüzbinlerce insan, asılmış, müebbet hapis yatırılmış, kanıtsız, belgesiz cezalara çarptırılmış, en doğal haklarından mahrum bırakılmıştır.

Peki bugün neden daha ağır cezalar getiren bir TCK'ya ihtiyaç duyuluyor?

Türkiye 20 yıl önceki Türkiye değildir.

Türkiye, 20 yıl öncesine göre, bugün emperyalizme daha fazla bağımlıdır. Emperyalist tekelin yağma ve talanı, 20 yıl öncesine göre daha aleni ve pervasızdır. 20 yıl öncesine göre Türkiye'deki işsizlerin, yoksulların, açların sayısı daha fazladır. 20 yıl öncesine göre, gelir dağılımı daha adaletsiz hale gelmiştir... Ve tüm bunların bir sonucu olarak yoksul halkın düzene karşı memnuniyetsizliği daha derindir, 70 milyon tek tek bireyler olarak da, toplu olarak da düzen için daha büyük bir potansiyel tehlike olma özelliği taşımaktadır.

Oligarşi, işte bundan dolayı **“DAHA AĞIR CEZALARA”** ihtiyaç duyuyor.

AKP iktidarının sıkı bir uygulayıcısı olduğu **küreselleşme politikaları**, bir ülkenin ardına kadar emperyalistlere açılmasını içerdiği kadar, o ülkedeki tüm devrimci, demokratik muhalefetin yok edilmesini, halkın örgütsüzleştirilmesini, açlıkla, işsizlikle ve hapislikle sindirilmesini de içermektedir. Bir kaç göstermelik “iyileştirme” maddesi, yasanın asıl niteliğini, **12 Eylül'ün kurumsallaştırılması, faşizmin pekiştirilmesi** olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Ceza yasalarının ağırlaştırılması, sadece ülkemize özgü değildir; başta ABD olmak üzere, tüm emperyalist ve işbirlikçi ülkelerin gündemindedir. İşbirlikçi AKP, “görevini” hızla yerine

getirmiştir.

Kısacası, TCK, devrimci mücadelenin ve demokratik muhalefetin tümünden tasfiyesine yönelen emperyalizm-AKP iktidarının ihtiyaçlarına cevap verecek hale getirilmiştir.

“Örgüt” ve “örgüt üyeliği” konusunda eski ve yeni TCK'nın getirdiği müeyyidelerin farklılığı, yeni yasanın mantığını da gösterir niteliktedir. Eski TCK'da “örgüte yardım ve yataklık” olarak nitelendirilen “suç”, artık doğrudan “örgüt üyeliği” olarak cezalandırılacaktır. Sendikalaşma faaliyeti yürütmek, hak ve özgürlüklerin savunulması için halkı örgütlemeye çalışmak, bu kapsamda değerlendirilebilecektir.

12 Mart, 12 Eylül cuntalarının keyfiliğini vurgulamak için sık sık anlatılan **“devrimcilere selam verdiği için hapse atılmak”** esprisi, işte bu TCK'yla yasallaştırılmaktadır. Her türlü muhalif örgüt ve bu örgütlere üyelik, desteklemek, 12 Eylül'ü kurumsallaştıran bu TCK'da **DÜŞMAN** olarak tarif edilip, **EN AĞIR BİÇİMDE CEZALANDIRILMASI** öngörülmektedir. Düşünce ve inanç özgürlüğü, eleştiri hakkı, bu yasayla istendiği an tümüyle yokedilebilecektir. AB'ye uyum yasalarıyla tanınıyor gibi görünen haklar da, bu yasayla geri alınmıştır.

Bu yasa, emperyalizm ve oligarşinin işbirliğiyle çıkarılmıştır. Halkın her türlü örgütlenmesini, direnişini cezalandırmayı amaçlayan bu anti-demokratik yasaya, Avrupa emperyalizminin de hiç bir itirazı yoktur.

AKP'nin meclisteki suç ortağı da, CHP'dir. TCK'daki hiç bir anti-demokratik maddeye, tek bir itirazı olmamıştır. Çünkü, halkın cezaevleri, F tipleri korkusuyla sindirilmesi ve teslim alınmasında AKP'yle tam bir fikir birliği içindedir.

**SİNMEYECEĞİZ, YILMAYACAĞIZ,
12 EYLÜL'Ü SÜRDÜREN
YASALARINIZA KARŞI,
HALKIN MÜCADELESİNİ VE
ÖRGÜTLENMESİNİ SÜRDÜRECEĞİZ!**

**TÜRKİYE HALKI FAŞİZME KARŞI,
HAKLARI, ÖZGÜRLÜKLERİ İÇİN
DİRENECEK!**

16 Eylül 2004

**İstanbul Temel Haklar ve
Özgürlükler Derneği**

Bundan tam bir yıl önce hapishanelerdeki evlatlarının, oğullarının, kızlarının, eşlerinin, yoldaşlarının sesini tüm dünyaya duyurmak için, "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" demek için geldiler Ankara'ya. Gözlerinde öfkeyle, yüreklerindeki acıyla, hiç dinmeyen umutlarıyla, devrimci tutsaklardan öğrendikleri direngenlikleriyle kurdular çadırlarını... Eylül günleri yine zulümle anılıyor, yine direnenler vardı içeride ve dışarıda. Gruplar halinde TAYAD'lıların katıldığı süresiz açık grevi ve oturma eylemi böyle başladı zulmün başkentinde. Daha ilk günden polis baskısı, soğukla terbiye etme oyunları, provokasyon girişimleri, gözaltılar, işkenceler, battaniye gibi malzemelerini alıkoymalar, ziyaretçilerini engellemeler, serserileri üzerine salmalar... Akla gelebilecek her türlü yöntemi kullandı AKP iktidarı. Çadırlarını kurdukları ilk gün Ankara Emniyeti'nin işkencehanelerine taşındılar, direndiler, demokratik haklarını işkence ve mahkeme savundular.

AKP iktidarı ve onun polisi, "zulmüm duyulmasın, bu ülkenin hapishanelerinde 117 insanı katlettiğim öğrenilmesin" istiyordu. Sansürün kopkoyu karanlığında yanbaşındaki bir parktan gedikler açılmasını istemiyordu.

Ancak bu ucuz numaralardan, baskıdan, işkencelerden sonuç alacağını düşünen iktidarın hesap edemediği; bu parkı direnişin sesinin yankılandığı bir alana çevirme kararı verenler TAYAD'lı Aileler'di.

Onları anlatmaya gerek yok. Tüm ülke tanıyor, sokaklar, meydanlar, direnişler tanıyor onları. Onlar kendilerini 12

eylül cuntasında yaprağın kımıldamadığı günlerde medyanlara çıkarak yarattıkları tarihleri ve o günden bu yana kesintisiz süren pratikleriyle anlatmaya devam ediyorlar...

Birinci Yılda Kararlılık Yinelendi

İçeride yakınları direnişin dördüncü yılını geride bırakmaya ayları sayarken, TAYAD'lı Aileler Abdi İpekçi parkında bir yılını doldurdular. Birinci yıl nedeniyle 15 Eylül günü 200 kişinin katıldığı bir etkinlik düzenlendi. TAYAD'lılarla sembolleşen ve 'el'in altında kar kış sıcak demeden nöbetleşe bekleyenler hepbirlikte öfkelerini haykırdılar ve direnişin coşkusu paylaştılar.

Etkinlik basın açıklamasının okunmasıyla başladı. Direnişin sürecinin anlatıldığı açıklama sık sık "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun!" sloganıyla kesildi. Açıklamada, tecrit kaldırılmadıkça direnişin devam edeceği, TAYAD'lı Aileler'in evlatlarının, yakınlarının her koşulda dışarıdaki sesi ve gücü olacakları dile getirildi. Direnişin içeride, dışarıda her biçimde süreceğinin kararlılığı bir kez daha yinelenirken, etkinlik boyunca sık sık "Yaşasın Abdi İpekçi Direnişimiz!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Halkız Haklıyız Kazanacağız!" sloganları atıldı.

Konuşmanın ardından halkın sanatçısı, direnişlerin, hak arama eylemlerinin vazgeçilmez destekçisi Grup Yorum da yerini aldı. Grup Yorum söylediği marş ve türkülerle direnişin soluğunu notalara dökerken, grup elemanları yaptığı konuşmada, kendi grup elemanlarının da tutuklandığını, tecrit altında olduğunu hatırlatarak, "bütün bu baskılar tecrite karşı olmamızı, mücadele etmemizi, direnişin türkülerini söylememizi etkileyemeyecek" dediler.

Grup Yorum'dan sonra söz alan şair Ruhan Mahruk, şair Abdullah Oral ve şair Mehmet Özer okudukları şiirleriyle TAYAD'lı Aileler'e destek verdiler ve yanlarında olduklarını belirttiler.

Eylem sonunda söz alan TAYAD'lı Aileler'den Zeynep Yayla, hapishanelerde bulunan evlatlarının Abdi İpekçi Parkı'ndaki direnişin birinci yılı için faks gönderdiklerini ve onların da yan yana olamasalar da aynı coşkuyla direnişi paylaştıklarını ve F tipindeki tecritten sımsıcak selamlar gönderdiklerini ilettiler.

Abdi İpekçi Parkı'ndaki direnişin 1. Yıl Etkinliği hayatlar ve zılgıtlarla son buldu.

HÜCRELERDEN

**Alın
kızıl bantlıların
yürüyüşü sürüyor;**

**Ölüm Orucundaki
Tutsaklar:**

DHKP/C Davası Tutsakları

Sevgi ERDOĞAN

Ölüm Orucu Ekibi

Fehim Horasan

Vedat Çelik

M. Kemal Eren

M. İnan Işık

H. Sergül Albayrak

TKEP/L Davası'ndan

Remzi Aydın

TCK'nın Tutsaklara Yönelik Maddeleri De Tartışılmadı

“Zina” dışında, ki onu da olabilecek en ucube haliyle tartıştılar, yeni TCK'nın hiçbir maddesi tartışılmadı. **Ben yaparım, herkes ita-at eder** anlayışının ürünü olan bu tutum, tutsaklara yönelik maddeler için de geçerlidir.

Yeni TCK, zaten varolan cezaların dışında, yeni eklenen cezalarla tutsakları sürekli ceza tehdidi altında tutmayı, hak aramayı yok etmeyi amaçlıyor, tüm halklar nezdinde “dünyanın en alçak işi” olarak damgalanan ihbarcılığı ödüllendiriyor.

Örneğin yeni TCK, direnme hakkına yönelik olarak;

“Hükümlü ve tutukluların açlık grevine veya ölüm orucuna teşvik veya ikna edilmeleri ya da bu yolda kendilerine talimat verilmesi beslenmenin engeli sayılacağını” belirtirken, bir başka maddede de; *“Hükümlü ve tutuklulara tanınan hakları kullanmalarını engelleyenlere 1 yıldan 3 yıla kadar, hükümlü ve tutukluların beslenmesini engelleyenler hakkında 2 yıldan 4 yıla kadar hapis cezası verilecek”* deniliyor.

Özel bir direniş biçimine (ölüm orucu ve açlık grevi) karşı bir madde ilk kez ceza yasasında yer alıyor. Faşizm böyle bir maddeyi dördüncü yılını bitirip beşinci yılına doğru ilk günkü kararlılığından ödün vermeden yürüyen direnişimizi düşünerek TCK'ya koyuyor. O umursamaz, kaale almaz görünümü altında, direnişin faşizmin üzerinde yarattığı baskılanma ve geleceği açısından gördüğü korku, TCK'da bu şekilde ifadesini buluyor. Devamındaki madde de aynı şekilde, en pasif direniş biçimi olabilecek, örneğin “sosyal alan” aldatmacasını protesto etme gibi yöntemleri dahi cezalandırıyor.

TCK'nın bütününe hakim olan mantığı sadece bu iki maddeye bakarak anlayabilirsiniz; hiç kimse, hiçbir şekilde devlete, onun politikalarına, zulmüne karşı direnmemeli, örgütlü hareket etmemelidir. Bütün maddelerin ruhunda bu vardır. TCK tartışmasının merkezinde olması gereken tam da bu olgudur. Farklı nedenleri de olmakla birlikte, sonuç itibarıyla, “kuşa bakın” dercesine ortaya atılan “zina” tartışması da, bu mantığın üzerini örtmek içindi.

Halklar binlerce yıllık mücadeleler sonucu, “direnme hakkının, örgütlenme hakkının herkes için en kutsal hak olduğunu”, evrensel bir gerçek olarak dayatmış ve burjuvaziye de kabul ettirmişlerdir. Bu faşist TCK burjuva anlamda dahi bir öze sahip değildir. Dayatmacı, muhalif olan herkesi, her şeyi cezalandırmayı, susturmayı hedeflediği içindir ki, tartışmaktan, halkın gerçekleri öğrenmesinden de korkmaktadır. Acı olan şu ki, ne hukukçular, ne konuyla ilgili demokratik kitle örgütleri TCK'nın bu faşist ruhunu, tutsaklara yönelik maddelerini gündemlerine almamış, tartışmamış, iktidarın gerçek yüzünü teşhir etmemişlerdir.

Ölümlere yatanlara bu maddelerin yapacağı hiçbir şey olamaz. Bugün ve yarın da direnmeye karar verenleri hiçbir ceza maddesi yolundan döndüremez. Bu açıktır. Ancak kimse unutmasın ki, hapishaneler bir sistemin aynasıdır. Bir düzen, orada nasıl bir politika izliyorsa, niteliği de o şekildedir. Bu gerçek ışığında, maddeleri yeniden okuduğunuzda “direnme yasak” diyen kopkoyu bir faşizmi görürsünüz. Direnme hakkının olmadığı yerde despotizm vardır. İşte biz bu faşist zihniyeti tümünden ortadan kaldırmak için kavgaya girdik ve esir düştük.

Birtan Altunbaş Davası'nda İşkencecilere Ödül Türkiye'de İşkence ve Adalet!

DEV-GENÇ'li Birtan Altunbaş'ı işkencede katleden polisler göstermelik cezalarla ödüllendirilmeye devam ediliyor.

Birtan Altunbaş'ın gözaltında işkenceyle ölümden sorumlu oldukları için yargılanan ve davanın uzamasına neden oldukları gerekçesiyle dosyaları ayrılan polislerden Naip Kılıç ve Ahmet Baştan'ın yargılanmasına 10 Eylül günü Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. Sanık polisler duruşmada yine yoktu. İçeride Birtan'ın avukatları, dışarıda Temel Haklar üyeleri katillerin hakettikleri cezaya çarptırılmasını istediler.

Av. Oya Aydın, son savunmasında sanık polislerin ifadelerindeki çelişkileri ve bilinçli olarak davayı zaman aşımına götürmek istediklerini

ortaya koydu ve "Her iki sanık da sorgu ekibinde yer aldığını belirtmiştir, sanıkların işkenceyle adam öldürme suçundan yargılanmalarını ve ceza indirimini öngören 59. maddenin uygulanmamasını talep ediyorum" dedi. Her iki sanığın da adreslerini 3 yıl önce Emekli Sandığı'ndan alarak mahkemeye bildirdiklerini ve mahkemenin de adresleri İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne tebliğ ettiğini hatırlatan Aydın, buna karşın sanıkları bulmayan İstanbul Emniyet Müdürlüğü, İstanbul Valiliği ve Pendik ile Üsküdar Emniyet Müdürlükleri hakkında mahkemenin suç duyurusunda bulunmasını istedi.

Mahkeme İşkencecileri Ödüllendirdi

Mahkeme Heyeti savcının mütalaası doğrultusunda Naip Kılıç'ın beraatine, Ahmet Baştan'ın ise TCK'nin 243'üncü maddesi uyarınca cezalandırılmasına karar verdi. 6 yıldır ifade vermeyen, davayı uzatan Baştan'a mahkeme 'iyi hal'i nedeniyle bir de indirim yaptı. Baştan, ceza indirimiyle birlikte 4 yıl 5 ay 10 gün hapse mahkum edilirken, avukatların suç duyurusu talebi de reddedildi.

İşkenceci katil Baştan'ın bu ödül gibi cezayı yatacağı da kesin değil. Zira, ayrı dosyalar halinde görülen ve bir aşaması Yargıtay'da olan davanın zaman aşımı süresi 2006'nın Ocak ayında doluyor. Her iki davanın da bu süre öncesinde Yargıtayca onaylanması ve polislerin "yakalanması" gerekiyor. Emniyet Müdürlükleri'nin işkencecileri nasıl yakaladığı bu davadan çok iyi biliniyor. İzleyin, hukuksuzluğun ve işkencecileri sahiplenmenin yeni örnekleri yaşamaya devam edecektir. Varsayın ki Yargıtay onadı ve işkenceciler hapsedildi. Bu durumda da İnfaz Yasası gereği 1 yıl 9 ay hapis yatmaları yeterli olacak. Bir insan ve 1 yıl 9 ay hapis! Türkiye'de işkencenin devlet politikası olduğunu bu yalın gerçekten daha net ne anlatabilir?

İstanbul Temel Haklar: "İşkence Devlet Politikasıdır"

Birtan'ın katillerinin ödüllendirilmesinin ardından İstanbul Temel Haklar tarafından yazılı bir açıklama yapılarak, Türkiye'de işkence ve adaletin ne anlama geldiği gözler önüne serildi. Açıklamada şu ifadelerle yer verildi:

Birtan katledildiğinden İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'ydu!

Birtan'ın katilleri ödül gibi "cezalar" ile kurtarıldığında İçişleri Bakanı YİNE Abdülkadir Aksu!

Oligarşinin vazgeçilmez bir kadrosudur Abdülkadir Aksu. İşkencelerde, infazlarda, Hizbullah'ın kullanılmasında, kaybetmelerde hep imzası vardır. Partisi farklı da olsa, politikası hep aynıdır. Oligarşinin asıl ihtiyacı olan bir yönetici tipidir O. Aksu ve Çiçek gibileri ellerindeki onca kana rağmen hiçbir demokratikleşme masallarıyla etkilenebilirler.

Masallar sürerken, onlar katletmeye, işkencelere, kontrgerilla politikalarını uygulamaya devam ederler. Zaten demokratikleşme masalları da Aksu'nun başında olduğu teşkilatın, MİT'in, infaz mangaları'nın suçlarını gizleme aracıdır.

16 Ocak 1991'den 2004'e; Birtan Altunbaş, bu ülkenin resmi kurumlarından biri olan Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceyle katledileli 13 yıl oldu. Daha önce "bulunamayan"(!) ve yargılanamayan iki polisin davası, bu ülkenin mahkemelerinden adalet beklenemeyeceğinin yeni bir kanıtıyla sona erdi.

ADALET Mİ BÜ? Bakalım:

1) Suçun niteliği, mahkeme tarafından "*faili belli olmayacak biçimde kastı aşan adam öldürme*" olarak adlandırılıyor. Suçu böyle nitelemek, tüm işkence davalarında işkencecilerin suçunu hafifletmenin yoludur. Bununla da yetinmiyor mahkeme; suç için öngörülen ceza "**en alt sınırı**"dan uygulanıyor.

2) İşkenceci için "ödüllendirmeler" bitmiyor. İşkenceci Ahmet Baştan için bir de "iyi hal" indirimi yapılıyor. Sanığa "iyi hal"den indirim vermek, bir işkence davasının özüne aykırıdır. İşkenceci 13 yıl boyunca kaçmıştır mahkemeden.

13 yıl sonra lütfedip ifade verdi diye mahkemeden "iyi hal" alan bir sanık gördünüz mü? Resmi devlet yetkisini kullanarak adam öldürme cezasına "iyi hal" verildiğini gördünüz mü? Bu ülkede çok görmüşsünüzdür. Daha da çok görülecektir.

İşkencenin "**devlet politikası**", işkencecinin de "devlet himayesinde" olduğu ülkelerde, mecburen açmak zorunda kaldıkları işkence davaları da böyle olur.

3) 13 yıl boyunca mahkemeden kaçan işkencecinin tutuklanması istemini de reddetmiştir mahkeme. Bu da hesaplıdır; çünkü daha sırada "zaman aşımı" vardır.

Tekrar soruyoruz, adalet mi bu? İşkence yapma suçu, cezalandırılmış mı oluyor?

Yargıdan kaçtığı için, davayı zaman aşımına uğratmaya çalıştığı için ödüllendiriliyor! Mahkemenin kararı aynı zamanda şu anlama geliyor; "*salak işkenceci, birkaç ay daha kaçsaydın, zaten davayı kapatacaktık...*"

Adalet adına bir kara mizah! "İşkenceye sıfır tolerans" diyenler adına bir kara mizah! "AB'ye uyum" oyununda bir kara mizah!

Bu Kara Mizah, İşkencenin Bir Devlet Politikası Olmasının Sonucudur; İşkenceci Devlet, Demokrasibilik Oyunu Gereği Aynı Zamanda İşkencecileri Yargılama Şovu da Yapmak Zorundadır! Sonuç, Bu Davada Olduğu Gibi Tam Bir Kara Mizahtır.

Birkaç gün önce, AB'nin Genişlemeden Sorumlu Komisyon üyesi Verheugen'in açıklama-

ları vesilesiyle yapılan işkence tartışmalarını hatırlayın: İşkence sistematik mi, münferit mi?

İşkencecilerin alenen ve resmen yargı (yani devlet) tarafından korunduğu bir ülkede, bunu tartışmak bile abestir. İşkencecilerin korunması, dünyanın her yerinde tek bir şeyi gösterir: **İŞKENCE DEVLET POLİTİKASIDIR.**

DEV-GENÇ'li olduğu için işkencede katledilen Birtan Altunbaş Davası'nın 13 yıldır hala sürüyor olmasının, işkencecilerin yıllarca bulunamamasının(!) nedeni budur.

Ahmet Baştan 17 Ağustos'taki duruşmada şu açıklamayı yapmıştı:

"O dönemlerde gözaltına alınanları uykusuz bırakarak, ayakta bırakarak, yorma yöntemi kullanarak suçunu söylemelerini isterdik. O şubede arıza bırakacak şekilde sorgulama yöntemi kullanılmazdı. Bunun kullanılması da kesinlikle istenilmezdi. Tazyikli su verme, askıya asma yöntemlerini kullanmazdık."

Mahkemenin bu itiraflara rağmen "size bu talimatı veren kimdi?" diye sormamasının nedeni

İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül, işkencenin sürdüğünü dile getirdiği basın toplantısında 2003 yılı ve 2004'ün ilk altı ayının verilerini açıkladı. Buna göre, geçen yıl 29 ilde 1391 kişi işkence gördüğü için İHD'ye başvurdu, 2004 yılının ilk 6 ayında ise 692 kişi işkence gördüğünü belirtti. Gerçeğin bu rakamların çok üzerinde olduğu açık. Ama gelin görün ki, AKP iktidarı ve Emniyet Genel Müdürlüğü yalan merkezi sözcüsü Ramazan Er'e bakarsanız, işkence bitti bitiyor.

Ramazan Er, "Türkiye'de sistemli işkence olmadığı, bazı münferit olayların yaşandığını" belirttiği haftalık basın toplantısında, "Ancak işkence ve kötü muamele iddialarının büyük kısmının iddia olduğu da soruşturmalarda ortaya çıkıyor" dedi. Emniyetin verilerine göre; "işkence suçu sabit görülen 2000'de bir, 2002'de yedi, 2003'te üç polis idari, 2000'de 13, 2001'de sekiz, 2003'te 27, 2003'te sekiz polis de adli yönden cezalandırılmış."

Er, "işkence yok, bunlar terör örgütlerinin iddiaları" demek istiyor. Devlet onyıllardır işkence ve katliamlarını böyle açıklıyor. Ne de olsa "Dünyanın hiçbir ülkesinde insan hakları ihlali sıfır olmadığına" göre, ortada sorun da yok demektir.

Ramazan Er'i dinleyin, işkencenin devlet politikası olduğunu görün; gerçekleri inkar eder, işkencecilere sahiplenirsen rakamlar hep böyle düşük çıkar zaten!

Temel Haklar üyeleri yine Adliye önündeydi. Bu davanın, “İşkencenin devlet politikası olduğuna da ir hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak bir delil olduğu” gerçeğini dile getirdiler. Bu davanın sahte sahiplenicilerinin gerçek yüzlerini, Amerika’nın yerinin sanık sandalyesi olduğunu da hep onlar haykırmıştı. AKP iktidarının bu dava ile şov yapmak istediğini, asıl olarak işkence politikasını sürdürdüğünü de yine bu adliye önünde açıkladılar.

Onlar adalet istemeye devam edecekler. Çünkü halk adalet istiyor, Birtan’ın annesi adalet istiyor. TV kameralarından acılı annesinin feryadı yükseliyor: **“Bir canın bedeli bu mu? Bunu yapanlar da evlat acısı tatsınlar isterdim. Kollandılar.”**

Ve “adalet istiyoruz” haykırışları mutlaka karşılığını bulacak bu ülkede...

de budur. Hiç bir işkence davasında, işkencede ölümlerden doğrudan sorumlu olması gereken amirler, Emniyet Müdürleri, İçişleri Bakanı yargılanmaz.

BİRTAN ALTUNBAŞ KATLEDİLDİĞİNDE İÇİŞLERİ BAKANI, TİPKİ BUGÜNKÜ GİBİ ABDÜLKADİR AKSU’YDU. Aksu işkencenin en başındaki isimdi yani. Doğrudan sorumlu olduğu bu cinayetten yargılanması gerekirken, bugün personeline sahip çıkmaya devam ediyor.

Nedeni yine işkencenin devlet politikası olmasıdır.

Sözde aranıyordu bu davanın işkenceci sanıkları.

Bu davanın baş sanıklarından işkenceci İbrahim Dedeoğlu, Devlet Bakanı Faruk Bal’ın danışmanı olarak onun hep yanbaşıydı, kameralar, objektifler sık sık çekiyordu onu, ama polis onu bir türlü bulamıyordu.

Güya aranan diğer işkencecilerin ev adresleri, emekli sandığından maaş aldıkları yerler, avukatlar tarafından mahkemeye defalarca sunulmasına rağmen, “kahraman polis” onları yine de bulamamıştı. “Bağımsız” Yargı, onları bir türlü mahkemeye getirememişti.

Tam bir kara mizah değil mi!

Ama bekleyin, kara mizah henüz bitmedi. İzleyin.

Yargıtay’da davayı uzatmanın tüm yolları kullanılacak. Eskaza Yargıtay verilen cezaları onaylarsa, “sanıkların 2006 Ocak ayına kadar yakalanmaması durumunda” dava zaman aşımından düşecek. 13 yıl boyunca, işkencecileri bulamayanlar, bundan sonra da bulamayacaklardır tabii ki.

AKP, “işkenceye sıfır tolerans” sözünü yerine getirmiyor, ancak “işkenceciye yüzde yüz tolerans” politikasını olduğu gibi sürdürüyor.

İşkence davalarının kara mizaha dönüştüğü bir ülkede kim adaletten sözedebilir?

Gençlik Dernekleri Federasyonu Açıklaması

DEV-GENÇ’li Birtan Altınbaş’ın katillerinin sahiplenilmesine karşı bir açıklama da GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU’ndan geldi. Federasyon yaptığı açıklamada işkencenin devlet politikası olduğunun bir kez daha altını çizerek, “yıllardır zamanaşımına uğratılmak istenen davada katilleri bir devlet politikası olarak 'ellerinin soğutulmaması' ve 'ihtiyaç duyulduğunda tekrar kullanılabilmesi' adına korunmuşlardır.” denildi.

Tescilli bir işkencecinin Başbakan’ın koruma müdürlüğüne getirilmesinin işkenceyi sahiplenmenin en net örneği olduğunu belirten Federasyon, açıklamasını şöyle bitirdi:

“Bizler artık çok iyi biliyoruz ki üç beş işkencecinin cezalandırılmasıyla adalet yerini bulmayacaktır. Adalet ancak en tepeden bu katliama onaya verenlerden hesap sorulmasıyla tecelli edecektir.”

ABD’nin şov yapmadığı, AB’nin “bakın işkence azalıyor” demek için kullanmadığı işkence davalarını ne zaman manşet yapacaksınız? Hala süren yüzlerce işkence davasında işkenceciler korunuyor, bunları da manşete çıkarabilecek misiniz? Hala süren işkenceleri, işkence görenlerin sesini sayfalarınıza taşıyacak mısınız? Bugüne kadar yapmadınız, yine yapmayacaksınız; çünkü demokrasinin sahtedir, işkencenin onyıllardır savunulup meşrulaştırılmasında pay sahibisiniz...

Burası Türkiye; Burada insanın değeri yok!

! Küre maden ocağı; insanın 25 dolarlık değeri yok!

Kastamonu'nun Küre İlçesi'nde 8 Eylül'de meydana gelen "maden kazası"nda 19 işçi öldü.

19 işçi, madende mahsur kalarak duman zehirlenmesinden öldüler. Uzmanlar, kaza sonrası açıkladılar ki, eğer işçilerde karbonmonoksit gaz maskesi bulunsaydı can kaybı olmayacaktı.

Sözü edilen gaz maskelerinin fiyatı ise, 25 dolardı! Ama ne işçiye 25 dolarlık gaz maskesini çok gören patron, ne de 25 dolarlık gaz maskesini patronlara masraf çıkmasın diye "mecburi" yapmayan, iş güvenliğini niye sağlamadın diye patronun yakasına yapışmayan devlet, 19 işçinin ölümündeki sorumluluklarını kabul etmiyorlar.

Türk-İş'e bağlı sendikalar, 13 Eylül'de Sultana Ahmet Adliyesi'ne giderek, Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler, STFA şirketi yöneticileri hakkında suç duyurusunda bulundular.

İşçiler, adliye önünde "Savcılar göreve katiller hapishaneye" sloganını attılar.

! Kocaeli; 5 yıl oldu, hala prefabrikler. Ve şimdi onu da çok görüyorlar!

Kocaeli Valiliği'nin Yeniköy prefabriklerini boşaltma kararı üzerine 4 Eylül'de 50 depremzedenin başlattığı açlık grevi sürüyor.

11 Eylül'de Prefabriklerde oturanlar ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla Valiliğin kararını protesto etmek ve açlık grevindeki desteklemek amacıyla bir gösteri yapıldı. Eğitim-Sen ve SES'li memurlar da açlık grevine destek ziyareti yaptılar. Prefabriklerde yaşayanların çocuklarının çoğu okula da gidemeyecek. Çocuklar, annelerinin, babalarının açlık grevi yaptığı yerde "okulumuzu istiyoruz" yazılı dövizler taşıyarak buna dikkat çektiler.

AFET-DER Başkanı Mecit Bilen, Kocaeli Va-

liliği'nin kararının "insanlık ayıbı" olduğunu belirtti. Evet, insanlık ayıbı! Çocuklarını okula bile gönderemeyen aileler, şim-

di barınma sorunuyla yüzyüzeler. Valilikten yapılan açıklamada ise eylemin "amacı dışında" olduğu belirtilirken, islamcı basına göre de "çevre sakinleri eylemi bazı militan grupların yönlendirdiğini" öne sürüyormuş. Üzerinden beş yıl geçmiş bir depremde, depremzedelerin halen prefabriklerde tutulmasındaki trajediyi görmeyip, hala iktidarı aklama çabasındalar.

! Düzce'den Ankara'ya; Hak istedikleri için yargılanıyorlar!

Düzceli depremzedeler, 12 Kasım 2003'de hakları için Başbakanlığa yürümek istemişler ve 45 depremzede gözaltına alınarak haklarında dava açılmıştı.

45 depremzedenin davası, 14 Eylül'de Ankara 17. Asliye Ceza Mahkemesi'nde yapıldı. Yargılanan arkadaşlarını desteklemek için gelen depremzedeler, davanın ardından Abdi İpekçi parkında bir açıklama yaparak "sağlıklı, güvenli konut hakkı" için rantçılara, üçkağıtçılara karşı mücadeleye devam edeceklerini belirttiler.

Depremzedeler, haklarını istediler diye devlet hemen "harekete geçmiş", dava açmıştı ama 12 Kasım'daki talepleri olduğu gibi duruyordu. Düzceli depremzedelerin sorunlarını görüşmek için yaptıkları başvurulara karşılık, ne cumhurbaşkanı, ne Başbakan, ne Bayındırlık ve İskan Bakanı, depremzedelere randevu vermediler.

Patronlarla, emperyalist efendilerle görüşmekten, onlara sıra gelmezdi tabii.

! Bingöl; Öldürdüler, kurşunladılar... Sindirmek için yargılıyorlar!

785 Bingöllü depremzedenin yargılandığı davaya da 14 Eylül'de Bingöl Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.

Bingöl depreminde halkı enkaz altında bırakıp katledenler, hak isteyen depremzedelere Özel Tim kurşunu yağdıranlar, suçluluklarını örtbas etmek için alelacele yüzlerce Bingöl'lü hakkında dava açmışlardı.

İktidara göre, depremzedeler, bir ev yerine, 2-3 ev yazdırarak "nitelikli dolandırıcılık" suçlu işlemişlerdi. Belki içlerinde öyle yapanlar da vardır; ama bu davanın halkı sindirmek için açıldığı ortadadır. Halkı enkaz altına gömenlerden, halka kurşun yağdıranlardan hesap sormayanlar, halkın karşısında yine aslan kesiliyordu... Yargılıyor, asıyor, kesiyorlar..

Solda iddiasızlaşmanın yansımaları (6)

Demokratik Mücadelede Çarpıklık

1980’li yılların sonlarından itibaren bir çok örgütün tek varoluş alanı legal alan haline gelmiştir. Ne var ki böyle olması bu alandaki mücadeleyi güçlendirici bir etki yapmamış, tersine, hem stratejik anlamdaki tek yanlılık, hem de legal alanın ele alınışındaki çarpıklıklar, bu alandaki mücadele ve örgütlenmeyi zayıflatmış, demokratik mücadele anlayışı devrimci anlamından uzaklaşmıştır. Çarpıklığın en bariz ifadesi, bu alandaki mücadelenin asli unsurları olan Demokratik Kitle Örgütleri deyiminin solun belli bir kesiminin literatüründen çıkması, bunun yerini ise “sivil toplum örgütleri” deyiminin almasıdır. Bu basit bir kavram tercihi değildir; bu, demokratik mücadelede nasıl yeralınacağına ilişkin bir anlayışın ifadesidir. 12 Eylül sonrasında boylu boyunca legalizmin batağına serilen, illegality, silahlı mücadeleyi, savaş bir daha asla anılmaması gereken şeyler olarak ilan eden anlayış, doğal olarak varolduğu tek alan olan legal alanda da devrimci bir anlayışı sürdüremezdi.

Soldaki reformistleşme, sağa savrulma ve giderek Avrupacılışmaya paralel olarak, legal alana hakim olan anlayış, bir üstteki başlıkta da vurguladığımız gibi meşruluğu değil, yasallığı tek ölçü alan, örgütlenmede, yaşam tarzında, kültürde devrimciliği reddeden bir tarz oldu. Bu tarzın sonucunda demokratik alan, kitlelerin örgütlendiği, burjuvazinin ideolojisine, kültürüne karşı dış bir kavganın verildiği, ekonomik-demokratik mücadelede hakların söke söke alındığı militan bir mücadelenin alanı olmaktan çıkarılmıştır. O hale gelmiştir ki, ülkemizde demokratik alandaki mücadele ve örgütlenmeler,

Reformizmin yönetimi veya etkisi altındaki demokratik kurumlar, burjuvazinin ideolojisine karşı mücadele edilen yerler değil, anti-örgüt propagandasının yapıldığı, devrimcilerin karalandığı, bu tatlı su solculuğunun meşrulaştırıldığı yerler haline gelmiştir.

militanlıktan, radikallikten, disiplinden, riskten, bedel ödemekten uzak “tatlı su solculuğu” olarak anlaşılır olmuştur. Reformizmin yönetimi veya etkisi altındaki demokratik kurumlar, burjuvazinin ideolojisine karşı mücadele edilen yerler değil, anti-örgüt propagandasının yapıldığı, devrimcilerin karalandığı, bu tatlı su solculuğunun meşrulaştırıldığı yerler haline gelmiştir. Tabii reformizmin önderleri de bu solculuk türünün teorisini yapmayı ihmal etmemişlerdir.

Peki böyle bir anlayışla bizim gibi ülkelerde demokratik mücadele sürdürülebilir, varolan demokratik mevziler korunabilir, yeni kazanımlar elde edilebilir miydi? Olmayacağını herkes yaşayarak gördü. Böyle yaparlarsa, yani anlayış olarak devrimci, radikal olan ne varsa ondan uzaklaşırlarsa, kitleleri örgütleyeceğini sananlar yanıldılar. Belki yanlışladıkları tek nokta, oligarşinin desteğinde bazı kitle örgütlerinin yönetimini ele geçirmeleri oldu. Ama ele geçirdikleri kitle örgütleri, onlara da “yâr” olmayacaktı; çünkü demokratik alanda savundukları anlayış, bu kitle örgütlerine yönelik örgütsüzleştirme operasyonlarını durdurmak bir yana,

onu hızlandırıyordu. Reformizmin mücadeleye ve halka ne kazandırabileceği ele geçirdikleri kitle örgütlerini ne hale getirdiklerinden bellidir. O kadar çok “anti-örgüt” propagandası yapmış, birey özgürlüğünü o kadar çok vurgulamışlardır ki, sonuçta ortaya çıkan tablodan kendileri de şikayetçi olmaya başlamışlardır. Çünkü demokratik bir kitle örgütü bile **asgari disipline, asgari emekçiliğe, asgari kollektivizme** sahip olmadan hiç bir şey yapamaz. Nitekim ne yönetimlerindeki kitle örgütleriyle, ne kendi partileriyle istediklerini yapamaz durumdadırlar.

Devrimciliği mahkum edip, düzeniçileşip, sivil toplumculuğu benimseyip “Avrupa’daki gibi” muhalefet yaparak **sol bir dalga** yaratacağını, kitlelerin akın akın kendilerine geleceğini sananlar, onyıllardır 1 Mayıslar’da olsun, seçimlerde olsun, hayatın her alanındaki diğer mücadelelerde olsun boylarının ölçüsünü almaya devam ediyorlar. Oligarşinin icazeti onları geliştirmeye yetmiyor; kendileri uslu durursa, devrimcilerin tasfiye edileceği, ondan sonra da onları kimsenin tutamayacağı hesapları boşa çıktı. Bu ülkede haklar ve özgürlükler mücadelesinde dün olduğu gibi, bugün de esas olan devrimci anlayışın varlığıdır. Kazanılmış hangi mevzi varsa, devrimci bir anlayışla sürdürülen mücadeleyle kazanılmıştır. Reformizmin 1990’ların başından bu yana çöreklediği legal alanda şunu bashedik, bunu kazandık diyebileceği tek bir şey yoktur. İddiasızlaşma, doğal olarak demokratik mücadelede de hem taleplerde gerilemeyi, hem de örgütlenmede kendi içine dönmeyi ve küçülmeyi beraberinde getirmiştir.

Kürt sorununun çözümü devrimde, sosyalizmededir!

PKK'da Stratejik Tıkanma!

- Önceki Sayıdan Devam -

Yazımızın ilk bölümünde, PKK'daki stratejik tıkanmanın kendini gösterdiği alanları, **Barış politikasının iflası... Sömürgecilik teorisinin ve sadece bölgedeki mücadeleyle sonuç alma anlayışının iflası... Bölge devletlerine dayanma politikasının iflası... altbaşlıklarında** ele almış, **Emperyalizme (AB'ye, ABD'ye, NATO'ya) dayanan politikaların iflası** altbaşlığına geçerek bırakmıştık. Yazı, bu son altbaşlıktan devam etmektedir.

PKK'nın tarihinde, emperyalizme ilişkin tüm tesbit ve öngörülerinde yanlışlıklar vardır. AB'ye, ABD'ye, NATO'ya, BM'ye yüklenen rollerle bakılınca, bu politikaların emperyalizmi tanımayan biri tarafından üretildiği düşünülebilir. Tabii sorun emperyalizmi tanımamak değildir. Emperyalizme yaslanmak istemenin sonucu olarak emperyalizmin değiştiğine inanılmak istenmiş, bunun teorisi yapılarak Kürt halkı da buna inandırılmaya çalışılmıştır.

Emperyalizmsiz bir "çözüm" olmayacağı öylesine bir fikri sabit halindedir ki, PKK önderliği *"Önerecekleri her türlü çözümü koşulsuz kabul etmeye hazırız"* diyebilmiştir.

Emperyalizm ise, PKK geriledikçe, hep daha fazlasını istemiştir. Avrupa Parlamentosu 1994 Mart'ında, DEP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılarak tutuklanmalarının ardından şöyle bir karar almıştı: *"Avrupa Parlamentosu, Türk hükümetinden Türkiye'deki Kürt halkının otonomi haklarının tanınmasını ister."*

Peki bugün aynı Avrupa ne diyor? Tamamen silahsızlan ve oligarşinin verdiği kısıntılarla yetin! Emperyalizm açısından mesele hep kendi çıkarları temelinde PKK'yı bulunduğu noktadan daha geri çekmek olmuştur. PKK geriledikçe, dayatmalar fazlalaşmış ve bugünkü noktaya gelinmiştir.

AB çerçevesinin Kürt sorununun çözümü için yeterli olacağını, ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesinin demokratikleşmeyi sağlayıp Kürtler için fırsat yaratacağını söyleyen PKK, bugün AB ve ABD'nin "şöyle olacak, böyle yapın" dayatmalarıyla karşı karşıyadır ve AB'ye, ABD'ye söyleyecek bir şeyi yoktur.

Temel yanlış, emperyalizmsiz bir çözüm olmayacağıdır. Tersine, Kürt halkının ulusal ve sınıfsal sorunlarının çözümünü sağlayacak bir çözüm, ancak ve ancak emperyalizme rağmen sağlanabilir. Emperyalizm, Kürt sorununun ön planda olduğu 15 yıl boyunca bunu yeterince kanıtlamıştır, bunu görmemekte ısrar, emperyalizme teslimiyetle, Kürt sorununun çözümsüzlüğünü kabul etmekle eşdeğerdir.

► **"Türkiye'nin temel sorunu Kürt sorunudur" teorisinin iflası**

Baş çelişkinin yanlış tesbiti, zincirleme olarak tüm politika ve tesbitlerde sapmalara, çarpıklıklara yolaçar. Baş çelişkinin yanlış tesbiti, bağımsızlığın, demokrasinin önündeki asıl engellerin görülememesini de beraberinde getirmiştir. Demokrasinin önündeki engel, faşizmdir. Türkiye'nin temel sorunu bu anlamda faşizmdir, oligarşik devletin yıkılmasıdır.

PKK, milliyetçi bakış açısı (veya aynı anlamda sömürgecilik teorisi) nedeniyle bunu görememiştir. Teoriyi ve Türkiye gerçeğini başaşağı çevirerek demokratikleşmenin önündeki temel engelin Kürt sorununun çözülmemiş olması olduğunu ileri sürmüştür. Türkiye gündemine ilişkin güncel tüm politikalarını *"Türkiye'nin temel sorunu Kürt sorunudur"* teorisine göre belirlemiştir. PKK'ya göre bunun dışındaki her şey ikincildir, talidir, ihmal edilebilirdir.

Bu teori, *"temel sorun Kürt sorunudur"* noktasından da çıkıp *"tek sorun Kürt sorunudur"* düzeyine gelmiştir. Demokrasinin varlığı-yokluğu Kürt sorunuyla özdeşleştirilmiştir. *"Kürt sorunu çözülürse her şey çözülür"* anlayışı, kendi dışlarındaki her türlü mücadeleyi dışlamayı da beraberinde getirmiştir.

PKK tarihine bakın; tüm askeri, kitlesel gücüne rağmen, Türkiye sınıflar mücadelesi bütününde belirleyici bir güç olarak göremezsiniz PKK'yı. 3 Ocaklar'da, Gazi ayaklanmasında, Susurluk'a karşı mücadelede, gençliğin işgal ve direnişlerinde, Irak'ta savaşa hayır mücadelesinde, F tiplerine karşı mücadelede... yokturlar.

Kendileri dışında bir sınıf mücadelesi sürdüğünü görmek istemediler. Bu nedenle Emperya-

lizme, oligarşiye karşı devrimci eylemlere karşı “komplo” teorileri yapıp, Buca katliamından 19-22 Aralık katliamına kadar neredeyse tüm katliamlarda devrimcileri suçladılar: Direnişleri “*solun kendi politik çözümsüzlüğünün sonucu*” olarak gördüler. Bu bakış açısı, mesela belli bir kesitte işçilerin eylemlerinin yükselmesini “*Kürt sorununu geri plana itmek için*” düzenlenmiş bir komplo olarak görece kadar uçlaşmıştır.

“*Türkiye’nin temel sorunu Kürt sorunudur*” teorisi beraberinde oligarşi içi güçlerden ittifaklar aramayı da getirmiştir. “*Kürt sorunu çözül-meli*” dedi diye TUSİAD, “*AB yolu Diyarbakır’dan geçer*” dedi diye ANAP ittifak yapılacak güçler olarak görülmüştür. Temel sorunun faşizm olduğu, oligarşik devletin yıkılması olduğu görülmediğinde, doğal olarak mesele **mevcut düzenin restorasyonu** olarak alınmış, oligarşi içi çelişkiler abartılarak onlardan ittifaklar yaratılmıştır.

Buna karşılık ise, yine aynı teori, PKK’nın solla birliğini neredeyse imkansız hale getirmiştir. Çünkü PKK, “*temel sorun Kürt sorunudur*” teorisi doğrultusunda, Türkiye soluyla her türlü birliği, solun bu politikaya tabi olması şeklinde ele almıştır. Solun bir kısmı, ideolojik savrulmalar veya tamamen pragmatik hesaplarla bu politikaya tabi olarak kendi sınıfsal bakışını terketmiştir.

Bu teori, hem stratejik planda, hem de güncel mücadele anlamında, Kürt ulusal hareketini Türk emekçi sınıfının mücadelesinden, Türk emekçilerini de Kürt emekçilerinden koparmış ve oligarşi karşısında emekçilerin gücünü zayıflatmıştır.

İmralı’yla birlikte, hedeflenen demokrasinin “burjuva demokrasisi” olarak netleştirilmesinin sonucunda ise, PKK demokrasi mücadelesinde iyice geri plana düşmüştür. **AB standartlarında bir kapitalizmin** hedeflendiği noktada, artık verilen mücadele, halkın demokrasi mücadelesinin değil, oligarşinin belli kesimlerinin AB üyeliği mücadelesinin müttefiki haline gelmiştir.

PKK’nın bu teorisi, Kürt sorununun dil sorununa indirgenmesiyle kesin iflasını da ilan etmiştir. AB çerçevesinde dil sorunu belli ölçülerde çözülmüş, ama demokrasi sorunu çözülmemiştir. Yine AB çerçevesinde Kürtlere başka ulusal haklar da tanınacaktır. Ama yine demokrasi sorunu çözülmüş olmayacaktır.

Temel sorun faşizmdir. AB’ye uyum yasaları-na rağmen, Susurluk sürüyor, faşizmin klasik politika ve yöntemleri hala yürürlükte. AB çerçevesi yeni-sömürgelerde “faşizmin tasfiyesini” içermiyor çünkü. Tersine, faşizm, uyum yasala-

ıyla makyajlanıp pekiştiriliyor.

Halklarımızın kurtuluşunun, başka deyişle Demokratik Halk Devrimi’nin önündeki engel, Kürt sorununun çözülmemiş olması değil, bizzat faşizmin kendisidir. Hedefi **Devrimci Halk İktidarı** olanlar için “*önce Kürt sorunu çözülsün*” şeklinde bir yaklaşım devrimci süreci tersine çevirmekten başka bir anlama gelmez. Eğer **burjuva demokrasisi** değil de, **halk demokrasisi** savunuluyorsa, doğru formül, “*Kürt sorunu çözülmeden demokrasi olmaz*” değil, “*halk devrimi olmadan Kürt sorunu çözülmez*” şeklinde olmalıdır. Kürt sorununu devrimci bakış açısıyla ele almayanlar, stratejik ve taktik sapmalardan ve giderek burjuva demokrasisine hapsolmaktan kurtulamazlar.

► **Birlik politikasının iflası**

Birliğin PKK literatüründeki karşılığı, çeşitli siyasi güçleri kendi politikalarına yedeklemek olmuştur. Yedeklenmeyi kabul edenlerle ittifaklar yapılmış, ancak bu ittifaklar da hiçbir zaman adına, programına uygun olmamıştır. “*Kürt sorunu temel sorundur*” politikasını, kendi dışındaki güçlere adeta dayatan bir anlayışın gerçek anlamda bir birlik yapması, bu birliğin hayatın çeşitli alanlarında mücadele etmesi de mümkün değildir zaten.

Türkiye Solu’nu sürekli birliğin gereklerini yerine getirmemekle suçlamış ancak birliklerin karşılıklı tavizlerle, esnekliklerle mümkün olduğunu kabul etmeyip, başkalarının kendisine tabi olmasını beklemiştir.

Kendi denetiminde olmayan, kendi politikalarına yedeklenmeyecek hiçbir birlikte yer almamış, veya eskaza yer almışsa, o birliği yaşatmamıştır. Hiçbir siyasi hareketle gerçek anlamda dayanışma ilişkisi geliştirmemiş, ama bunun çokça propagandasını yapmıştır. Sol içi şiddet-teki sorumluluğunun muhasebesini ve özeleştirisini yapmamış, bu konudaki mantığını değiştirmemiştir.

Kürdistan’da kendi dışında hiçbir siyasi hareketin varlığını kabul etmeyerek, meşru gör-meyerek, kendisini “*Kürt halkının tek temsilcisi*” olarak dayatarak birlik meselesini “**Türk solu, Kürt solu**” biçimine dönüştürmüştür. Solun bir kısmının da çarpık bakış açısıyla, PKK’yla yapılan her ittifak *Türk-Kürt kardeşliğinin sağlanması* olarak sunulmuştur.

Oysa, PKK, örgütsel düzeydeki dayatmacılığının dışında, halkların birliği ve kardeşliğinde de çarpık bir bakış açısı içinde olmuştur. Rahatlıkla “*TC, ulusal önderimiz şahsında Kürt ulusal*

iradesini imhaya yönelirse, bu durum onlarca yıl sürecek bir Türk-Kürt düşmanlığının gelişmesine neden olacaktır.” diyebilen bir bakış açısı mahkum edilmeden kardeşlik sözde kalmaya mahkumdur. Nitekim Kürt milliyetçiliği “ne kardeşliği” diye de yazabilmiştir. Milliyetçiliğin hakim olduğu yerde, **halkların kardeşliği** çizgisinin hayat bulması çok zordur. PKK pratiğinde de bulamamıştır.

Peki bütün bunların sonucunda ne olmuştur? Bütün tarihi boyunca gerçek anlamda ne bir cephe ilişkisi, ne de güç ve eylem birliği ilişkisi yaratamamıştır. Birlik politikasındaki dayatmacılıktan, benmerkezcilikten, ne kendisi, ne de bütün olarak Türkiye solu kazançlı çıkmamıştır.

► Sosyalizmin eleştirisi adı altında inkarcılığın iflası

Çıkış noktasında PKK, **Kürdistan İşçi Partisi** adından da anlaşılacağı gibi sosyalist bir parti olduğu, PKK kadroları da Marksist-Leninist oldukları iddiasındaydılar.

Milliyetçi söylem giderek daha belirleyici hale gelse de, 1990’lı yıllara kadar bu iddiadan vazgeçilmiş değildi. Sosyalizme eleştiri, 1990’ların başında “**reel sosyalizm**” denilerek başlamış ve giderek sosyalizmin tümünden inkarına ulaşmıştır.

Sosyalizmin inkarı, İmralı savunmalarıyla netleşmiş ve resmileşmiştir. İnkârın dayandığı teorik zemin “*reel sosyalizmin çöküşü*” ve “*20. yüzyılın burjuva demokrasisinin zaferiyle sonuçlanmış olduğu*”ydü. Bu teoriye göre, burjuva demokrasisinin, insanı ve toplumları en iyi geliştiren, demokrasiyi en olgun biçimde gerçekleştiren sistem olduğu kanıtlanmıştı. Buna bağlı olarak “zor” artık dönemini tamamlamıştı, “devrim”ler de geçmişte kalmıştı, artık gelişme evrimci yollarla sağlanacaktı. Dünya, başta burjuva demokrasisinin en gelişkin olduğu ABD ve İngiltere’nin çabalarıyla, aynı totaliter yapıya sahip faşizmi ve reel sosyalizmi aşmıştı. Gelişme artık burjuva demokrasisinin kulvarında olacaktı... vs. vs.

Tüm bu teorilerin çökmesi için aradan iki yıl bile geçmesi gerekmedi.

Dünya Afganistan, Irak işgalleriyle, dünya halklarına karşı ilan edilen savaşla, emperyalizm halklar çelişkisinin derinleştiği, zorun her zamankinden daha yoğun olarak gündeme geldiği bir döneme girdi. Burjuva demokrasisinin övülen özgürlükleri, ekonomik refahı, gasbedilmeye başlandı.

Marksist-Leninist açıdan bakmayan biri için bile, PKK’nın İmralı sonrası geliştirdiği tüm teorilerin dünya ve ülkemiz gerçeği karşısında iflas ettiği, dayanıksız çıktığı ortadadır.

Bu koşullarda burjuva demokrasisini, İmralı savunmalarındaki açıklığıyla savunmak oldukça zor hale gelmiştir. Burjuva demokrasisi savunuculuğundan belli ölçülerde çark edilerek ortaya farklı teoriler atıldı. Kapitalizm savunulmuyordu, sosyalizm de savunulmuyordu, öyleyse ne savunulacaktı? “*Demokratik ekolojik toplum*”, “*Üçüncü alan*” gibi teoriler işte bu boşluğu doldurmak için ortaya atıldı. Ne var ki bunlar, hiç bir özgünlüğü ve **kapitalizme, sosyalizme alternatif özelliği olmayan**, daha önce çevrecilerin, yeşilcilerin, özyönetimcilerin, anarşistlerin ortaya attıkları görüşlerin eklektik bir bileşiminden ibaretti. Bütün bunlara geçerlilik kazandırabilmek için Marks’ın, Engels’in, Lenin’in de “**aşıldığı**” iddia edildi. Çünkü Marksist-Leninist’im, sosyalistim diyerek bunların savunulmayacağı açıktı. Bir kez inkarın yoluna girilmişti.

A. Öcalan’ın şimdi Osman Öcalanlar’ın ayrılığı karşısında onları **ilkel milliyetçilikle** suçlayıp “**ben sosyalistim**” demesi bir şey ifade etmiyor. Çünkü Öcalan’da sosyalizm artık sadece bir kelime olarak vardır. “*Ne tam işçi sınıfından, ne tam burjuvaziden yana olmayan*” bir düzen tarif etmektedir Öcalan. İktidarı hedeflemeyen ve emperyalist sömürgeciliğe, oligarşik devlete dokunmadan onun yanında “*üçüncü alanda*” gerçekleşecek bir demokrasiden söz edilmektedir. Sosyalizmin yerine konulan soyut, hayali ve altı boş projelerdir. Kapitalizme, burjuvazinin iktidarına dokunmayan bu projeler, **kapitalizm içindedir**. Ekoloji üzerine geliştirilen teorilerin ideolojik hiçbir temeli ve derinliği yoktur, burjuva düşünürlerden alınmıştır ve esas olarak emperyalizme “*bakın ben ne kadar düzen içiyim*” mesajı vermeye hizmet etmektedir. Ekoloji teorilerindeki abeslik “**meşe dünyanın kurtuluşudur**” demeye kadar varmıştır. Marksist-Leninistler açısından ciddiye alınacak bir yanı yoktur.

Sosyalizmin eleştirisi, PKK’da tam bir inkarcılık ve iflasla sonuçlanmıştır. Geline yer kapitalizm ve emperyalist düzen savunuculuğudur. Farklı uluslara karşı yüzyıldır uygulanan **inkarcılığın, asimilasyonun, ilhakların, işgallerin** sosyal temeli olan kapitalizme ve emperyalizme dönülmesi, Kürt ulusal sorununun da çözümsüzlüğe mahkum edilmesidir. **Sosyalizmi inkar, ulusal sorunu kapitalizm içinde boğmaktır.**

► Kürt sorununun çözümü, devrimde, sosyalizmedir!

PKK'nın 1990'ların başından bu yana derinleşerek süren stratejik tıkanıklığı, hayatın hemen her alanındaki politika ve taktiklerinin iflasını da beraberinde getirmiştir. Bunun tezahürleri olarak yukarıda sıraladığımız altbaşlıklara başka başlıklar da eklenebilir. Örneğin, bu çerçevede **Köylü politikacılığının dayandığı pragmatizmin iflası**'ndan söz edebiliriz. Örneğin **Muhtevası ve biçimiyle PKK'nın eylem anlayışının iflasından** söz edebiliriz.

Ve sorabiliriz: ABD'ye, AB'ye, oligarşiye uzatılan elin karşılığında ne bulundu? Botan-Behdinan Savaş Hükümeti, Kürdistan Ulusal Kongresi, kurtarılmış bölgeler, ne oldu? Çetinkaya'dan Başbağlar'a, Kapalıçarşı'dan Mavi Çarşı'ya uzanan ve terorisiz yapılan eylem çizgisinin sonuçları ne oldu?..

Temeldeki yanlış, hayatın her alanında, mücadelenin her aşamasında başka yanlışlar üretecektir. PKK nezdinde iflas eden politikaları, taktikleri sıralamak işte bu yüzden çok uzun bir listeye tekabül etmektedir. Bütün bu tıkanıklıkların, iflasların temelindeki yanlış görülmediği sürece de, yeni yanlışların ve iflasların önüne geçmek mümkün olmayacaktır.

Bu iflas tablosu, milliyetçi çizginin Kürt sorununu çözemeyeceğini göstermektedir. "Kürt sorunu"ndan, yani çok uluslu bir ülkede azınlık bir ulusun ezilmesinden, ulusal haklarının yok edilmesinden söz ediyorsak, bu sorunun çözümünün **devrimci biçimi** görülmek zorundadır.

PKK'nın pratiğinde bir kez daha yaşanıp görülen, günümüzde ezilen ulusların kurtuluşunun sosyal kurtuluş mücadelesiyle birleşmiş olması gerçeğidir. Bu bakış açısıyla ele alınmayan ulusal bir mücadelenin düzen içine dönmesi kaçınılmazdır. PKK'nın bir an için oligarşik iktidara karşı bağımsızlığı kazanmış olduğunu varsaysak bile, bu hareketin küçük-burjuva milliyetçi temeli değişmediği sürece, kapitalizme, yani dünya emperyalist sistemine dönmesi kaçınılmazdır.

Kürt milliyetçiliğinin "**Kürt sorununun çözümü**" konusunda istikrarlı bir politikası ve hedefi olmamıştır. "**Kürt sorununun çözümünü istiyoruz**" sözü, bütün dönem boyunca değişmemiştir. Ama "çözüm"den ne anlaşıldığı durmadan değişti. Bağımsız Kürdistan oldu, federasyon oldu, otonomi oldu, nihayet dil serbestliğine indirgendiler... Roma'da otonomi isteniyordu, aradan bir yıl bile geçmeden İmralı'da "demokratik cumhuriyet içinde" yer almaktan söz edilmeye başlandı. İktidar perspektifinin terkedildiği noktada, önerilen çö-

zümler, hangi ambalaj içinde sunulursa sunulsun, oligarşik düzen içi çözümler olmanın dışına çıkamaz.

Küçük burjuva milliyetçiliği, pragmatist, kaypak yapısından dolayı, "**çözüm**"ün muhtevasını bile net olarak tanımlayamaz. Oysa Kürt sorununun Marksist-Leninist çözümünden ne anlaşıldığı nettir.

Kürt sorununun devrimci çözümü; Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı başta olmak üzere, tüm ulusal haklarının koşulsuz tanınıp uygulanması demektir.

Mesele, bu devrimci çözümü mümkün kılacak koşulların sağlanmasıdır. Bu koşullar, oligarşik devlet veya emperyalist sistem içinde, asla sağlanamaz. Mevcut sistem içinde Kürt halkına bazı ulusal hak kırıntıları tanınabilir. Emperyalizm ve oligarşi, halk hareketini gerilettikleri, kendilerini güçlü hissettikleri koşullarda, yine kapitalizmin çıkarlarına hizmet edecek tarzda reformlar yaparlar. Bu reformların temel özelliği, devrimi, halk için demokrasiyi değil, düzeni güçlendirecek olmasıdır. Mesela, AB'nin istediği reformlar, Kürt halkının iyiliği için değil, emperyalizmin Türkiye'deki sömürsünün bekası içindir. Emperyalizm, reformları, bunların, devrime değil, düzeni güçlendirmeye yarayacağını hesap ettiği noktada gündeme getirir. Dıgaldır ki, bu türden reformlar hiçbir zaman devrimci anlamıyla, emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasiyi içirecek şekilde "kendi kaderini tayin hakkı" boyutuna ulaşamaz. Ulusal haklar, hiçbir zaman sosyal, sınıfsal haklarla tamamlanamaz. İşte bunun için, Kürt sorununun çözümü, demokratik halk devrimiyle mümkün hale gelebilir. **Kürt sorununun çözümünü isteyen, DEVRİM için savaşması zorunluluğu** buradan doğar.

Devrim, ulusal ve sosyal baskıyı uygulayan güçlerin etkisizleştirilmesi demektir. Devrim bu anlamıyla ulusal sorunun çözümünü mümkün hale getirirken, halklara, halk demokrasisi koşullarında birlikte yaşamaktan ayrı devletini kurmaya kadar çok çeşitli seçenekler de sunar. Bu seçeneklerin hangisinin halkların çıkarına olacağını yine halkların iradesi belirler. Burada artık ne emperyalizmin dayatmaları, ne de faşizmin baskısı söz konusu değildir. Tüm halklar açısından tüm ulusal, demokratik hakları ve en elverişli gelişme koşullarını sağlayacak olan da devrimci halk iktidarı aracılığıyla adım adım inşa edilecek olan **sosyalizmdir**. Eski düzenin ezen ve ezilen ulusları, sosyalizmde artık, yeni düzenin kardeş ve her açıdan **eşit halkları** olarak ulusal ve sınıfsal baskıdan uzak bir düzeni kurma imkanına sahip olurlar.

- sürecek-

AKP Telafer Katliamının Suç Ortağıdır

Türkmenler'i İncirlik'ten kalkan uçaklar bombaladı!

10 gün boyunca İncirlik'ten kalkan uçaklar Telafer'i yerlebir etti, 100'den fazla Türkmen'i katletti. Kendi topraklarından kalkan Amerikan uçaklarıyla gerçekleştirilen katliamı "kaygıyla" seyreden AKP iktidarı, (ve Genelkurmay) saldırının bittiği gün "sert açıklamalar" yaptı.

AKP İç Kamuoyuna Oynuyor

Telafer sokakları ceset dolmuşken Abdullah Gül, "Telafer'de olaylar bu şekilde devam ederse, ABD'ye desteğimiz sona erebilir, Irak konusundaki işbirliğimiz bitebilir." açıklaması yaptı.

Açıklamanın, kimilerinin göstermek istediği gibi, Amerika'ya kafa tutmakla bir alakası yoktur. Tamamen iç kamuoyuna yönelik, "Türkmenler'in hamisi" rolünü kurtarmaya dönüktür. Amerika da bunu biliyor ve kendi üsluplarına bu "sert üslubu" şöyle niteliyor: "İç tüketime yönelik". (Yasemin Çongar, 15 Eylül, Milliyet)

Mesele bu kadar basittir. AKP sadece halkı aldatmakta usta bir iktidardır.

Abdullah Gül İşgalciyle İşbirliğini İtiraf Etti

Gül'ün açıklaması aynı zamanda bilinen işgal ortaklığının da itirafıdır.

Hangi işbirliği? Hani işgalle işbirliği yapmıyordun AKP? Hani Irak halkının dostuydu?

Milliyet'ten Taha Akyol, Gül'le görüşmesinden aktarıyor: (15 Eylül)

"Felluce'den Telafer'e kaçan isyancıları takip etmesini anlıyoruz. Ama operasyon mahiyet değiştiren gibi oldu. Irak'ta ABD'ye çok yardımcı oluyoruz, anlamak mümkün değil..." Vatandaşları savunanları katledebilirsin, ama bizim çıkarlarımıza dokunma! ABD Büyükelçisi Eric Edelman da böyle açıklıyor zaten. "Operasyonun Türkmenler'i değil, direnişçileri hedef aldığını" söyleyip ekliyor; "Türkmenler çatışmalara girmesin"... Vatanseverlere ölüm, işbirlikçiler yaşasın! AKP ile ABD arasında politikada hiçbir farklılık yoktur.

AKP'nin derdinin gerçekte Türkmenler olmadığını da Abdullah Gül kendisi anlatıyor. "Türkiye, Habur'a alternatif olarak Ovacık sınır kapısını açmak ve Telafer üzerinden Bağdat'a ulaşmak istiyor. Irakla ticaretimizi geliştirmek için ikinci bir güzergah. Türkiye için stratejik değerdedir. Ama Gül diyor ki; - ABD maalesef bunu en-

gelliyor... bir de Telafer'i bombalıyor!"

Bütün mesele "büyük Irak pazarı"! Türk şöförler bunun için ölüme gönderiliyor, Türkmen katliamına itiraz oyunu bunun için oynanıyor. Yani pespaye islamcının beyindeki "Allah ekber, yaşasın kapitalizm" meselesi.

Böyle bir iktidarın insanla, islamla ilgisi olabilir mi? "Masum sivillerin öldürülmeye devam edilmesi durumunda, ABD ile işbirliğini kamuoyuna anlatmakta zorlanacağını" düşünüyor-muş AKP iktidarı.

14 aydır "masum siviller" katlediliyor Irak'ta ve bu süre içinde AKP işgalciyle her türlü işbirliğini sürdürüyor. Bu işbirliği şimdi bizzat AKP tarafından itiraf ediliyor. Demek ki, Necef'te, Bağdat'ta, Basra'da, Felluce'de katledilen bebekler, çocuklar, kadınlar "sivilden" sayılmıyor.

Hani din kardeşiydiniz?

Telafer ve Irak'ın her yanında dökülen kanda AKP iktidarının ortaklığı vardır. İşgalciye yapılan "en çok yardım"ın ne olduğu malum. Sadece İncirlik'ten kalkan uçakların yağdırdığı ölüm bile AKP iktidarının büyük suçunun kanıtıdır.

ABD Sadece "Soru" Sordu, Gül Çark Etti

Gül'ün bu "sert açıklaması" sadece palavradan ibaretti. "Büyük Türkiye" masalı da, "Türkiye'nin kırmızı çizgileri" uydurması da çoktan bitmiştir. Nitekim açıklamanın ardından

Başına Çuval Geçirilen Genelkurmay Konuşamaz

Genelkurmay da Telafer katliamını "kaygıyla izlediklerini" açıkladı. Evet sadece izlerler onlar. Amerika'ya göbekten bağlı bir ordu başka ne yapabilir? O "kırmızı çizgilerin" ABD tarafından nasıl silindiğini herkes görmüştür. Genelkurmay da ABD'ye karşı palavra sıkmaktan, milli çıkarlar oyunu oynamaktan başka hiçbir şey yapamaz.

TSK, bağımlı bir ülkenin ordusunun ne hale gelebileceğinin örneğidir. "Türkmen kardeşlerimiz" diye yatıp kalkarlar, Türkmenler katledilir sesleri çıkmaz. Onlar sadece Amerikan emperyalizmine karşı direnenleri katletmeyi, diri diri yakmayı, "Bağımsız Türkiye" sloganıyla alevler içinde yürütenleri kurşunmayı bilirler. ABD başına çuval geçirince de o "büyük ordu" havaları "tıs" diye söner.

Amerika, Ankara büyükelçisi Eric Edelman aracılığıyla AKP iktidarından bilgi istedi; “ne demek istiyorsunuz” denildi yani. Bunun üzerine sahte kabadayının foyası meydana çıktı. Telafer ceset doluyken, Gül de yumuşadı!!! Dışişleri Bakanlığı “sadece ciddi kaygılarını dile getirmişti, yoksa işbirliğini bitirecek somut adım düşünülüyordu”. Bu sözler AKP’nin Dışişleri Bakanlığı’nın Amerika’ya verdiği resmi cevaptı. Ama bunun yetmeyeceğini, ABD’nin bu kabadayılığın acısını çıkaracağını “başına çuval geçirilerek” öğrenen iktidar nedamete devam etti. Abdullah Gül de aynı gün, 14 Eylül’deki grup toplantısında yaptığı konuşmada, hem işbirliği itirafının üzerini örtmeye çalıştı hem de Amerika’ya yanlış anlamayın mesajı verdi. Gül, “insani yardım konusunda işbirliğimiz artarak sürecek” dedi.

Bu “insani yardım”ın ne anlama geldiğini artık herkes biliyor. AKP iktidarı işgal ortaklığını bu kılıf altında sürdürdü. Mesela “insani yardım”, işgal askerlerinin yiyecek, malzeme ihtiyacının karşılanmasıydı. Mesela “insani yardım” İncirlik ve limanlardan sevkiyattı. Mesela “insani yardım” her gün İncirlik üssünden kalkıp Iraklıların tepesine tonlarca yağıyordu. Ve bu “insani yardım”lar düştüğü yeri doyurmuyor, yaralarını sarmıyor, sadece yıkıyor, çocuk, kadın demeden katlediyordu. Necef’ten Telafer’e kadar bu “insani yardım”ların izleri vardır.

Riyakarlık öylesine sırtıyor ki; madem işbirliğiniz “insani”, niye kesmekle tehdit ediyorsunuz? “İnsani yardım”ı ABD’ye mi yapıyorsunuz?!!!

Neresinden bakarsanız bakın, işbirlikçilerin içinde yüzdükleri bataklık derin. Dinci takiyyecilikle, ucuz numaralarla aldatamayacak düzeyde bir katliam ortaklığı sözkonusu.

Kan-revan içindeki Irak’ı Görmeyip, Türkmenleri Gören “Milliyetçilik”

Katliamda ABD’nin hesabı; direnişin ezilmesi ve Kuzey Irak’ın tamamen işbirlikçilerin denetimine geçmesidir. Barzani-Talabani işbirlikçiliği de kendi hesabını yaparak işgalciyle birlikte hareket etmektedir. Şovenist kesimler, “Türkmen katliamı ve göçe zorlama ile bölgede Kürt nüfusunu sayım öncesi arttırılmak istendiğini” söylüyor. Elbette milliyetçilik böyledir; kendi çıkarları için halkların katledilmesine onay verir. Ancak bütün mesele bu değildir. Zira, asıl hesap Amerika’nındır. Amerika “Kürt aşkından” dolayı Telafer’i bombalamıyor. Irak topraklarında ne kadar işbirlikçi alan yaratırım hesabı yapıyor. İşgalci literatüründeki adı “istikrar”dır bunun. Türkiye oligarşisi de “Irak’ın istikrarını” istemiyor muydu? İşte istikrar böyle sağlanıyor, neden

AKP iktidarı bu katliamdan doğrudan sorumludur. “Sert açıklamalar” palavrasıyla kimseyi aldatamazlar. AKP, Türkmen katliamına ve Irak’taki bütün katliamlara karşı mı; kapatın İncirliği! ABD ile bütün işbirliğine son verin! İşgalcileri değil direnişi destekleyin! AKP bunların hiçbirini yapamaz, çünkü o koltukta emperyalist destekle oturuyor. Koltuk için Türkmen katliamına da, müslüman katliamına da göz yumulur! Politikada “Allahü ekber yaşasın kapitalizm” şarlatanlığını sürdüren AKP, Irak’ta da “Allahü ekber yaşasın Amerika” diyor.

itiraz ediyorsunuz?

“Türk milliyetçiliği”nin bakışı Talabani-Barzani’den farklı mı?

MHP ve kimi faşist gruplar Türkmen katliamını protesto gösterileri yaptılar. Bütün Irak kan-revan içinde, onlar sadece Türk’ü görüyor. Başka halkların katledilmesi milliyetçiliğin umurunda değildir. Bu nedenle işbirlikçi milliyetçiliktir. Amerika kendi çıkarlarına dokunmadığı sürece her türlü işbirliğini yapar. Örneğin Amerika Kongra-Gel’e yönelik katliam operasyonu yapsa, en keskin Amerikancı kesilirler.

Telafer Sokaklarında Çürümüş Cesetler ve Yerlebir Olmuş Evler

Telafer’de kuşatma ve katliam 12 gün sürdü. 100’e yakın Türkmen bombardıman ve tank atışları ile katledildi. Bu 12 gün içinde kente giriş çıkış yasaktı. Su, elektrik, sağlık hizmetlerinin olmadığı kentin sokaklarında kızgın güneşin altında cesetler çürüdü.

İşkenceye dönüşen aramalardan sonra kente girebilen Türkmenler sokaklarda evlatlarının cesetleriyle ve yıkılmış evleriyle karşılaştılar... Artık Telafer’in öfkesi de büyüktür. İşgalciler ve kukla hükümet zaten hiç kazanamadığı Telafer’i de tümünden kaybetti demektir.

Irak'ta yaralanan şoför İsmet Kargı'yla görüştük “Hiç Kimse Irak'a Gitmesin”

AKP iktidarı “Irak büyük bir pazar, vazgeçemeyiz” derken, tekeller ve taşımacılık şirketleri Amerika'ya lojistik malzeme taşıma karşılığı tatlı kârlarını elde ederken, şoförler öldürülmeye, rehin alınmaya devam ediyor. Son olarak Türk şoför Durmuş Kumdereli öldürülürken, üç şoför daha rehin alındı.

Irak'ta tır şoförlüğü yaparken direnişçilerin saldırısında yaralanan Hataylı İsmet Kargı ile Antakya büromuz görüştü ve neler yaşadıklarını sordu.

Necef Halkı Üzerimize Yürüdü

Sizi tanıyabilir miyiz? Irak'ta neler yaşandı?

54 yaşındayım, 30 yıldan beri tır şoförüym. 24 Mayıs'ta Antakya'dan gittim. İşsizdim. Arkadaşlar gidiyordu, ben de beraber As Çorbacı Şirketi'yle aylık 1000 dolara Kuveyt'ten Irak'ın her tarafındaki Amerikan kamplarına yiyecek taşımak üzere gittim.

Her servisimizde mutlaka bir-iki araç saldırıya uğruyordu. Bir keresinde 33 araçlık bir konvoyla yola çıktık. Necef'e mal götürecektim. Giriş yaparken Necef halkının ayaklandığını gördüm. Binlerce kişi vardı. Buna rağmen bizi yürüyüş yapan halkın arasından geçirdiler. Üzerimize yürümek istediler. Bıçak ellerinde sizi keseceğiz diyorlardı ama yürüyüşü düzenleyenler tarafından engellendi. Engellenmeseydi bütün araçlar tahrip edilecekti, belki de hepimizi öldürebilirlerdi. Konvoydan 5 araç taşınarak tahrip edildi. Şoförler yaralandı. Bizi Necef'ten 200 km uzaklıkta bulunan İngiliz Kampı'na götürdüler. Orada 4 gün kaldık. 6 araçla beraber yükümüzü boşaltmak için Necef'e Amerikan

1000 değil binlerce dolar verseler bir daha gitmem. Iraklıların bu yaptıkları saldırıları haklı görüyorum. Amerika çok haksız.

Kampı'na geldik. Kampda kaldığımız dördüncü gün akşam 10:30'da havan toplarıyla iki atış yapıldı. O sırada 3 arkadaşla beraber çay içiyordum. Biri yakınımıza düşmüştü. Arkadaşlarla sığınağa gitmek üzere kalktık, ben gömleği çıkarmak için aracıma geri döndüm. Tam o sırada arkadaşların üzerine bomba düştü. İki arkadaş orada öldü. Ben ve bir arkadaşım yaralandık. İbni Sina Hastanesi'ne kaldırıldık, arkadaş hastanede öldü. Ben 31 yerimden yaralandım. Sol ayağım kırıldı. Sonra geri döndüm.

Tehditle Ölüme Gönderiyorlar

Amerikan işgali olduğunu bildiğiniz halde niye gittiniz?

İhtiyaçlarımdan kaynaklı. Bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum. Amerikan askerlerinin korumalığında gidip gelecektik. 3 asker 40 aracı nasıl korusun. 3. ayımı doldurmak üzereydim. Yaşadıklarım, gördüklerimden kaynaklı şirkete 'dönmek istediğimi' söyledim. Patron “eğer geri dönersen ve aylığını keserlerse imzaladığın senedi icraya veririm” dedi. Çalışmamakta ısrar edince, “son seferini yap, sonra görüşürüz” dedi. Bu son seferdi.

Ne taşıyordunuz? Orada ne kadar kaldınız?

As Çorbacı Şirketi'yle 6 aylığına bir anlaşma yaptım. Bana boş senet imzalatıldılar. Geri

dönmemem için. Orada hiçbir can güvenliğimiz yoktu. Ama firmaların araçları tahrip olursa zararı karşılanıyordu.

Amerikan askerlerinin bize davranışları hiç iyi değildi. Mesela bir gün konvoyda ilerlerken bir aracın lastiği patladı. Biz yardım etmek istedik, izin vermediler. Şoföre 10-15 dakika süre verdiler. Tamirini bitiremediği için araç havaya uçuruldu. 4 defa böyle oldu.

Bir seferinde Sığıniye-Nasiriye arası ağır ağır ilerliyorduk. Iraklı bir grup bir aracın hava borularını keserek aracı işlemez hale getirerek el koydular. Amerikan askerleri bunu görmezden gelerek yola devam ettiler. Yani şoförler ölmüş ölmemiş umurlarında değil.

Kendi Ülkemizde Çöp Toplasak Katliama Ortak Olmaktan İyidir

Tekrar gitmeyi düşünüyor musunuz?

1000 değil binlerce dolar verseler bir daha gitmem. Iraklıların bu yaptıkları saldırıları haklı görüyorum. Amerika çok haksız. Halk aç, yoksul bırakılıyor. Her gün onlarcası öldürülüyor. Bir keresinde bir yolcu otobüsü konvoyu beklemeyip geçtiği için Amerikalılar'ca tarandı. Birçok yere arama noktaları kurulmuş, araçlar arama bahanesiyle talan ediliyor. İçindeki insanları ite kaka aramayı işkence haline dönüştürerek yapıyor. Bu durumda Iraklılar yaptıkları her şeyde haklılar.

Orada tek gördüğüm Amerikan askerlerinin insanlık dışı muamelesidir. Irak'tan Basra Körfezi'ne Suudi plakalı 5000 tanker petrol çekiyor. Yani tüm derdi Irak'taki petroleri yağmalamak. Amerika sadece petrolü önemsiyor. Oraya gitmek Amerika'nın yaptığı yağmaya, katliama ortak olmaktadır. Kendi ülkemizde çöp tolasak katliama ortak olmaktan daha iyidir.

bölüm 4

İşgal bir yıldır sürüyor ve işgal güçleri ülkede denetimi sağlamak bir yana, bir çok büyük kentte, kasabada direnişin iktidarı var. Direnişçiler hukuk mekanizmasından güvenliğe kadar bu bölgelerde mutlak söz sahibi. Bu gerçek geçtiğimiz hafta ABD tarafından da itiraf edildi. Savunma Bakanı Donald Rumsfeld ve Genelkurmay Başkanı Org. Richard Myers tarafından düzenlenen basın toplantısında **“ülkenin büyük bölümünün direnişçilerin kontrolünde olduğu”** belirtildi. (Milliyet, 9 Eylül) Direnişçilerin elinde bulunan kentler arasında ‘Sünni Üçgeni’ denilen Ramadi, Felluce, Bakuba ve Samara kentleri ile Bağdat’ın kuzeyi ve batısı sayılırken, görünürde kukla hükümet askerlerinin bulunduğu ama işgalcilerin hükmünün geçerli olmadığı Necef, Hille, Amariye, Basra gibi kentleri de saymalıyız. Yine, Bağdat dahil olmak üzere, bir çok kente ise, görünüşte işgalcilerin ya da kuklalarının denetimi vardır, ama sokağa her çıktıklarında direnişçilerin darbelerine maruz kalmakta, yaygın sokak çatışmaları yaşanmaktadır. ABD raporlarına göre, işgalcilere ve işbirlikçilerine yönelik bir günde 100’den fazla saldırı gerçekleşiyor. Bunun anlamı en özet ifadeyle şudur: **Bütün Irak direniş alanıdır.**

İşgalciler bu tabloyu değiştirmek için, her gün daha fazla katliama başvuruyorlar. Kurtuluş savaşının onurlu asi kentlerine yönelik kuşatma, bombalama ve katliamlar ilk olarak Felluce ile başladı. Sonra Necef kuşatıldı. Geçen hafta ise, adı direniş içinde fazla duyulmayan ama fiili olarak işgalcilerin denetiminde olmayan, Türkmen kenti Telafer kuşatıldı. Felluce ise bu hafta da sürekli ve ağır bir şekilde bombalandı. Büyük acılar yaşanıyor, direniş güçlerinin eleştirilmesi gereken eylemleri de oluyor, işgal güçleri emperyalist demokrasinin bütün sahte maskelerini yüzünden indirip tıpkı 2. Paylaşım Savaşı’nda, sömürgelerde kurtuluş savaşlarının en yaygın yaşandığı 1960’lı, ‘70’li yıllarda olduğu gibi, toplu katliamlar gerçekleştiriyor, bombalanan evler, katledilen çocuklarla direnişçi halk teslim alınmak isteniyor. Deyim yerindeyse, havadan bombalamalarla, kent kuşatmaları ile Amerika ülkeyi her gün yeniden işgal etmek durumunda kalıyor. Ancak “asi kentler” teslim olmuyor. Bütün kurtuluş savaşlarının asi kentleri vardır ve bu kentlerin o ülkenin bağımsızlık savaşındaki yeri tarih içinde daha bir anlaşılır hale gelir.

Direniş emperyalist planlara büyük darbe vururken, halklara büyük deneyler sunuyor ve emperyalizmin gerçek yüzünü ve “gücünü” gösteriyor. Devrimci Sol Dergisi’nin Temmuz 2004 tarihli 19. sayısından yararlanılarak hazırladığımız yazı dizimizin bu son bölümünde de direnişin ortaya çıkardığı gerçekleri ele almaya devam ediyoruz.

★ “Demokratikleştiren” emperyalizmin gerçek yüzü, işkenceler, katliamlardır

“Amerikan demokrasisi... burjuva özgürlükle-ri...” üzerine güzellemeler düzenlerin, işgalcilerin özellikle direnişin gelişmesi karşısında başvurdukları katliamlarla sesleri kısıldı. Ebu Garib işkencelerinin ortaya çıkmasıyla ise, adeta derin bir sessizliğe gömüldüler. “Üç beş işkenceci, sadist ruhlu asker” açıklamaları kimseyi ikna etmemekte, işkencenin sistematik ve bizzat Beyaz Saray ve Pentagon tarafından bir politika olarak yönetildiği belgeleri ortaya çıkmaktadır.

Küreselleşme ve Yeni Dünya Düzeni savunucularının, artık düne göre cüretleri kısılmıştır. İşgal eden, katleden, tecavüz eden, işkence yapan, “öldürmedikçe işkencenin işkence sayılmayacağını” resmi devlet belgelerine yazan **“Batı uygarlığı”**dır. Direniş emperyalizmin gerçek yüzünün görülmesinde önemli bir işlev görmüştür. Emperyalizme ve faşizme karşı tüm direnişlerin doğal sonucudur bu. Egemen sınıflar halkların direnişini kırmak için daha fazla zorbalığa başvurdukça, demagojik söylemler teşhir olmaktadır. “Demokrasi, özgürlük götürme” gibi süslü laflarla gerçekleştirilen işgal ters tepmiş, halkların kanını dökerek egemenliğini kurmak isteyen emperyalizm gerçeği gün yüzüne çıkmıştır.

Emperyalizmin demokratikleştireceği teorileri, burjuva cephede olduğu kadar “sol” cephede yer alan kimi kesimlerce de sıkça dile getirilmiştir. Bu kesimler, kendi güçlerine ve halkların gücüne güvenmeyenlerdir. Sovyetlerin yıkılmasının ardından büyük bir umutsuzluğa kapılmışlar ve direnmek, savaşmak yerine ona tâbi olmayı seçtiklerinde, Amerika’ya dayanarak politika yapmayı tercih ettiklerinde, **“Emperyalizmin demokratikleştirdiği”** teorilerini, işgallerle demokrasi geleceği saçmalıklarını uydurmuşlardır. Bu düşünceler, emperyalist karargahlarda üretilen küreselleşme teorilerinin peşpaye düşünceleriydi. **“Değişmeyi değiştirecekti”** emperyalizm. Kürt milliyetçiliği, küçük-burjuva aydınlar, reformist sol çeşitli biçimlerde bunun teorilerini yaptılar. Kimi ABD’nin değiştireceğini, kimi AB’nin değiştireceğini vaaz edip durdular. Emperyalizmden demokrasi ve özgürlük bekleyenler, kendi güçsüzlüklerini ve halka güvensizliklerini **“küreselleşmenin nimetleri”** kılıfının içine saklamışlardı. Durmadan sayıp döktükleri **“küreselleşmenin nimetleri”** Irak’ta açıkça görülmektedir. Binbir teori yaparak dayandıkları güç, yüzyıl öncenin vahşi sömürgeci emperyalist güçlerinin teknoloji ve daha fazla yalanla beslenmiş halidir.

Bu teorilerin savunucuları, işgalin başarılı olması durumunda, bunu teorilerine kanıt olarak

Küreselleşme ve Yeni Dünya Düzeni budur. İşgal eden, katleden, tecavüz eden, işkence yapan, “Batı uygarlığı”dır. Irak direnişi, emperyalizmin gerçek yüzünün görülmesinde önemli bir işlev görmüştür.

sunacaklardı. Diktatörler, tiranlar yıkan Amerika’yı alkışlamak için ellerini birleştirip hazır vaziyette bekliyorlardı. Bir çoğu da erken davranıp, Bağdat’ın düştüğü gün elleri patlayana kadar alkışladı. “Ortadoğu’da yeni bir sürecin, demokratikleşme sürecinin önü açılıyordu” onlara göre.

Tekellerin, emperyalist düşünce kuruluşlarına sipariş ettiği ve yaydıkları bu işe yaramaz teoriler hâlâ bir köşede tutuluyor olsa da; katliamlar, işkenceler, tecavüzler, kukla hükümetler, CIA ajanlarından seçilen başbakanlar karşısında kesin biçimde iflas etmiştir. Emperyalizmin götürceği demokrasiden daha fazlasını bekleyenler, beklemeye devam edebilirler.

“Irak’a getirilen özgürlük, katleden özgürlüktür, ulusal kaynakları gasbenden özgürlüktür.”

Bu gerçek artık kimse tarafından tartışılmaz durumdayken, işgalin “**bölgede demokratik gelişmenin önünü açtığını**” söyleyenlerin ne yapmak istedikleri, neye, kime hizmet ettikleri sorgulanmaya muhtaçtır.

Emperyalizmin açık-gizli işgali altında demokrasiden söz edilemez. Bu, yüzyıl önceki sömürgeci Avrupa’nın “medeniyet götürme” adına Afrika’yı kana bulayan, zenginliklerini talan eden tarihini de kutsamaktır. Amerikan bayrağının katliamla, işgalle dalgalandırıldığı bir yerde, demokratik gelişme aramanın anlamı, Amerikan imparatorluğunun meşru görülmesidir. Bunun için yapılan işgalleri meşru kabul etmektir. Bir adım sonrası ise, sözde “demokrasinin olmadığı” bütün ülkelere emperyalist müdahaleyi desteklemek, “**demokratik gelişmenin önünün Amerika aracılığıyla açılması**” saçmalığını savunmaktır. Bir ülkede faşist rejimler, anti-demokratik iktidarlar var diye, o ülkenin Amerika tarafından işgali savunulabilir mi?!!

Bu düşüncüyü savunanların, varacağı doğal yer, Amerikan imparatorluğunun tereddütsüz savunulmasıdır. Bunu açıkça dile getirmiyor olmaları gerçeği değiştirmiyor, pratik tavır tam da buna denk düşüyor.

13 Nisan 2003 tarihli Cephe açıklamasında

da dile getirildiği gibi;

Amerika madem her yere demokrasi götürüyor, madem özgürlüğe ancak Amerikan bayrağı altında ulaşılabilir, madem “diktatörlükler” ancak öyle yıkılabilir, “sol” adına, “milliyetçilik” adına, “Kürtlerin çıkarlarını savunma” adına, işgali meşrulaştıranlar, aynı Ertuğrul Özkök’ler gibi açıktan savunun Amerikan imparatorluğunu. Hem Amerika’nın demokrasi getireceğini söyleyip hem de yarım ağız “savaşa hayır” diye mırıldanmanın da başka bir anlamı olsa gerek.

Sol adına, oligarşiye Irak’ı örnek gösterip, “yapmazsanız yaptırırlar” demek, sol mantığın, aklın, vicdanın kabul edebileceği bir tavır değildir. Sol adına, Amerika’nın demokrasinin önünü açtığını söylemenin, solun “s”siyle ilgisi yoktur.

Bu teorilerin savunucuları, “İraklı muhalifler”, Barzani, Talabani milliyetçiliği aynı noktada buluşmaktadır. İktidar olmak istiyorlar. Halkların kanının dökülmesi pahasına, ülkelerin işgal edilmesi pahasına! Amerika adına sürdürülen bir iktidar savaşı bu.

Sanki kendileri dışında yüzlerce halk, yüzlerce ülke yok. Sanki dünya yok. Sadece kendileri varlar. Milliyetçilik budur işte. Milliyetçiliğin ufkunun darlığı, benmerkezciliği işte burada kendini gösteriyor. Bu kafa yapısı, kendi çıkarları karşılığında, tüm dünya halkları için zulüm-sömürü-aşağılama demek olan imparatorluğa destek veriyor.

“Türk milliyetçiliği” de aynı noktada olmadı mı? “Türkiye’nin çıkarları” denilerek, Irak halkının katledilmesine onay vermediler mi?

“İraklı muhalifler” denilen işbirlikçiler, Amerika’nın askeri olmayı kabul eden Talabani-Barzani işbirlikçiliği ve bunların politikalarını şu veya bu gerekçeyle meşrulaştıranlar, dünya halkları tarafından lanetlenenlerdir. Bundan herkes emin olabilir. Bu politikanın sahiplerinin, emperyalizm ile halklar arasındaki savaşta, yerlerinin halkların safı olduğu söylenebilir mi?

Milliyetçiliğin nasıl bir çıkmaz olduğu, Talabani ve Barzani işbirlikçiliği örneğinde tartışmasız olarak görülmüştür. İşgalcilerle girilen işbirliği, Irak halklarının tepesine bombalar yağdırılmasına verilen destek, “Kürt halkının hakları” gerekçesiyle açıklanamaz. Dünyanın bütün ezilen halklarının lanetlediği Kürt işbirlikçi milliyetçiliği, Balkanlar’ın UÇK’sını geride bırakan bir örnek olarak tarihe kaydedilmiştir.

Ülkemizdeki Kürt milliyetçiliğinin, işgale karşı direnişi, emperyalizmin ağızyla “terör”, “Baas artıklarının rant savaşı” olarak değerlendirmesi, kabul edilemez. **Kürt milliyetçi hareketi**, direniş karşısındaki tutumunu süratle değiştirmelidir.

★ Emperyalizm her yerde yenilecek, halklar kazanacak!

Feda eylemleri, işgale ve emperyalizme karşı halkların çaresiz olamayacağını, emperyalizmin devasa silahlı gücüne boyun eğmeyeceğinin ilanıdır. Feda Irak direnişinde de işgalcilere en ölümcül darbeleri vurmaktadır. İşgalciler, halklarının kurtuluşu için kendilerini feda eden savaşçılar, yurtseverler karşısında çaresiz durumdadırlar. Her türlü hukuku, yasayı, kuralı hiçe sayarak ülkeleri işgal eden, halkların iradelerini yok eden, ülkeleri aşağılayan, siyasi-askeri-ekonomik gücüne güvenerek boyun eğmeyi dayatanlar, boş yere "intihar terörü" demagojilerine sarılmasınlar. Feda'yı yaratan zulümdür, emperyalistlerdir. Feda, nasıl Filistin'le sınırlı kalmamış ve yayılmışsa, Irak'la da sınırlı kalmayacak, gelişecektir. Halklar teslimiyeti hiçbir şekilde kabul etmeyecek, her biçim ve yolla direneceklerdir.

Amerikan imparatorluğu ve işbirlikçileri NATO'su, BM'si ile tüm araçlarını devreye soksa da bu savaş asla kazanamayacaklar. Ne Irak'ta, ne Filistin'de ne de başka yerde...

Irak'ta ortaya konulan direniş tecrübesi, önümüzdeki süreçte de Amerikan imparatorluğunun saldırdığı, teslim almak istediği her yerde kendini gösterecek. Küreselleşme adıyla sürdürülen emperyalist yayılmacılığın karşısındaki tek engel, tek caydırıcı yol, Irak'taki gibi direnmektir. Her yol ve yöntemle direnmek. Dünya halkları, emperyalizme ve işbirlikçi oligarşilere karşı savaşı büyütecek ve emperyalizmin dayattığı dünya tablosunu değiştirecektir. Açık ve gizli işgallere karşı **bağımsızlık ve ulusal kurtuluş savaşları** kaçınılmaz olarak yeniden dünyanın gündeminde daha ağırlıklı bir yer işgal edecektir.

Emperyalist destekli diktatörlüklerin baskısı altında inleyen Ortadoğu halklarının gerçek özgürlüğü de bu direnişlerle kazanılacaktır. Emperyalizm her yerde yenilecek, halklar kazanacak.

Emperyalizmin 'İnsan Hakları' Ve Pespaye Terör Demagoglari

Emperyalizm Irak'ta "insan hakları" gösterisi yapıyor. Ölü bebekler, yıkılan evlerle, halkın tepesine atılan bombalarla, vurulan ambulanslarla gerçekleşen bir gösteri bu. Bu gösteride katliamlar kadar işkencelerin de yeri var. "Demokrasiyi beşğinde boğan" İngilizlerin yeni işkenceleri ortaya çıkarken ABD işkenceyi daha cüretli şekilde savunuyor.

◆ Ebu Garib işkencelerini dünyaya duyuran Amerikalı gazeteci Seymour Hersh, "Komuta Zinciri: 11 Eylül'den Ebu Garib'e" adlı kitabında; işkence vakalarından bizzat Washington yönetiminin en tepesindeki isimlerin sorumlu olduğunu yazdı. Bush yönetiminin Afganistan'da esir alınanlara yönelik Guantanamo üsündeki kampta yapılan işkenceyi başından beri bildiğini söyleyen Hersh'i adeta doğrulayan açıklama ise ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'den geldi. Rumsfeld, Iraklı esirlere yönelik işkenceyi değerlendiren, "Iraklı teröristlerin eylemleri yanında, Ebu Gureyb'te yapılanların lafı bile olmaz" dedi.

◆ İşgalciler 13 Eylül'de Felluce'yi bombaladı, 3 ev yıkıldı, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 16 kişi öldü, 12 kişi yaralandı. Bombalamada Felluce Hastanesi'ne yaralı yetiştirmeye çalışan bir ambulans da vuruldu, şoför öldü.

◆ İşgalciler, Bağdat'ta dire-

nişçilerle çatıştı. Çatışma sonrası tahrip edilen bir zırhlı aracın etrafından sevinç gösterileri yapan silahsız halkın tepesine bombalar yağdı. Hayfa Caddesi'ne yağın füzeler sonucu, 13 kişi öldü, 61 kişi de yaralandı. Ölenler arasında bulunan El Arabiye muhabiri Filistinli gazeteci Mazen el Tomayzi'nin ölümü canlı yayında izlendi.

Terör Demagoglari Neredesiniz?

Emperyalizmin "insan hakları" anlayışından üç örnek sadece. Onun bütün politikalarını açıklayan örnekler bunlar. Bebek ölümleri, katliamlar sıradanlaştı Irak'ta. İsrail terör taktileri Irak'ın her yanında.

Şimdi herkes bu tabloya bakıp sormalı; "terör" demagoglari, "bebeklere

göğütler" düzenler, neredesiniz? Osetya'daki olaydan sonra bütün burjuva basın ve iktidar "böyle bir teröre karşı birlikte

hareketten", "ne yapılması gerektiğinden", "terörün artık korkunç boyutlara ulaştığından" söz ediyordu. Amerikan katliamlarına karşı ne yapacaksınız? Bu katliamcılığa, bebek katillerine karşı birleşmeyi neden tartışmazsınız?

Terör demagoglari aynı zamanda en büyük riyakarlardır. Ağızlarından çıkan her söz Amerikan terörünün meşrulaşmasına hizmet eder, kalemlelerinden bebek kanı damlar onların. Emperyalizm insan hakları oyunu oynar, onlar alkışlar.

Buca zulümde ve direnişte bir 'dönemeç'ti

Koşullar ne olursa olsun, devrimci gibi yaşadılar, devrimci gibi düşündüler. Böyle yaşayıp böyle düşündükleri için ülkemizde devrimci tutsakların mücadele tarihi, siyasal kimliklerine, onurlarına sahip çıkmalarının tarihidir. Kendilerini sıradan bir mahpus gibi görmediler; "yatıp çıkalım" diye gün saymadılar. Tersine Türkiye devriminin kadroları olmanın bilincinde olarak, ürettiler, direndiler, destanlar yazdılar.

Özgür Tutsak geleneği böyle oluştu.

21 Eylül 1995'te Özgür Tutsaklık, Buca'da en önemli sınavlarından birini verdi.

Buca'daki Cepheli tutsaklardan Ali Rıza Kurt, Tefik Durdemir, Bülent Pak ve Celalettin A. Güler, 17 Tem-

muz 1995'te gerçekleştirdikleri özgürlük eylemiyle, Buca'nın duvarlarının dışına çıktılar.

Bu firarlar, oligarşinin teslim alma politikasının iflasını ilan ediyordu. Dönem, dışarıda da baskı ve zulmün arttığı, daha yaygın baskılara hazırlık yapıldığı bir dönemdi. Halka gözdağı yine tutsaklar üzerinden verilecekti. Özgürlük eylemiyle oligarşi iyice pervasızlaşmış, burjuva medyaya yaptırdığı kontra yayınlarla katliama zemin hazırlamaya girişmişti.

Katliam hazırlığı 2 ayı aşkın bir zamana yayıldı; hemen firarın ardından hak gaspları, işkenceler, yasaklar başladı. İdarenin, askerin her fırsatta saldırdığı ve tutsakların her saldırıya direnişle cevap verdiği bir dönemdir bu dönem. Buca tarihinde bu sürecin başlangıcı "15 gün savaşları" olarak anılır.

Bu dönemin sonunda kısmi bir anlaşma sağlanır. Ancak oligarşi katliam planından vazgeçmiş değildir. 12 Eylül'de mahkemeye giden tutsaklara yine azgınca saldırıldı. Bu saldırının ardından 6. ve 7. koğuştaki Cepheli ve TDKP'li tutsaklar koğuş kapılarını kırarak maltayı işgal ettiler. 18 Eylül'de çok kapsamlı bir arama ya-

pıldı. Katliamın son hazırlığıydı bu.

21 Eylül'de yüzlerce kasklı, kalkanlı, bombalı, kalaslı asker-polis, özel tim, faşist gardiyanlarla, Buca'nın 6. koğuşuna saldırıldı.

Tutsaklar, koğuşu barikatlarla, kana bulanır bedenlerle, santim santim savundular. Yüreklere ve bedenlere vardı barikatın içinde. Yusuf Bağ en öndeydi. Çerkezce neşesiyle barikata omuz veriyordu. Uğur Sarıaslan, bir yandan bombaları etkisiz hale getirirken, diğer yandan öfkesini haykırıyordu barikatın öte tarafına. Turan Kılıç, emekçiliğiyle barikata malzeme taşıyordu. Saatler geçmiş kurulan barikat açılmaya başlamıştı. Açılan yerlere bedenlerini koymuştu tutsaklar. Kırk adımlık koğuş adım adım savunuluyordu. Koğuş duvarları kanla kaplanır, malta boydan boya kan akarken, birer birer ölümsüzleşti Yusuf, Uğur, Turan...

Buca bir "dönemeç"ti aynı zamanda. Oligarşinin hapishanelerdeki politikasının

yeni biçimi tüm boyutlarıyla Buca'da ortaya konulmuştur. O günden sonra saldırıların nasıl boyutlanacağını bir mesajıydı.

Bu mesajla tutsaklar yıldırılıp teslim alınmak isteniyordu. Devrimci tutsaklar, aynı gün cevaplarını verdiler. Oligarşi ne kadar kan dökücü olursa olsun, teslim olunmayacaktı. Buca, özgür tutsakların bundan sonra direniş biçimlerinin nasıl şekilleneceğini de ortaya koymuştur.

Nitekim, o günden sonra hapishaneler süreci böyle şekillenmiştir. Ümraniye'de, Ulucanlar'da, 19-22 Aralık'ta oligarşi saldırısının boyutlarını, vahşetini durmaksızın artırmıştır.

Ama başaramamıştır.

Çünkü artan saldırılar, artan bir kararlılıkla karşılanmıştır. Vahşet, kahramanlıklarla cevaplanmıştır. Bugün hala oligarşi tutsakları teslim alamadıysa, hala tutsakları teslim alarak halkı sindirme üzerine yaptığı planlarını hayata geçiremediyse, işte bu direniş çizgisinin ve kahramanlıkların sonucudur. Bu çizginin ve kahramanlıkların temelini sağlam ören Buca direnişi, işte bu nedenle hapishaneler tarihimizin en önemli ve belirleyici direnişlerinden biridir.

1 KATLİAMLAR ÜLKESİ'nde Ümraniye Katliamı Davası

19 Aralık 2000 tarihinde hapishanelere yapılan "Hayata Dönüş" katliamında 28 tutsak diri diri yakılmış, kurşunlanmış gazla boğulmuştu. Operasyonun yapıldığı hapishanelerden biri olan Ümraniye Hapishanesi'nde ise 5 tutsak katledilmiş, 1 jandarma da özel timler tarafından vurulmuştu. Katliamın üzerinden 4 yıl geçtikten sonra 106 jandarma aleyhine dava açıldı.

Davasının ilk duruşması ise 10 Eylül günü Üsküdar 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. 106 sanık ve 405 madur tutsaktan; 1 sanık ve 4 madurun katıldığı davada sanık Bünyamin İnan, bütün katliamda yer alan piyonlar gibi, operasyon sırasında koşuylardan uzak bir yerde olduğunu söyledi. Türkiye burası; işkenceciler sorgu ekibinde

yer almaz, katliamda tetik çekenler uzaktan izler; ve hukuk oyunu böyle sürer.

Duruşmaya hapishaneden katılanlar ise yaşadıkları katliamı o günleri yeniden yaşayarak anlattılar. Katliamı yaşayanlardan Songül Yücel, "Gecenin bir vakti birden bire silah ve bombalarla bizi öldürmeye çalıştıkları gibi bizleri suçlu gösterip bir başka yerde aleyhimize dava açtılar. Bütün sorumluların yargılanmasını istiyorum" dedi.

Tutsak avukatları ise tüm mağdur ve sanıkların yüz yüze ifadelerinin alınmasını, duruşmaların daha büyük bir salonda görülmesini ve delillerin kendilerine verilmesini istediler. Heyet ise yine bütün katliam, işkence davalarında olduğu gibi bu talepleri reddetti ve ilk 50 mağdurun çağırılması için duruşma 27 Ocak 2005 tarihine ertelendi.

2 KATLİAMLAR ÜLKESİ'nde Ulucanlar Katliamı Davası

Ankara Ulucanlar Hapishanesi'nde 26 Eylül 1999 tarihinde gerçekleşen katliamda, katiller hakkında halen hiçbir işlem yapılmazken, oligarşi katlemediklerini yargılamaya devam ediyor.

85 tutsak hakkında DGM'de açılan dava, Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 15 Eylül günü devam etti. Duruşmaya 3 sanık ve avukatları katıldılar.

Sincan F Tipi'nde kalan tutsaklardan Emrullah Şimşek'in avukatı Kazım Bayraktar, Adalet Bakanlığı'nın vasi izni uygulaması nedeniyle müvekkilleriyle görüşemediklerini ifade ederek bu durumun CMUK'a aykırılığını dile getirdi. Yargılanan üç tutsak da, avukatlarıyla görüşemedikleri için ifade vermeye-

ceklerini dile getirdiler. Mahkeme bu durumun Sincan F Tipi Cezaevi Müdür-lüğü'nden Adalet Bakanlığı uygulamasının ne olduğunun, uygulamadan sonra sanıklarla avukatlarının görüşüp görüşmediklerinin sorulmasına karar vererek davayı ileri bir tarihe erteledi.

Ulucanlar katliamı ve akabindeki bu dava, Türkiye'de katliamcılık politikası ile yargı arasındaki doğrudan ilişkinin 19 Aralık öncesindeki en önemli kanıtı olmaya devam ediyor. Milletvekillerinin dahi "bakmayı kaldıramadık" dediği vahşet görüntülerini yaratanlar ise, korumaya devam ettikleri için 19 Aralık'ta yeniden ve daha büyük bir katliamı gerçekleştirdiler.

MİT-Yargıtay ilişkisinde esas sorulması gereken işte bu ve bunun gibi onlarca davadır.

yer almaz, katliamda tetik çekenler uzaktan izler; ve hukuk

Hamide Öztürk Ölümsüzdür

Büyük direnişin şehidi Hamide Öztürk ölümünün 2. yıl dönümünde, 12 Eylül günü saat 12:00'da Antakya'ya bağlı Harbiye Beldesi'nde arkadaşları ve yoldaşları tarafından mezarı başında anıldı. Hamide Öztürk, 3 Haziran 2001'de 5. Ölüm Orucu Ekibi'nde yer almış ve büyük direnişin 97. şehidi olarak 10 Eylül 2002'de ölümsüzleşmişti.

Kızıl bayrak ve fotoğraflarının taşındığı anma, tüm devrim şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ölüm orucu şehidi Gülnihal Yılmaz'ın "Anadolu'nun K ızları" şiiri, Hamide Öztürk'ün öz geçmişi ve ölüm orucuna ilişkin düşüncelerini ifade ettiği mektubu okundu. Mektupta: "Halkımıza, Arap halkına böylesine bir görevle zaferi armağan etmek boynumun borcudur. Büyük bir şereftir benim için" diyordu Hamide. Yapılan konuşmada "layıkıyla taktığı kızıl bandını yere düşürmeden görevini yerine getirdi" sözlerine yer verildi.

"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarının atıldığı anma, türkü ve marşlarla sona erdi. Daha sonra Harbiye'de bulunan devrim şehitleri Ahmet Öztürk, Yazgülü Güder Öztürk ve Yunus Güzel'in mezarları ziyaret edildi. Anma dönüşünde Hamide Öztürk'ün ailesi ziyaret edildi.

Sayı 124

37

19 Eylül
2004

12 Eylül Bugündür

Şehitlere ihanet edenler onların resimlerini taşıyamaz. Eve dönenler, şehitlerimizin anılarını yaşatmaya soyunamaz. Rant peşinde koşanlar, şehitlerimizi malzeme yapamaz!

12 Eylül 2004 günü Ankara'da çeşitli siyasi örgütlerin ve demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla bir "12 Eylül mitingi" yapıldı. 4 bini aşkın kişinin katıldığı "Darbeciler Yargılan-sın" mitinginde, kimi gerçekten demokratik talebe sahip çıkmak için oradaydı, kimi "nostalji" için, kimisi de istismar peşinde.

Bugün artık devrim, sosyalizm mücadelesiyle, şehitlikle hiçbir ilgisi kalmamış bir kesimin mitingte, 12 Eylül öncesi şehitlerin resimlerini taşıması ise, istismarın uç noktası olmuştur.

12 Eylül darbecilerinin yargılanması demokratik ve doğru bir taleptir. Ama reformizm bu talebi, baskılar, zulümler, ölümler, sanki sadece "düne ait" birşeymiş gibi gündeme getirerek, oligarşinin demokratikleşme oyununa ortak olmaktadır.

Bugünden kaçanlar nostalji ve rant peşindeler. İşin aslıyla değil, teferruatıyla uğraşıyorlar. Söze gelince "12 Eylül'ün sürdüğünü" lütfen onlar da kabul ediyor; ama süren 12 Eylülle karşı mücadele etmiyor. Bunun siyasi literatürdeki karşılığı riyakarlıktır.

1990'lı yıllar boyunca ve bugün bir çok alanda 12 Eylül'den çok daha katmerli bas-

kılar yaşadığımız açıktır. Bugün de kanımızın döküldüğü, o resimlere durmaksızın yenilerinin eklendiği de açıktır. ÖDP

çevresi ve 78'lilik etiketiyle düzene dönüşlerini meşrulaştırmaya çalışanlar, demokratik bir talebi ileri sürerken bugün dökülen kanları görmezden gelerek, bugünkü şehitleri yok sayarak riyakarlık yapıyorlar.

Nostaljiyle, devrimci hareketi ve kesintisiz süren mücadeleyi yok saymak istiyorlar.

Rant peşindeler. Şehitlerin onların rant malzemesi olamaz.

Resimleri taşınanlar, işim, eşim, evim diye ölmediler. Acı-lı kuşak edebiyatının malzemesi olmak için ölmediler. Onlar yazdıkları kitapları eşlerine, çocuklarına ithaf etmediler. Onlar Türkiye'yi anlatırken "kı-zım diyor ki" diye başlamıyorlardı sözlerine.

Doğan Tılıç, mitinge ilişkin Birgün'deki 14 Eylül tarihli yazısının başlığında "12 Eylül günü ölümler yürüyordu, baş-ları dik..." diyordu. Peki o miting-i organize edenlerin başları dik mi? Birgüncüler'in başı dik mi?

O ölümlerin karşısına dikilip, "andımıza sadık kaldık, bayra-ğınızı yere düşürmedik yoldaş-lar" diyebiliyorlar mı? Devrim için savaşılmaya devam ediyoruz diyebiliyorlar mı? Biz de gerektiğinde sizler gibi canımızı bu uğurda fedaya hazırız diyebiliyorlar mı?

Hayır, bütün diyebilecekleri

şu: Valla kusura bakmayın, biz o zaman tek yol devrim dedik, öncü savaşını, halk savaşını savunduk. Devrimcilik fedakarlıktır, cürettir, en soylu görevdir dedik, ama... ama şimdi vazgeçtik.

Şimdi, "şimdi devrim zamanı değil, yaşasın AB" diyoruz... Şimdi, "illegalite, silahlı mücadele kahrolsun, yaşasın legal partimiz" diyoruz... Şimdi, artık, risk, fedakarlık bize göre değil, evimiz, işimiz, çocuğumuz var!

Şehitlerin karşısına geçip bunları da dürüstçe, açık yü-reklilikle söyleyemiyorlar. Buna da cesaretleri yok. Dürüst-lük de cesaret ister. Hayat kar-sısında, sınıflar mücadelesi karşısında olduğu gibi, şehitler-in karşısında da korkak, kay-pak ve ikiyüzlüler.

Sahte sosyalistliğinizle ya-şayanları aldattığınız yetmedi, şimdi de şehitleri mi aldatma-ya soyundunuz? Utanın!

Ütanın savrulduğunuz bu ri-yakarlıktan. Utanın içine düş-tüğünüz bu korkaklık çukurundan. Bırakın emperyalizme ve oligarşiye karşı bayrak açabil-meyi, bırakın faşizme karşı di-renişlerde, barikatlarda, dağ-larda elde silah savaşabilmeyi, bırakın halk için, devrim için can verebilmeyi, dürüst olma cüretini bile gösteremeyecek kadar gömülmüşsünüz kor-kaklığın ve riyakarlığın bataklı-ğına.

Yine Doğan Tılıç, şehitlerin gözlerindeki parlıttan sözedip, 12 Eylül'den habersiz gençleri gördükçe, "Ölü gözlerdeki pi-

rıltının karardığı anlar da olmadı değil.” diyor.

Eğer onların gözlerindeki parlının karardığı bir an varsa, hiç kuşkunuz olmasın ki, o da 78’lilik sahtekarlarının, reformist teorisyenlerin gözlerine baktıkları andır.

Eski yoldaşlarının, liderlerinin gözlerindeki korku, coşkusuzluk, heyecansızlık kadar hiç bir şey üzmemiştir onları. Eve dönenlerin gözlerindeki ölümlük, onların ölümünden bin kat daha fazla gerçek ölümdür.

Ölen onlar değildir. Ölen uğruna ölünen o mücadeleyi terkeden kaçkınlardır.

Mitingte şehitlerin resimlerinin taşındığı sahneyi “*kimi Latin Amerika ülkelerini andıran bir görüntüyle önümüzden akıp gidiyorlardı.*” diye tasvir ediyorlar.

Tabii ancak böyle tasvir edebilirler. Çünkü “şehitler” onlar için “dün”dür. Onlar, 80’li, 90’lı yıllar boyunca katledilenlerin içinde yoktular. Çünkü onlar infaz edilenlerin içinde yoktular. Çünkü onlar, **kaybedilenlerin** içinde yoktular. 800 resim taşımışlar o gün. Bu ülkede sadece 1990’ların başında 800’den fazla devrimci **kaybedildi**. Tabii ki onlar için bu sahne “düne ait” bir sahne gibi gözükür. Ölüm, kalımlar geçmişte, 12 Eylül öncesinde kalmıştır onlar için.

Oysa 12 Eylül bugündür.

Ne zulüm geçmişte kaldı, ne zulme karşı direniş. Tarih, eve dönenlerle bitmedi. 12 Eylül’den hesap sormaktan söz edip, 12 Eylül’ün bugünkü uygulamaları karşısında sezgisiz kalanlar, 12 Eylül öncesi şehitlerin resimlerini taşıyıp, bugün toprağa düşenleri görmezden gelenler, açık ki demokratik mücadele değil, başka hesaplar peşindedirler. Şehitlerimizin bu düzeni hesaplara malzeme yapılmasına izin vermiyoruz.

Ankara Temel Haklar: “12 Eylül 24 yıldır sürüyor”

12 Eylül günü, Ankara Yüksel Caddesi’nde toplanan Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği üyeleri, yaptıkları açıklamada “12 Eylül koşullarının bugün de devam ettiğini” belirterek şöyle dediler: “Tüm bunlar temel hak ve özgürlükleri için mücadele eden, devrimcilerin ve vatanseverlerin direnmesine engel olamayacaktır... 12 Eylül bütün uygulamalarıyla son bulmalı, cunta halka hesap vermelidir.”

İzmir Temel Haklar: “12 Eylül’den 19 Aralık’a 1 Nisan’a faşizm sürüyor.”

12 Eylül günü, İzmir Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Kemeraltı Havuzu’nda 12 Eylül cuntasını ve süren 12 Eylül politikalarını protesto eylemi yaptı. Eylem, “Gün Gelecek Devran Dönecek Kenan Evren Halka Hesap Verecek”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” sloganlarıyla bitirildi.

Genç Emekçiler Birliği de, 12 Eylül’de İzmir Eski Sümerbank önünde yaptığı eylemle 12 Eylül yönetimi tarafından İzmir’de idam edilen Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar’ı anarak 12 Eylül faşizmini bir kez daha lanetlediler.

Samsun HÖC: “12 Eylül Hukuksuzluğu sürüyor”

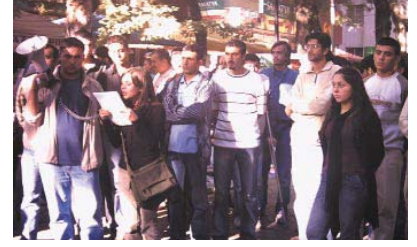
Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından, Samsun Süleymaniye Geçidi’nde 12 Eylül günü 1980 cuntasını protesto etmek için yapılan eylemde, 12 Eylül’ün devam ettiği somut örneklerle anlatılırken, “Adalet İstiyoruz, Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz” yazılı dövizler açıldı.

“24 yıldır bizi teslim alamadıkları gibi şimdi de teslim alamayacaklar.”

12 Eylül’ün yıldönümü vesilesiyle, TAYAD’lı Aileler, Gençlik Dernekleri Federasyonu, İdil Kültür Merkezi, Grup Yorum, Özgürlük Türküsü, Kültür Sanat Yaşamında Tavrı Dergisi ve Fosem tarafından yapılan açıklamalarda, 12 Eylül’ün bütün hukuksuzluğuyla sürdüğü, AB nutuklarını atanların 12 Eylül’ün sürdürücüsü olduğu vurgulanarak, 12 Eylül’e karşı mücadelenin 24 yıldır kesintisiz sürdüğü ve süreceği, 12 Eylül politikalarının halkı teslim alamayacağı belirtildi.

Şili’de 11 Eylül cuntası Protestosu

11 Eylül 1973’te Pinochet tarafından gerçekleştirilen faşist cuntanın yıldönümünde Şili’de de gösteriler vardı. Polisin saldırısı üzerine binlerce kişiyle polis arasında çatışma çıktı, göstericiler polis barikatlarını yıkarak, polise karşı molotof kullandılar. 50 kişi gözaltına alındı.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin "**Devrimci Bir Merkeze İhtiyacımız Var**" başlıklı çağrısı, hiç bir subjektif kaygı ve hesaba kapılmaksızın ele alınması gereken bir çağrı olarak tüm devrimcilerin önündedir. Devrimci bir birlik, Türkiye solunun bugünkü en somut ihtiyaçlarından biridir. **Devrimci solun iddia ve iradesini büyütebilmek**, böyle bir birliği gerekli kılıyor.

Yakın tarihimize bakan herkes görür ki, Türkiye solunda 1990-2000 yılları boyunca oluşturulan birliklerin büyük bölümünde reformizmin damgası vardır. Devrimci hareketlerin bir çoğu, birlikler, ittifaklar sözkonusu olduğunda ya EMEP-HADEP-SDP blokuyla, ya da ÖDP-KESK-DİSK-TMMOB-TTB blokuyla birlikte olmaya öncelik vermişlerdir. Bu kesimlerle şu veya bu noktada birlikler yapılabilir elbette; ancak burada çarpıcı olan, bu kesimlerin dışında devrimcilerin bir birlik oluşturamamış olmalarıdır.

Çeşitli öneriler ve girişimler olmuşsa da, bunlar da sonuçsuz kalmıştır. Dile kolay, burada 15 yıldan söz ediyoruz. 15 yıl boyunca az çok uzun vadeli olabilen, az çok istikrarlı bir devrimci birlik oluşturulamamış olması, devrimci yapılar arasında ciddi bir güç ve eylem birliğine bile pek rastlanmaması, tek başına sorunun önemini göstermeye yeter.

Reformizmi güçlendiren birlik pratiği

Oligarşinin devrimcilere karşı fiziki ve ideolojik tasfiye politikalarını tüm şiddetiyle uyguladığı, reformizmin şu veya bu cepheden tasfiyeciliğe ortak olduğu uzun bir dönemde, devrimcilerin birlik olamaması, iddiasızlaşmanın bir göstergesidir.

Devrimci birlik girişimlerinin, önerilerinin ve kurulabilen bazı kısmi ittifakların, küçük hesaplarla, grupçulukla işlemez hale getirilmesi, buna karşın her fırsatta reformizme yedeklenilmesi, sonuçtan da görüldüğü gibi, devrimi değil, reformizmi güçlendirmiştir.

Rekabetçilik devrimci bir birliğin önündeki en ciddi sorunlardan biridir. Bazı devrimci yapıların, işçi memur sendikalarında, devrimcilerin etkisizleştirilmesi, tasfiye edilmesi pahasına reformistlerle ittifak yapması, rekabetçiliğin hangi boyutlara ulaşmış olduğunu göstermesi açısından hatırlanmalıdır.

Bütün bu grupçulukların ne o gruplara, ne de devrime bir şey kazandırmadığı, sonuçlarıyla ortadadır. Rekabetçilik, reformizme güç vermiştir.

İcazetçi eğilimler, yine reformizme güç vermiştir. Meşruluk-yasallık anlayışındaki her sapma, reformizme güç vermiştir.

Reformizme yönelik bu ilkesiz, pragmatist yakınlığın yolaçtığı olumsuz sonuçlar sadece pratikle sınırlı kalmayıp ideolojik alana da taşmıştır. Reformizmin sloganlarının, kavramlarının, eylem biçimlerinin sol içinde nasıl yaygınlaştığının, Marksist-Leninistler üzerindeki ideolojik etkisinin ortaya çıkan bir çok örnekleri bilinmektedir. Bu durumu kimse görmezden gelemez. Reformizme güç verenler, reformizmden umdukları, hesapladıkları gücü alamamış, ama onun ideolojik, kültürel çarpıklıklarını almışlardır.

Devrimci bir birlik, işte bu noktada aynı zamanda güçlü bir ideolojik barikat olacaktır.

1 Mayıslar yine gelecek!

Reformizmin, mevcut birlikler karşısında bozgunculuk yapma pervasızlığı, kendini dayatma cüreti, devrimcilerin tavırlarından güç bulmaktadır.

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nda yaşananlar, 1 Mayıs 2004, NATO Zirvesi'ne karşı mücadele hatırlansın. Attığımız her adımda reformizmin dayatmalarıyla karşılaştık. Dayatmalar, bozgunculuk bazen doğrudan reformist legal partilerden geldi, bazen ise, onların yönlendirdiği KESK-DİSK-TMMOB-TTB blokundan. Irak işgaline karşı mücadelede, 1 Mayıs'ta, NATO'ya karşı mücadelede, asıl güç, devrimciler olmasına karşın, "tepede", halkın önünde, kürsülerde, neden hep reformizm olmuştur? Asıl güç devrimciler olmasına karşın, reformizm canı istediğinde birlik yapmış, kavganın sertleştiği her noktada kendi kabuğuna çekilmiş, ama yapılan tüm mücadeleyi sahiplenmekte de bir sakınca görmemiştir. **1 Mayıslar yine gelecek!** Ne olacak o zaman? Yine aynı şeyleri mi yaşayacağız? Devrimciler güçlerini birleştirmiş olarak bu süreçte müdahil olmadıklarında, aynı dayatmalarla, manevralarla karşılaşacağımız bellidir.

Reformizm, tüm solu, seçim ittifaklarına, düzenin yasallığı dışına çıkmayan bir mücadele pratiğine hapsetmeye çalışıyor. Bunun için elindeki tüm kurumları kullanıyor. Bu noktada devrimcilerin kararlı olmaması, reformizmin manevra imkanlarını güçlendiriyor.

Bu kısır döngüyü mutlaka aşmalıyız. Bu tabloyu görmemek art niyetlilik. Devrimci bir bir-

lik, Türkiye solunun tümüne nesnel olarak bakan herkesin göreceği bir ihtiyaçtır. Kürt milliyetçiliği ve reformizm iddiamızı, temel değerlerimizi yoketmek istiyor. İşte bütün bunlardan dolayı bir devrimci merkeze ihtiyacımız var.

Ortak devrimci iradeyi oluşturmaliyiz!

Yaşadığımız çeşitli ittifak pratiklerinde tartışılan sorunları hatırlayalım. Kimin pankartı daha önde görünecek, kimin ismi önde olacak, kimin “adamı” konuşacak, bunlarla uğraşılıyor. Veya birliği hep “ikincil” görüp, “**başka işler**” olmadığı birliğin işlerine-eylemlerine katılmıyor. Küçük hesaplar yapılıyor. Bütün ruh hali, sunni olarak “öncü olmak”ta düğümleniyor. İkinci adım düşünülüyor, stratejik düşünülüyor... Böyle olunca da devrimci bir birlik, 15 yıldır kurulamıyor, kurulanlar yaşamıyor. Bunlar bizim gerçeklerimiz. Kimse bunlara “**yok öyle şeyler**” diyemez. Ama biz, bütün bunlara rağmen öneriyoruz devrimci bir merkez oluşturmayı. Israrlı olunan, en ufak olumsuzlukta “ayrılıyor, birlik dağılsın” denilmeyen **devrimci bir merkez**, tüm devrimciler için birlik anlayışı ve kültürü konusunda da eğitici olacaktır.

Uzun yılların birlik pratiğinde reformizmin ve Kürt milliyetçiliğinin olmadığı bir birlik yok gibidir; reformizmin meşruluğuna, Kürt milliyetçiliğinin gücüne yaslanma hesapları içinde başka bir alternatif düşünülemez olmuştur.

Kürt milliyetçiliğinin de, reformizmin de durumu ortadadır. Amerikan müdahalesini onaylayan ve bu nedenle işgale karşı tavır almayan, NATO’ya karşı mücadeleye uzak duran bir **Kürt milliyetçiliği** ve demokratikleşmeyi Avrupa Birliğine bağlayan, emperyalizm, bağımsızlık konusunda sol bakış açısını kaybetmiş bir **reformizm**; ve bunlarla aynı çizgide, bunların yönlendirdiği KESK-TMMOB... bloku. Devrimcilerin birlik pratiği bunlara mahkum olamaz. Çeşitli demokratik talep ve eylemlerde elbette yine bu kesimlerle de birlikte olunabilir; ama bu **anti-emperyalist**, **anti-faşist** çizgisinde bulanıklık olmayan, **sosyalizmi** savunmakta tereddütü olmayan bir birliğin yerine geçemez.

Devrimciler yıllardır böyle bir irade ve inisiyatif gösterememişlerdir. Küçük hesaplar, güçsüzlük, kendine güvensizlik, rekabetçilik vb. bunun önüne geçmiştir. Reformizm bir açıdan şu anda daha kendine güvenli ve daha iddialıdır. Devrimcilere hükmetmeye çalışıyor. Devrimci gruplar bu oyunu bozmak, kendi iradelerini ortaya çıkarmak, devrimci örgütlülüklere, devrimci ideolojiye yönelik saldırılar karşısında daha güçlü, birleşik bir direnişi gerçekleştirmek durumundadır.

KAMUOYUNA DUYURUYORUZ

ACİL MÜDAHALE HATTINI KURUYORUZ!

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'nun bir süre önce başlattığı Acil Müdahale Hattı çalışmaları belli bir noktaya geldi. Konuya ilişkin Koordinasyon açıklamasını yayınlıyoruz.

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'nu oluşturan bileşenler olarak, demokratik kitle örgütlerine ve devrimci demokrat insanlara yönelik baskılara karşı, **Acil Müdahale Hattı**'nı kuruyoruz.

Hemen her dönem demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler, basın büroları egemenlerin keyfi tutumuyla basılıyor, talan ediliyor; çalışanları gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Devrimciler, hak ve özgürlükler mücadelesi verenler, sokak ortasında, herkesin gözü önünde kaçırılarak gözaltına alınıyor; işkence görüyor.

NATO Zirvesi öncesinde yaşananlar buna küçük bir örnektir. Birçok yasal kurum, Zirve'ye yönelik protesto eylemleri içinde yeralan insanların evleri basılmış, Zirve'nin 'güven' içinde sağlanması için halk üzerinde terör estirilmiştir.

Acil Müdahale Hattı, tüm bu baskılar karşısında **birlikte hareket etmek, birimizin sorunu hepimizin sorunu haline getirmek ve dayanışmayı güçlendirmek için** kuruluyor.

Acil Müdahale Hattı, nerede olursa olsun, yaşanan bir hak gaspına karşı birlikte hareket edeceğimiz ve sorunlara müdahale edeceğimiz, 24 saat boyunca hizmet verecek bir organizasyon olacaktır.

Keyfice basılan kurumlar, gözaltına alınan devrimci demokratların yakınları, bu olaylara tanık olanlar, Acil Müdahale Hattı'nı arayın, bilgi verin!

Düzene muhalif tüm kurumlar bu yapıyı genişletme ve büyütme çalışmalarımıza güç katın! **Dayanışmayı ve birlikteliğimizi büyütelim.** Ortak sorunlarımıza karşı birlikte müdahale edelim.

Acil Müdahale Hattı

Tel: 0 212 244 57 47

Cep: 0 536 319 82 22

IRAK'TA İŞGALE HAYIR KOORDİNASYONU

2. intifada 5. Yılında İntifada Kazanacak!

Filistin'in tüm tarihi emperyalizme ve siyonizme karşı bir direniş tarihidir. Başvurulan direniş biçimleri, saldırının boyutları, direnişi kendi içinde özgünlüklere sahip dönemlere ayırmıştır. Filistinliler'in El-Aksa İntifadası adını da verdikleri 2. İntifada böylesi dönemlerden biridir.

2. intifada, 28 Eylül 2000'de, bugünkü İsrail Başbakanı, o zamanki muhalefet partisi lideri Ariel Şaron'un Mescid'i Aksa'yı "ziyaret" etmesi üzerine başladı.

Kasap Şaron'un Mescid'i Aksa'ya attığı adımlar, Filistinliler'in ulusal onurlarını çiğnemek, inançlarının üzerinde tepinmek için atılmıştı. Ziyaretin önce-sindeki dönemde Mısır'ı, Ürdün'ü etkisizleştiren, emperyalizmin tam desteğini arkasına alan siyonizm, bunlardan aldığı güçle, Filistin halkına moral bir darbe vurmak istedi.

Ama Filistin halkı ulusal değerlerinin çiğnenmesine, tarihin en büyük direnişlerinden biriyle cevap verdi. Daha Şaron oraya adımını attığı anda başladı intifada. Ve bir daha da durmadı.

2004 Şubat'ında ikinci intifadaya ilişkin bir rapor yayınlandı. Rapor, Filistin halkının dört yıldır intifadayı ne

"Amerikalı liderlerin ve onların entellektüellerinin anlamakta zorlandıkları, tarihin kara tahta gibi bir anda silinemeyeceğidir..."

Onlar hâlâ, kavanozdaki fıstıkları sallayarak yerlerini değiştirir gibi Ortadoğu'nun haritasını değiştirebileceklerini zannediyorlar!

Tarihi, insanlar yazar. Bir ülkenin, bir bölgenin tarihi yeniden yazılmaz ve yaşanmış olan da olmamış farzedilmez..."

(Edward Said, Filistinli yazar)

kadar büyük bedeller ödeyerek sürdürdüğünü gözler önüne seriyor. (Burada okuyacağınız rakamlara Şubat'tan Eylül'e kadar geçen 8 ayın bilançosunu da ekleyin.)

28 Eylül 2000'den Şubat 2004'e kadarki intifada süresince, **2 bin 809** Filistinli katledildi, **41 bin kişi** yaralandı, **15 bin Filistinli** tutuklandı, **98 bin 550 kişi** evsiz kaldı. Katledilenlerin 352'si **çocukt**u. Osetya'daki çocuk ölümleri üzerine koparılan fırtınayı hatırlayın; neden aynı fırtına Filistin'in çocukları için koparılmıyor diye sorun.

İntifada süresince, biri İtalyan biri İngiliz olmak üzere 12 gazeteci görevi başında **İsrail askerleri tarafından** katledildi. 295 gazeteci ise yaralandı. Söz konusu olan Siyonizmin katliamları olunca, "basın özgürlüğünü" savunmak bile akıllarına gelmiyor emperyalistlerin ve "uluslararası kuruluşlar"ın.

Çünkü Siyonizm, Ortadoğu halklarının bağrına saplanmış emperyalistlere ait bir hançerdir. Emperyalizm, o hançerle Ortadoğu halklarının beynini, yüreğini delik deşik edip, Ortadoğu'yu öylece teslim almak istiyor. Ortadoğu'daki hançer USA damgalı görünse de, hançeri tutan bir el de Avrupa emperyalizminindir.

Filistin halkı, Arap yönetimlerinin ihanetine, dünya halklarının enternasyonal dayanışmasının yetersizliğine, Avrupa'nın ikiyüzlü sahtekarlıklarına, Amerikan emperyalizminin siyonizme verdiği büyük desteğe rağmen direniyor.

İsrail'in tartışılmaz askeri üstünlüğü, Filistin halkının tartışılmaz direnişi karşısında çaresiz kalıyor. İntifada, Filistin halkının yenilmez iradesidir. Direnen bir halkı yenebilecek, teslim alabilecek hiçbir güç olmadığını, dünya tarihine hergün tekrar tekrar yazıyor Filistinliler. Hiçbir şey, böylesine direnen bir halkın zaferine engel olamaz.

SPD iktidarı "teröre karşı mücadelede daha etkili hale getirmek" gerekçesiyle "polisi özel yetkilerle" donatmaya yönelik bir yasa tasarısı hazırlıyor. "Polis devleti" olarak bilinen Almanya, bu "terörle mücadele" demagojisi altında bu özelliğini pekiştiriyor. Hazırlanan tasarıya göre, ortada bir "suç unsuru" olmadan da polis, "şüpheli" kişiler hakkında soruşturma açabilecek, bilgi toplama (dinleme, izleme, takip) hakkına sahip olacak.

Afganistan'da Ganimet Savaşı

Afganistan'da emperyalizmin şemsiyesi altında iktidar olan savaş ağalarının iktidar kavgaları, işgal başladıktan bu yana sürüyor. İşbirlikçilerin iktidar kavgası, geçen hafta Afganistan'da yeni katliamlara yolaçtı.

Karzai yönetiminin Herat Valisi İsmail Han'ı görevden alması üzerine İsmail Han yanlıları, 11-12 Eylül günlerinde kentteki BM binalarına saldırarak "Kahrolsun ABD" sloganlarıyla gösteri yaptılar. Kukla hükümetin güvenlik güçlerinin göstericilere açtığı ateş sonucu 9 Afganlı öldürüldü.

Almanya Polis Devleti

SPD iktidarı "teröre karşı mücadelede daha etkili hale getirmek" gerekçesiyle "polisi özel yetkilerle" donatmaya yönelik bir yasa tasarısı hazırlıyor. "Polis devleti" olarak bilinen Almanya, bu "terörle mücadele" demagojisi altında bu özelliğini pekiştiriyor. Hazırlanan tasarıya göre, ortada bir "suç unsuru" olmadan da polis, "şüpheli" kişiler hakkında soruşturma açabilecek, bilgi toplama (dinleme, izleme, takip) hakkına sahip olacak.

6 sene tecritte yaşayan Basciu: “Sürekli Kabus Görüyorum”

Sardunyalı Antonio Basciu, 47 yaşında bir tutuk. İtalya'nın Roma Rebibbia Hapishanesi'nde adli davadan tutuklu olan Basciu Türkiye'de tecrite karşı direnişi öğrendiğinde, ilk tepkisi “onları anlıyor ve destekliyorum” oldu. Çünkü o da yıllarca Avrupa hapishanelerinin o meşhur demokrasisini hücrelerde yaşamış, tecritin etkisini hala üzerinde hissediyordu. Ve aynı hapishanede birlikte kaldığı Türkiye'li bir devrimci tutsağa o günleri anlattı. Anlatımlarının bir bölümünü Avrupa'da tecrit ve tecritin etkileri konusunda örnek olarak okurlarımıza sunuyoruz.

*

Belçika 'Cachot' Hücreleri

Ben antifaşist birisiyim. Fakat tutuklanmamamın hepsi adli sebeplerdendir. İlk hapishane ile tanışmam 18 yaşındayken oldu. Çeşitli hapishanelerde aralıklı olarak toplam 13 yıl yattım.

En iğrencini Belçika hücrelerinde yaşadım. Çalışmak için geldiğim Hollanda'da tutuklandım. 23 yaşındaydım. Belçika'ya iade edildim. Daha Belçika sınırlarından içeri girer girmez herkesin bana karşı olan tavrı değişti. Tüm Belçika basını beni kamuoyuna “en tehlikeli adam” olarak tanıttı. Belçika'da ilk tutuklanmamda 2 sene kaldım, bu iki sene süresince her iki haftada bir hapishane değiştirdim, birileriyle irtibat kurmamı, arkadaşlık kurmamı istemiyorlardı.

Yanlış hatırlamıyorsam 1981-82 yıllarıydı. Yaşadığım tecritten dolayı tarihleri unutuyorum. Belçika genelinde 9 tane “çok tehlikeli” şahıs varmış, birisi benmişim. Ayrıca yine o dönem çok tehlikeli olduğunu söyledikleri CCC örgütünden Pierre Carette vardı. Yanlış hatırlamıyorsam Leuven Central Hapishanesi'ndeydi. Ben de orda tek kişilik hücrede kalıyordum. Havalandırmaya tek olarak çıkıyordum. Kimseyle muhatap olmamı istemiyorlardı. Belçika'da 'cachot' denen hücreler var. Buralarda disiplin cezası vs. alanlar kalır. Ve en fazla 5 gün kalmaları gerekir. Yasa böyle. 2 sene boyunca ben 'cachot' denen hücrede kaldım. Hücrede hiçbir şey yok, yerde üzerinde yatmak için bir sünger var. Oda loş ışıklı, karanlık, tuvalet yok, iki tane kova vardı ihtiyaçlarımı karşılamak için. Her gün arama yapıyorlardı. Çınlıçplak soyuyorlardı. Günde bir saat havalandırma vardı. Defalarca Adalet Bakanlığı'na, yetkililere mektup yazdım. Neden hücredeyim, neden beni tecritte tutuyorsunuz dedim. “Tecritte değilsin” dediler. “Diğer hapishanelerde yer olmadığı için böyle” dediler.

Doktora kadar tüm hapishane görevlileri Niz'dir... Yaklaşık 2-3 sene tecritte tuttuktan sonra beni serbest bıraktı Belçika. Fakat 'çok tehlikelidir' damgası yedim. Almanya'ya geçtim,

başka bir nedenden tutukladım. Almanya beni Belçika'ya iade etti. Gent'e yüksek güvenlikli hapishaneye getirdiler. Karşı çıktım. Şundan emin olabilirsiniz; bu hapishanedeki tüm görevliler direktöründen doktoruna kadar hepsi kesinlikle tescilli Nazi'dir. Garip uygulamaları vardı. En saçması yatağımın neden düzeltilmediği. Mektuplarım sürekli açık geliyordu. Yanlış hatırlamıyorsam 1985'ti. 2 sene kaldım. Gardiyanlar provakatörlük yapıyorlardı. Durup dururken kapıya vuruyorlar, gözetleme deliğinden bana bakıp kendi aralarında kahkaha atarak gülüyorlardı. Dil sorunum da vardı, derdimi anlatamıyordum. 2 sene sonra Hasselt Hapishanesi'ne getirdiler. Burası biraz rahattı. Daha sonra ne olduysa tekrar Leuven'e götürdüler. Aman Allahım tarihini hatırlamıyorum, hatırlamak da istemiyorum. Tam bir cehennemdi.

24 saat izleniyordum. Her 15 dakikada bir gardiyan gürültülü bir şekilde açıp beni kontrol ediyordu. Protesto ettim fakat yanıt gelmedi. Hücredeki ışığı gardiyanlar açıp kapatıyordu, zaten hücre loştı. Akşam saat 19'dan 21'e kadar ışık açıktı. 21'den sonra karanlık. Günde bir saat havalandırma, arkadaşlık yok, konuşmak

Tecrit derin izler bıraktı. Kendimi tanıyamaz oldum, hiçbir şeyi tanıyamaz oldum. Sürekli kabuslar görüyorum. İnsanlar benim için gazetelerde gördüğüm resimler gibi geliyorlardı. Sorumsuz oldum, kendime karşı çevremdekilere karşı. Özgür kaldığım dönemlerde beni tekrar tutuklamalarını o kadar istedim ki. Kendimi savunmasız bir çocuk gibi hissettim. Evde otururken örneğin durup dururken kendimi dolaba kilitlemeyi ordan hiç çıkmamayı düşünüyordum.

Sayı 124

43

19 Eylül
2004

yok. Yanlış hatırlamıyorsam 1989 yılıydı.

Belçika'dan hapisten çıktıktan sonra 2001 yılında tekrar tutuklandım. Önce Tongeren hapishanesine getirdiler. Olmadı tekrar kaçma tehlikesi var deyip Leuven Hapishanesi'ne sevk ettiler. Çok kötüydü. Tek kişilik hücreye atıldılar, küçücük penceresi vardı, karanlıktı, her gün çırılçıplak arama yapıyorlardı. Havalandırmaya tek kişilik çıkıyordum. Çıkarken tüm tutsakların kapıları kapatılıyordu.

Gardiyanlar tam bir saldırgandı. Sadece papazı görebiliyordum. Bu uygulamaları protesto etmek için bir sene havalandırmaya çıkmadım.

Tecritte kendimi tanıyamaz oldum... 13 senenin 6 senesi tecritte geçti. Tecrit üzerimde derin izler bıraktı. Kendimi tanıyamaz oldum, hiçbir şeyi tanıyamaz oldum. Sürekli kabuslar görüyorum. İnsanlar benim için gazetelerde gördüğüm resimler gibi geliyorlardı. Sorumsuz oldum, kendime karşı çevremdekilere karşı. Özgür kaldığım dönemlerde beni tekrar tutuklamalarını o kadar istedim ki. Kendimi savunmasız bir çocuk gibi hissettim. Evde otururken örneğin durup dururken kendimi dolaba kilitlemeyi ordan hiç çıkmamayı düşünüyordum.

Kendimi başka gezegenden gelmiş biri olarak görüyordum. Herkes bana tuhaf geliyordu. Kimseyle diyalog kuramıyorum, anlatacak hiçbirşey bulamıyorum. Kendimi kapalı ortamlarda daha güvenli hissediyorum. Sınır sistemlerim bozuldu, asabi oldum, normal konuştuğumu düşündüğüm halde bile herkese bağırma bağırma konuştuğumu hissediyordum. Örneğin burada Rebibbia Hapishanesi'nde havalandırmada sürekli yalnız gezerim. Kendimi bazen kral gibi hissederim, kendime ayrı bir dünya kurarım. Hapishane ortamı, tecrit ortamı beni un gibi öğütmek istedi. Ezmiş olabilirler. Ama onurumu korumak için herşeyi yaparım.

Türkiye'deki onurlu mücadeleyi destekliyorum... Arkadaşlarınızın onurlu mücadelesini, onurlarını mücadelesini korumak için sürdürdükleri mücadeleyi destekliyorum. Ben adli bir tutukluyum, Türkiye'de tecrite karşı mücadele eden güzel insanlar desteğimi kabul ederlerse, iletebilirsen sevinirim.

Türkiye'deki tutsaklarla yazışmak isterim. Hapishaneler ile ilgili bilgileri okumak isterim. Bildiğin gibi İngilizce bilmiyorum. Fransızca veya İtalyanca okuyabilirim. Direnişin gelişimini, gelişmeleri bilmek isterim.

Yurtdışından...

◆ Humanité Şenliğinde Cephe Standı

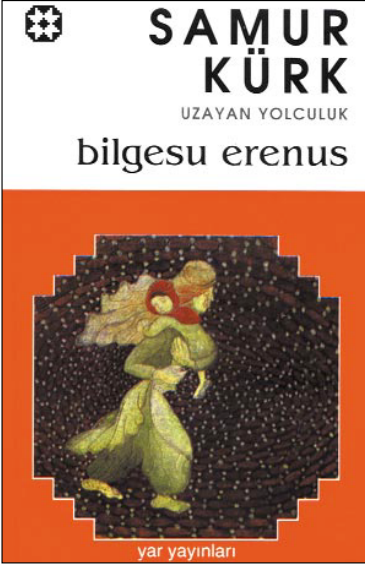
18 Nisan 1904'ten bu yana yayımlanan ve kuruluş amacını ilk sayısında "Humanité insanlık demektir. İnsanlık bugün var olma mücadelesi veriyor ve her gün yeniden başlıyor. İnsanlığın kurtuluşu ise ancak her ulusun içindeki sınıfların uzlaşmaz çelişkisi olan proletarya ile kapitalist oligarşi arasındaki kaçınılmaz mücadelenin çözülmesiyle gelişecektir. Sadece sosyalizm, tüm sınıfları ortadan kaldırarak bu antagonizmayı çözebilir ve ancak o zaman her özgür ulus, insanlığın bir parçası haline gelebilir." sözleriyle özetleyen Fransız Komünist Partisi yayın organı Humanité'nin her yıl Paris'te düzenlediği şenliğe bu yıl da yüzbinler katıldı. 10-12 Eylül tarihlerindeki şenlik boyunca panel, sergi, forum, kitap standları gibi politik etkinliklerin yanısıra kültürel programlar yer aldı. Uluslararası bölümde birçok ülkeden devrimci, sosyalist partiler stand açtılar. Bu yıl DHKC Enternasyonal da kendi standları ile yer aldı. Dergi, broşür, bildiri, afiş, pankart ve panolar ile Türkiye'deki ölüm orucu direnişi gündeme taşındı. İmza kampanyasına devam edildi.

◆ Anadolu Federasyonu Tanıtım Panelleri Sürüyor

Anadolu Federasyonu'nun (info@anadolufederasyonu.de) Almanya genelinde tanıtım panelleri dizisi geçen hafta Berlin ve Hamburg'da başladı. Bu hafta da 11 Eylül günü Köln Anadolu Halk Kültürü'nde tanıtım paneli gerçekleştirildi.

Anadolu Federasyonu yönetim kurulu üyesi Cengiz Oban, demokratik mücadele üzerine konuşurken, yönetim kurulu üyesi Tuncay Çepni, Almanya'da 2010 ajandası içerisinde bulunan yeni göçmenler yasası ile ilgili bilgilendirmelerde bulundu. Son olarak söz alan Federasyon başkanı Nurhan Erdem, şu an Almanya'nın gündeminde olan ve her Pazartesi protesto edilen Hartz IV Yasası hakkında açıklamalar yaparak, Federasyon olarak bu eylemliliklerin içerisinde olmaya devam edeceklerini söyledi ve katılım çağrısı yaptı. Bu arada bu hafta düzenlenen gösterilere, Köln, Dortmund, Duisburg, Hamburg, Berlin ve birçok şehirde Anadolu Federasyonu da katıldı.

Erdem, Federasyonun amaçları ve bugüne kadar yaptığı etkinlikler ve önümüzdeki süreçte yapılacak programlar hakkında da bilgi verdi ve örgütlenme çağrısı yaptı. Paneller serisi, 12 Eylül günü Duisburg Eğitim Kültür Merkezi'nde devam ederken, bu hafta içinde de Stuttgart ve Nürnberg'de düzenlenecek.

Samur Kürk'ü Kim Giyecek?

"Kabahat samur kürk olmuş, kimse giymemiş..." Bilgesu Erenus, Yar Yayınları'ndan yayınlanan Samur Kürk adlı oyun-romanında bu deyişten yola çıkıyor.

Bu deyişten yola çıkıp, ölüm orucu sürecinde şu veya bu biçimde yeralan çeşitli kesimlerin hem

eleştirisini, hem özeleştirisini yapıyor.

Oyunun merkezinde, oğlunun F tipinde bedenini tutuşturarak şehit düşmesinden sonra, kendini "benim F tipim" dediği gecekonduasına hapseden ve "herkese kızan" bir tutuklu ailesi var.

Bu kısa girişten de anlaşılacağı gibi, Samur Kürk, ölüm orucu sürecinin bir kesitini anlatıyor. Dergimizde de daha önce, ölüm orucu sürecine, özellikle de Küçükarmutlu'daki direnişe ilişkin gözlemlerinden oluşan yazılarına yer verdiğimiz Bilgesu Erenus, direniş sürecini ele alan bir oyun-romanla karşımızda bu kez. (Samur Kürk oyun-romanının devamında kısa bir tiyatro oyunu daha yeralıyor. Uzayan Yolculuk adlı bu bölüm ABD'nin eski devlet başkanlarından Ronald Reagan'ın "unutkanlık" hastalığına yakalanmasından hareketle kurgulanmış bir oyun.)

*

Erenus, sürecin dışında veya uzaktan izleyicisi değil. Özellikle Küçükarmutlu sürecinde uzun günler geceler boyu, direnişçilerle birlikte oldu. Direnişçilerin, refakatçilerin, ailelerin duygularını, düşüncelerini paylaştı. Bu anlamda Samur Kürk oyun-romanı, tüm kahramanları gerçek olan bir kurgu.

Oyundaki tartışmalar, yer yer yüzeysel de kalsa, soyut veya uydurulmuş değil; Anlatılanlar, şu veya bu şekilde yaşanmışlıkların ürünü. Ve Erenus dikkatli bir gözlemci olarak bunları kaydedip, kitabına taşımış.

Samur Kürk, aynı zamanda "Belgesel" bir oyun. Oyunda yeralan tüm kişiler, adlarıyla sanlarıyla direniş sürecinin içinde olanlar. Bu da ülkemizdeki oyun-roman yazımı açısından çok sık rastlanan bir özellik değil. Oyun-romanda bir tutuklu ailesi, Nail Çavuş'un annesi var, Zehra-Canan Kulaksız'ın babası Ahmet Kulaksız, direnişçi müzisyen İhsan, kadın direnişçilerden Gülizar, direniş gazetisi Ferhat, "örgütçü" Jale, refakatçi

Hakkı, Armutlu'dan Yayla... var. Ama tek bir kişi de değil onlar; bir direnişçi tüm direnişçiler adına, Armutlu'dan biri tüm Armutlu adına konuşur yeri geldiğinde. Süreci tartışılır. Halkın, direnişçilerin, ailelerin duygu ve düşüncelerini, ruh halini masaya yatırılır. *"Kabahat kimin?"* sorusuna cevap aranır oyun boyunca.

Direnişçi, refakatçi, şehit babası, örgütçü, tek tek tutuklu ailesinin karşısına geçip *"kabahat benim"* der, başlarlar "kabahatlarını" anlatmaya...

*

Belki okurlarımız merak edecektir. Oyunda, sonuçta Samur Kürk kimde kalıyor diye? Kitaptan farklı farklı sonuçlar çıkarırlar da olabilir; ama bizim kanımız o ki, herkesi Samur Kürk'ü giymeye, sorumluluk almaya çağırıyor Bilgesu.

Doğrusu da budur. Hiçbir şey yapmayan, mücadelede hata da yapmaz. Ama onun hayatının kendisi bir hatadır zaten.

Erenus, direniş sürecine ilişkin Samur Kürk'ü herkese giydiririp, daha çok bir iç eleştiri-özeleştirici yaparken, oyunun sonunda, tutuklu ailesinin ağzından **sınıfsal** olarak Samur Kürk'ün burjuvazinin sırtında olduğunu söyler:

Tutuklu ailesi, disko müziklerinin geldiği, havai fişeklerin patladığı yere doğru döner ve şöyle der: *"Samur Kürkleri sırtlarında parlanasınlar! Hüseyin'in Kerbelâ'da dediğidir bu, size biat etmeyeceğiz."*

*

Oyunun sonunda, tutuklu ailesi, kendisini hapsettiği ve "benim F tipim" dediği gecekonduasını yıkıp, **"eylem önlüğünü"** giyerek derneğe doğru yola koyulur. Buradan çıkan sonuç kısaca ve özdür: "Herşeye rağmen mücadele, herşeye rağmen örgütlülük".

Bilgesu Erenus'un yaklaşımını ayırdedici yapan yanlardan biri işte bu noktada somutlanıyor.

Herşeye rağmen mücadele, herşeye rağmen örgütlülük tavrı, ülkemiz aydınlarının önemli bir kesimi tarafından benimsenmeyen bir tutumdur. Eleştirelilik, sorgulayıcılık adına örgütsüzlük ve mücadeleden kaçış meşrulaştırılmaktadır çoğu kez. (Tabii belirtmek gerekir ki, bu sadece aydınlarla da sınırlı kalmayıp, solun bazı kesimlerini de içine alan bir yaklaşımdır.)

Bu direniş sürecinde, veya genel olarak mücadele sürecinde bir çok şey eleştirilebilir, tartışılabilir, eksiklikler olabilir, ama sonuçta bunlar hiç kimse için direnişin dışında kalma gerekçesi değildir. Samur Kürk'te tutuklu ailesinin eylem önlüğünü giyininip harekete geçişinde bunu görüyoruz.

*

Hatırlanacaktır, dördüncü yılını tamamlamakta olan direniş süreci boyunca, aydınlarla, sanatçılara pek çok kez, Anadolu'nun yarattığı bu kahramanlıkları sanat ürünlerine dönüştürme çağrısı yapılmıştır. Gerçekte bu "çağrısı" yapılacak bir şey değildir; sanatçının, aydının görevi aynı zamanda sanat eserleriyle, yazılarıyla "çağına tanıklık etmek" değil midir!.. Ama işte ülkemizde bu çağrılara da gerek duyulmuştur; çünkü hiç de dar sayılmayacak bir sanatçı kesimine karşın, ülkemiz sınıflar mücadelesinin sanatı yapılmamaktadır. Direnişlerin romanları, türküler, resimleri çoğunlukla yoktur ne yazık ki... Veya çok azdır. Kaçış, aydınlar, sanatçılar dünyasında kendini böyle göstermektedir. Artık "sanatçılık" AB fonlarının veya Yapı Kredi gibi tekelin yönlendirmesi altındadır.

Samur Kürk, işte bu kaçışa ve egemenlerin icazetindeki sanat anlayışına uzak durabilmenin bir ürünüdür.

Bilgesu Erenus, Samur Kürk'le Büyük Direniş'in tarihe not düşülmesinde kendi alanından bir katkı yapıyor. Kısa bir metinde direniş sürecinin bir çok ayrıntısına değinebilme ustalığını göstermiş. Kuşkusuz yine de direniş sürecinde bizzat yaşadıkları, gördükleri bundan fazlasıdır. Bu anlamda direniş ondan başka ürünler de bekleyecektir.

Şair Ruhan Mavruk: Aydın Cesaretli Olmalı

Şair Ruhan Mavruk ile, yayına hazırladığı "Simurg Tufanı" kitabı ve aydınların misyonu üzerine görüştük.

Devrimciler ve Gerçek Aydınlar Birbirine Benzer

Aydın, sanatçı kavramı nedir? Sizce neyi gerektiriyor... Yüklenen misyon nedir?

Ruhan Mavruk: Sanatın kendisi muhalefettir ve direniştir. Sanatçı kendini sistemden bağımsız olarak düşünüyorsa, bu düşüncelerini eylem halinde ortaya koymalı. Evet yazmak ta bir eylemdir, resim yapmakta... Çünkü beyinde başlayan eylemle başlıyor sanat, herşey gibi... Ama düşündüklerini halkın içinde eylemlilikle bütünleştirebiliyorsa o zaman kendisini gerçekleştirmiş demektir. İnsan düşüncesinin nesnel gerçekliğe yaklaşıp yaklaşamayacağı sorunu teorik bir sorun değil aslında, pratik bir sorun... Sanatçı bunu yapamıyor, ya da yapmaktan kaçınıyorsa, ya aydın kavramını içselleştirmekte yetersiz kalıyor ya da bedel ödemekten korkuyor demektir.

Üretim aşamasında araştırmacı, coşkulu ve içten olacak, sürekli değişen, ülke ve dünya siyasetini emeğin ve insan haklarının ihlali sorununu irdeleyecektir. Yerine göre omuz başında olacak halkın, yerine göre belki biraz önünde, yerine göre arkasında... Çünkü onun halkın dinamiklerinden kendi sanatsal üretimine katabileceği çok şey var. Bu coşkuyu almazsa giderek kendi rengini de soldurur ve kurur... Sanatsal yaratıcılığın coşkuya ihtiyacı vardır. Artı düşündüklerini eylemliliğe koymamak büyük çelişki ve iki yüzlülüktür. Entel -entellektüeller- kavramı da iki grupta karşımıza çıkıyor postmodernleşme döneminde: Birincisi, burjuvazinin üretim gücü haline gelmiş ve emperyalizmin dayattıklarını insanlara empoze etmeye çalışanlar... İkincisi; bunları benimsenmeye çalışmayan, duyan gören ama sadece yorumlayanlar... Ama yukarıda da değindiğimiz gibi aydın kavramı bunların çok dışında ve üstünde. Cesaret en büyük erdem... Devrimciler ve gerçek aydınlar birbirine son derece benzeyen ve gereksinimi olan insanlardır...

Sözünü ettiğimiz kapsamda örneğin TAYAD'lı aileler içinde dahi düşünsel varlığını gerçekleştirmeye çalışan aydınların sayısı çok az. Bu sanatçı ve aydınların da büyük baskılar yaşadığı bir gerçek. Yaşamı değiştirip dö-

nüştürmeye kararlı olan tüm insanlar ezilmeye çalışılıyor. Tam bir Mc. Carty dönemi diyebiliriz...

Aydın ve sanatçıların bugün geldikleri nokta, ço-

Bir aydın, Irak gibi bir müdahaleye karşı çıkmakta fazla bir risk görmeyebiliyor ama F tipi hapishanelerle, yargısız infazlarla ilgili bir eylemliliğe katılımda kaygıları beliriyor. İstedikleri şu: Kendilerini muhalif sanatçı olarak tanıtabilmek ama mümkün olduğu kadar az riskle.

günlukla içten olmayan, sisteme teslim olmuş bir konumları var. Bazı kırılma noktaları var... Örneğin bir aydın, bir sanatçı Irak savaşı gibi haksız bir müdahaleye karşı çıkmakta fazla bir risk görmeyebiliyor ama F tipi hapishanelerle, yargısız infazlarla ilgili bir eylemliliğe katılım noktasında kaygıları beliriyor. İstedikleri şu: Kendilerini muhalif sanatçı olarak tanıtabilmek ama mümkün olduğu kadar az riskle.

Edebiyatçılar arasında özellikle kırk kuşağından, halkın ve devrimcilerin sorunlarını içtenlik ve cesaretle sahiplenilen aydın sanatçılar da var, elbette müzik, tiyatro ve sinemada da...

Direnişçilere Saygı Duyuyorum

Dört yıldır süren direnişe ve F tipi hapishanelerde uygulanan tecrite karşı aydın ve sanatçıların yaklaşımını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Olumlu katkıları da oldu. Ankara Aydın Sanatçı Girişimi yürekli bir mücadele verdi. İstanbul F tipine karşı aydın ve sanatçı girişimini kurduğumuzda ise doğrusu incitici yaklaşımlarla karşılaştık: *"Sizler radikal insanlarsınız, elit değilsiniz, bu girişimi daha güçlü birileri kurmalıydı."* Biz de kendi gücümüzle tepkimizi devrimci kuruluşlarla ve halkın içinde sürdürmeye çalıştık.

Sadece masa başında değil yaşamın her alanında devrimcilerin yanında olunmalı ve sahip çıkılmalı. Ben kendimi son sınıırma kadar zorlayacağım. Şunu biliyorum ki ölüm orucu eylemini seçen arkadaşların bedenlerinden başka öne sürecekleri şeyleri yok... Bir de iradeleri ve yaratıcılıkları... Onlara saygı duyuyorum ve destek olunması gerektiğine inanıyorum.

'Simurg Tufanı' Kitabını Hazırlıyorum

Bu süreçle ilgili çalışmalarınız var mı?

Evet... Simurg Tufanı adlı bir kitap hazırlıyorum. Bu kitabımı hazırlarken daha çok içeride ve dışarıdaki tecriti anlatmak istedim. Devrimcilerin her anlamdaki direngenliğini ve yaratıcılıklarını dillendirmek istedim.. Örneğin; Yiyecek artıklarından ve kurumuş çaylardan nasıl taş avlularda toprak ürettiklerini, salçadan, rengarenk haplardan nasıl tablolar boyadıklarını, hücreden hücreye seslenerek nasıl şiir ve tiyatro günleri düzenlediklerini, yazdıkları edebi değeri ironisi çok güçlü mektupları kısacası destansı yaşamlarını... Daha geniş halk kesimlerine ulaştırmayı amaçladım bilinmeyen bu gerçekleri. Gelirini de gerçek sahiplerine bağışlayacağım.

Bence devrimciler tükenmemesi gereken çok nadide bir insan türü, yabancılaşmanın kitleleri sürüleştirmeye çalıştığı bir dünyada onlar başka insanlarla ekmeğini paylaşabiliyor, halk için ölümü göze alıyor. Halk da onları daha iyi anlayıp layık olmaya çalışmalı.

Şakirpaşa Temel Haklar: YOZ KÜLTÜRE HAYIR

Şakirpaşa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 15 Eylül günü Saydam Caddesi Saydam İşhanı önünde düzenlediği bir eylemle, "Yoz Kültüre Üyüşturucuya ve Fuhuşa Karşı" mücadele kampanyası başlattı.

Eylemde "Yoz Kültüre Üyüşturucuya ve Fuhuşa Karşı Birlikte Mücadele Edelim" pankartı açıldı. Kırmızı önlüklerin giyildiği eylemde "Yoz Kültüre Üyüşturucuya Fuhuşa Son, Halkız Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz, Üyüşturucuya Çetelere Son" sloganları atıldı. Eylemde konuşan Şakirpaşa Temel Haklar Başkanı Mehmet Bildircin, iki ay süreceğini belirttiği kampanyayı neden başlatma ihtiyacı duyduklarını anlattı. Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

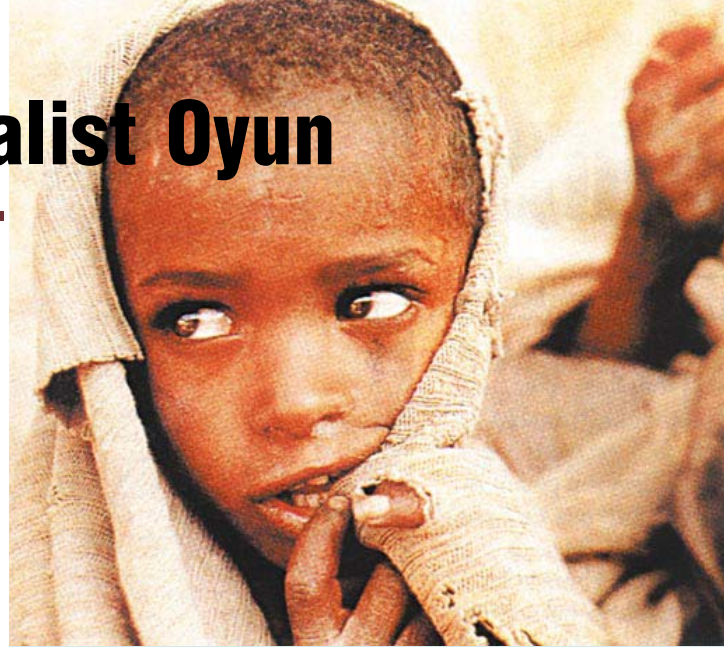
"Evlerimize kadar giren özellikle gençlerimizin beyinlerini boşaltan televoleler, popstarlar, pembe diziler, Amerika ve Avrupa merkezli filmler, kültürel, ahlaki ve tarihsel içerik taşımayan diziler beraberinde açlığın, sefaletin, yoksulluğun, işsizliğin dolayısıyla kapkaçın, hırsızlığın, yankesiciliğin artarak kol gezdiği ülkemiz, tecritin, sansürün her alanda olduğu yarın kaygısı taşıdığımız günlük yaşantımız..."

Dolayısıyla uyüşturucu kullanmaya, fuhuş yapmaya, intihar etmeye zorlanan insanlarımız..."

Düşünmeyen, sorgulamayan, üretmeyen, çevresine duyarsız, sadece kendini düşünen ve bencilleşen gençlerimiz. Diğer tarafta herşeyi rant aracı olarak gören, insanlık değerlerini hiçe sayan emperyalistler ve bunların işbirlikçileri. İşte bu yüzden bu kampanyamızı burada başlatıyoruz. Hedefimiz yoz kültürü, uyüşturucuyu ve fuhuşu bitirmek değil. Bunların bitmesi, tüm bu pislikleri üreten sistemin değişmesine bağlıdır. Ancak bu sorunumuza birlikte sahip çıkarak, engelleyebilir, hayatlarımıza girmesinin önüne set çekebiliriz."

Açıklama sonrası Temel Haklar üyeleri önlüklü halde Saydam Caddesi, Havuzlu Bahçe, Sucu Zade, Ali Dede, Akkapı, Yeni Bey, Barbaros, Şehit Duran, Beş Ocak mahallelerinde yaklaşık 15 bin bildiri dağıttı.

Sudan'da Emperyalist Oyun

Sudan, kendisini Darfur'da soykırım yapmakla suçlayan ABD'ye nota vererek suçlamaları reddetti. BM, ikiye bölündü. Çin, Rusya, ABD'nin yaptırımına karşı çıkarken, ABD'nin "demokrat" adayı Kerry, "başkan olsaydım hemen harekete geçerdim" diyerek, Sudan'ın da işgalini istedi... Hemen belirtelim ki; emperyalist müdahale çözüm değil, sorunun büyümesi demektir, dünya bunun örnekleriyle doludur.

Peki Sudan'da ne oluyor, kim ne için savaşıyor, emperyalistler neyi amaçlıyor?

Kim, Ne Diyor, Ne İstiyor?

Tarihi acılarla dolu bir Doğu Afrika ülkesi Sudan ("siyahların ülkesi"). Birçok Afrika ülkesi gibi eski İngiliz sömürgesi. Tartışma konusu olan Darfur ise, kölelerin satılmak üzere toplandığı bir yerdi. Altın avcılarının zulmünü yaşayıp bağımsızlığını kazandıktan sonra, 1956'dan bu yana da iç çatışmaları yaşıyor. Zengin kaynaklarına, verimli topraklarına karşın, açlığın, yoksulluğun kolgezdiği bir ülke.

Darfur sorunu siyasi, kültürel, etnik, tarihi bir çok etkene dayanıyor. Darfur'da (Güney Sudan) Sudan Hükümetine karşı savaşanlar; kuruluş amacı laik bir devlet için şeriat uygulamalarına karşı mücadele olarak şekillenen Güney-Sudan Halk Kurtuluş Haraketi (SPLM/A) ve Afrikalı müslümanların oluşturduğu Darfur Adalet ve Eşitlik Haraketi (JEM) adlı örgüt. Bu örgütler, petrolde hak sahibi olmak, Darfur'a daha fazla yatırım, şeriat yasalarının uygulanması gibi talepleri dile getirmekle birlikte, nihai olarak Darfur'un "bağımsızlığını" isti-

yorlar. Bu örgütler, emperyalistlerin Sudan hükümetine baskısından memnun olduklarını açıkça dile getirmektedirler. SPLM/A, Sudan'da çıkarları bulunan Alman tekellerince destekleniyor.

Arap islamcı çizgideki Hükümet, Darfur bölgesinde yaşayan çoğunluğu Hristiyan yerli halkın taleplerini askeri güçle bastırmak istiyor. Öte yandan Afrikalı müslümanlara da, onların kültürlerini hiçe sayarak şeriat yasaları dayatıyor. Son bir buçuk yılda artan çatışmalar nedeniyle yüzbinler tam bir sefalat ve açlık içinde göç etti. Sudan hükümeti bölgede vahşet uygulayan, Arap aşiretlerin oluşturduğu "Cancavid" (Şeytanın Atlıları) adlı çeteleri devreye sokmakta, en azından görmezden gelmektedir. Sudan hükümeti Cancavidleri desteklediğini reddederken, sorunun kaynağının "hayvancılık yapanlarla tarımla uğraşanlar arasındaki bir çatışma olduğunu" söylüyor ve ülkesinin Irak gibi işgal edilme planı yapıldığını belirtiyor.

ABD, İngiltere ve Almanya'nın başını çektiği emperyalist cephe ise, Darfur'da "soykırım uygulandığını" söylüyor ve bunu yaptırım bahanesi yapmak istiyor. Emperyalist medya da son süreçte yoğun olarak bu yönde yayın yapıyor. Bu doğrultuda ABD'nin bastırması ile BM'de "Sudan Hükümetinin sorunu çökmesi, milislere desteğini kesmesi" içerikli, bir karar alındı. Kararda, Rusya'nın ve Sudan ile petrol an-

laşması olan Çin'in itirazı nedeniyle "yaptırım" ifadeleri yer almasa da, süreç buraya götürülmek isteniyor.

Zenginliğin Kollarındaki Açlıktan Ölüm.

Darfur'da milli, demokratik bir sorunun olduğu açıktır. Ancak "soykırım" emperyalistlerin müdahale amacıyla kullandığı bir kavramdır. Emperyalist medya da buna hizmet etmektedir. Tıpkı Irak'ta, Yugoslavya'da başka yerlerde olduğu gibi, medya yine tarihsel misyonunu oynamaktadır.

Emperyalizm bildik sahte insan hakları demagojisine başvuruyor. Bütün emperyalist müdahalelerde bu tür ulvi amaçlar yalanı uydurulmaktadır. Sudan'da kan 1956 yılından bu yana dökülüyor. 2 milyon insan hayatını kaybetti, 4 milyon kişi de evsiz kaldı. Ölümlerin büyük bir bölümü, savaşın sebep olduğu açlıktan kaynaklandı. Sadece son aylardaki ölü sayısı onbinlerle, göçler yüzbinlerle ifade ediliyor. Emperyalistler, özellikle İngiltere bu tablodan doğrudan sorumlu. Darfur sorunu İngiliz sömürgeciliğinin bıraktığı, Amerikan emperyalizminin de sürekli beslediği bir meseledir.

“Bizim zenginliğimiz” der Eduardo Galeano, “*daima, yoksulluğumuzu doğuragelmıştır*”. Latin Amerika’nın Kesik Damarları kitabında, yerin altındaki, üstündeki zenginliklerin nasıl o halkların çok daha büyük yoksulluğuna ve kanlarının dökülmesine neden olduğunu, darbelerin, diktatörlüklerin birbirini izlediğini, ilerici iktidarların düşürüldüğünü onlarca Latin ülkesinden örneklerle anlatır. “*Sömürgeciliğin ve yeni-sömürgeciliğin simyasında altın, tenekeye; besinler zehire dönüşür*” bu topraklarda. Afrika tarihi de benzer Latin Amerika’ya, çok daha kanlı, çok daha büyük acılar yaşatmıştır sömürgeciler ve mirasçıları emperyalistler. Sudan da zengin petrol kaynakları, elmas, uranyum, bakır, kurşun, demir, antimon, pamuk, hayvancılık, tarımcılık, gibi bir çok sektörde zenginliğe sahip olması nedeniyle hedeftedir. Ayrıca Afrika’nın bu en büyük ülkesi, emperyalistler açısından coğrafi olarak stratejik değere sahiptir.

Bunca zenginlik içinde büyük bir açlığı hatta açlıktan ölümleri yaşıyor Sudan. Bir yanda on yıllara dayanan emperyalist talan, öte yanda da darbeye iktidar olan islamcı iktidarın sömürsü var. İslamcı iktidar anlaşma içinde olduğu tekellere kapılarını açarken, zenginlikler iktidar gücünü elinde bulunduran bir eliti teşkil eden askeri-bürokrat azınlığın cebine akıyor. Tabii bir de onlara destek veren aşiretlere. Sudan’ın zenginliği tevellere leş karargaları gibi üşüşmesine, birbirine düşürülen halkların kan dökmesine sahne oluyor. Bir başka deyişle; zenginlik kollarında ölüm ve açlık getirip kara topraklara bırakıyor.

Emperyalizm Kışkırtıyor Milliyetçilik ve Dincilik Kan Döküyor. İslamcı iktidar halkların haklarını vermek, zenginlikleri paylaşmak gibi bir politikaya sahip değil, bu nedenle baskı temel politika. Öte yandan Darfur’daki milliyetçi hareketler ise sırtını emperyalistlere dayamış durumdadır. 2003’e kadar hükümetle bir barış anlaşması bulunuyordu. Bu anlaşmada adımlar atılırken, petrol rezervlerinin zenginliği daha bir netleşti ve emperyalistlerin devreye girme siyle bozuldu. Emperyalizm nerede bir etnik sorun var, mutlaka bulur, kaşır, kışkırtır, savaştırır, bölüp parçalayarak güçten düşürür. Sonrası biliniyor: İnsan hakları adına, soykırımını önleme yalanıyla yaptırımlarla teslim alma, olmazsa askeri müdahale zeminini oluşturma.

Bu milliyetçi örgütler ile, Balkanlar’da kullanılan UÇK arasında temelde bir fark yoktur. Ya da Irak’taki Barzani-Talabini işbirlikçiliğinden. Sudan’ın UÇK’ları kendi hesaplarını yaparken gerçekte emperyalistlere en büyük hizmeti sunmaktadırlar. Ki, emperyalistler amaçlarına ulaştıklarında onları da bir kenara atacaktır. UÇK gibi. ABD’nin soykırım kararı konusunda, SPLM/A sözcüsü Abdülhafız Mustafa Musa, memnuniyetle karşıladıklarını belirterek, “*Başından beri bizim tutumumuz buydu. Uluslararası topluluğun Sudan hükümetine karşı daha ciddi ve somut önlemler alacağını umuyoruz*” demektedir. JEM sözcüsü Ahmed Hüseyin Adem de memnuniyetini belirttiikten sonra, yetmez, “*soykırım insanlık suçudur, cezalandırılması gerekir*” diyerek emperyalist askeri müdahaleye çağrı yapmaktadır.

Kısaca emperyalizm kendi

Sudan Cumhuriyeti

Başkent: Hartum

Yüzölçümü: 2.505.813 km2

Nüfusu: 38-40 milyon

Coğrafi durum: Doğu Afrika ülkesi olan Sudan, Kuzey’de Mısır, Kuzeydoğu’da Kızıldeniz, Doğu’da Etyopya, Güney’de Kenya, Uganda ve Zaire, Batı’da Orta Afrika Cumhuriyeti ve Çad, Kuzeybatı’da Libya ile komşudur.

Yönetim biçimi: 1989’da İslami askeri cunta gerçekleşti. Darbenin lideri Ömer Hasan Ahmed el-Beşir “seçimle” devlet başkanı seçildi. Ülke halen İslami başkanlık sistemi ile yönetiliyor.

Resmi dil: Arapça. Halk arasında bir çok yerel dil konuşulmakta.

Resmi din: İslam. Çeşitli kaynaklarda farklı oranlar belirtilmekle birlikte; halkın % 83’ü Müslüman (Sunni), % 10’u yerel dinler, % 7’si hristiyanıdır.

Etnik yapı: Arap asıllı Müslümanlar (% 50), Yerel dinlere mensup ya da Hristiyan Dinkalar (% 11.5). Ayrıca yerel dinlere mensup Bejalar (% 6,5), Nubalar (% 6), Nubiyeler (% 5), Hausalar (% 4), Azandeler (% 2.7), Beriler (% 2.5), Furlar (% 2), Fulaniler (% 1.5), Masalitler (% 1.1), Takaliler (% 0.9), Tamalar (% 0.5) ve % 0.5’ten daha az olan birçok etnik unsur bulunmaktadır.

Sayı 124

49

19 Eylül
2004

Sudan halkı 'Bush Sudan'dan elini çek' sloganlarıyla emperyalist müdahaleye karşı sokaklarda

çıkarları için etnik sorunu kullanıyor, kışkırtıyor. **Milliyetçilik** sırtını emperyalizme dayayarak "kurtuluş" arama batağına saplanıyor. **Dincilik** ise varolan sorunu baskıyla yoksaymak istiyor. Ancak belirttiğimiz gibi, Darfur sorunun ana kaynağı emperyalistlerdir. Ötekiler ona hizmet ediyor, müdahalesinin zeminini olgunlaştırıyor. Ve, bu karmaşık tablo içinde Afrika toprağında kan oluk oluk akıyor, paylaşılamayan zenginlik içinde insanlar açlık-tan ölüyor.

Tekeller Kan Bedeli Kâr İstiyor, Emperyalistler İnsan Hakları Oyunu Oynuyor.

Askeri müdahaleyi en fazla dilendiren Almanya ve İngiltere olmakla birlikte her bir emperyalist ülkenin farklı hesapları ve bu anlamda da birbiriyle çelişkileri mevcuttur.

ABD; "islami terörü destekliyor" dediği Sudan'ı dize getirmek ve Büyük Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesinin (BOP) Afrika'daki bu önemli merkezini denetimine almak istemektedir. Başından beri Güney Hristiyan direnişini destekleyen İsrail-ABD-İngiltere, petrolü gaspetmek için Darfur krizini kullanmaktadır. ABD senatosu müdahaleye zemin için soykırım yaşandığı kararlarını bu nedenle alıyor, İngiltere Başbakanı Blair, İngiliz ve Avustralya askerlerinden oluşan bir birliği Darfur'a göndermeyi bunun için öneriyor.

Hatırlanacaktır; 1998'de ABD'nin Kenya ve Tanzan-

ya'daki büyükelçiliklerine karşı düzenlenen saldırılarda, ABD Sudan'ı suçlamış ve Clinton'ın talimatıyla Sudan'da bir ilaç fabrikası "teröristlerin kimyasal silah ürettiği yer" yalanıyla, gözdağı amaçlı vurulmuştu. Sudan'ın "teröre karşı işbirliği yapmaya hazırız" ta kiyyesi, bu çerçevede, Ortadoğu halklarının mücadelesine destek veren Carlos'u (İlyich Ramirez Sanchez) 1994'te Fransa'ya iade etmesi de islamcı pragmatist Sudan yönetimini baskıdan kurtarmamıştır.

Avrupa cephesinde de müdahale sesleri yükseliyor. **Almanya** askeri müdahalenin yapılması için ABD, NATO ve AB nezdinde girişimlerde bulunuyor. "İnsani yardım"ı dilenden düşürmeyen Dışişleri Bakanı Joshua Fischer "soykırımı engellemek istiyorsak, acilen askeri müdahale gerekli" diyor. Tam emperyalist iğrençlik içinde müdahalenin de Afrika gücü ile yapılmasını savunuyorlar. Kara deriliyi kara deriliye kırdırma politikası.

Fransa; Çad'a kaçan mültecilere yardım adı altında burdaki askerlerini gözdağı amaçlı olarak hazır duruma geçirdi.

Emperyalizmi tanımayan, tarihi boyunca soykırımlara, katliamlara, işgallere başvurduğunu, açlığın asıl kaynağı olduğunu bilmeyen, bütün bu manevraların "insani kaygıyla" olduğunu düşünebilir. Bunlar masaldan ibarettir. O zaman, Almanya'nın, ABD'nin, İngiltere'nin, meşhur demokratik ülkelerin derdi ne?

Darfur'un, yeni bulunan rezervlerinin de işletilmesi durumunda petrol hacmi en az 3 milyar varile ulaşacak. Hükümet petrolü kendisi işletiyor. Emperyalizm ise, hayır senin zenginliğine biz el koyacağız diyor. Yeni kuyuların açılması

ve petrol aramaları için tekeller bir yandan birbiriyle kıyasıya bir rekabet halindeyken öte yandan Sudan'a baskı yaptırıyorlar. Sudan, rezervleri işletmede Çin ve bazı Avrupa ülkeleriyle anlaşma yapmış durumda. Bu nedenle ABD, Alman, İngiliz tekelleri kendi hükümetlerini Sudan'a karşı harekete geçiriyorlar.

Almanya'nın buna bağlı olarak bir başka hesabı da şu:

Demiryolları raylarını döşeyen ve üreten Alman **Thormahlen Schweibtechnik** tekele, petrolün taşınmasını üstlenmek istiyor. Bu amaçla, SPLM/A ile de 3 milyar dolarlık bir anlaşma imzaladı. Bu anlaşma hayata geçerse petrol Darfur-Kenya hattından taşınacak. Bunun anlamı; Sudan Hükümetinin Darfur petrolündeki denetimini kaybetmesi. Almanya bu çıkarının karşılığında SPML/A'ya destek veriyor. SPML/A milliyetçi liderlerinden Costello Garang de bu nedenle petrol için "bağımsızlık mücadelemizin atar damarıdır" diyor. **Thormahlen** tekelinin çıkarlarının boşluğa düşmemesi Darfur'un Sudan'dan ayrılmasına, emperyalizme bağımlı bir devlet yaratılmasına koşullu. Bunun yolu da, petrolü denizden taşıyan Sudan Hükümetinin dize getirilmesine, olmazsa Darfur'un işgal edilmesinden geçiyor.

Emperyalistlerin dilinden düşürmediği "insan hakları" işte bu anlama geliyor; tekellerin kasasına kan bedeli akan tatlı kârlar. Önce halkları birbirine kırdır, sonra kurtarma adına yaptırımlarla, müdahale ederek zenginliklerine el koy. Emperyalist politikanın özü, özeti budur.